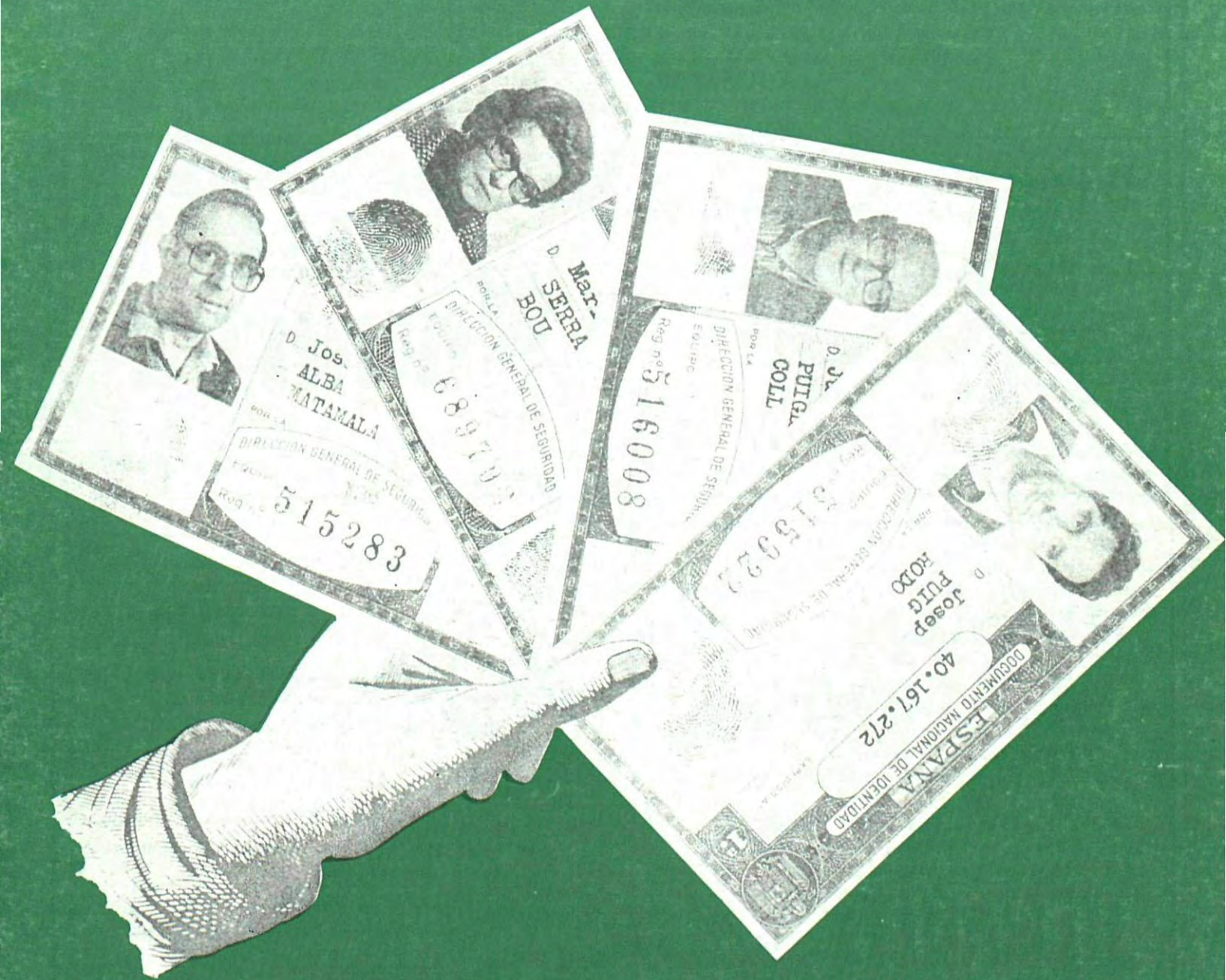

BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA

NÚM. 27 - MARÇ - ABRIL DEL 1983

EDITAT PER L'ASSOCIACIÓ DE VEÏNS

ELECCIONS MUNICIPALS MAIG
ENQUESTA: Avortament
ESPORTS: Entrevistes
Antoni Zanini - Pere Maimon
i les seccions habituals

EXTRA
3.^{or} ANIVERSARI

TRANSPORTS

JAPIC

A TOT ESPANYA

Servei de Recaderia de

Llagostera a Girona, a Barcelona

Carrer Girona, 16 i 20

Telèfon 83 01 83

LLAGOSTERA

Pintura
i Decoració

MATEU FONT

Per a encarrecs:

C/. Pompeu Fabra, 36 Tel. 83 06 20

IVECO

TALLER MECÀNIC

R. Corominas

SERVEI DE GRUA

Reparacions en general

Ctra Sant Llorenç 83 05 78

LLAGOSTERA

Construcciones JOSE Ramirez

Urbanización «Cal Curt»

Teléfono 83 02 26

LLAGOSTERA

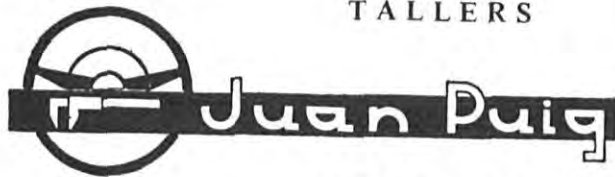
Ramón Gurnés

RENAULT

Tel. 83 04 75
LLAGOSTERA

TALLERS

SERVEI DE GRUA

Ctra. de Tossa, 13
Telèfon 830-389

LLAGOSTERA
(Girona)

L'HOSTAL DEL BON VI

C/. Camprodón, 3 - LLAGOSTERA

Us dóna la benvinguda

Gràcies.

SUMARI

- 3 i 4- Pòrtic
- 5 a 7- Sobre l'avortament. Enquestes.
- 8 i 9- La creuada anti-avortista i altres facècies. Per Eva.
- 10 i 11 Coses del poble
- 12 i 13 Pere Maimí.
L'aventura del desert.
- 14 - Crònica d'una destrucció involuntària. Per Joan Frigola.
- 15 - Temps i Coses.
Per P. Parés C.
- 16 i 17 Follia alcohòlica.
Per La Flor del Carib.
- 18 - Plana de Gresca.
- 19 - Historiadors de Llagostera.
Per E. Soler.
- 20 i 21 Plana Infantil.
- 22 a 27 Eleccions Municipals
Maig 83
- 28 - Curiositats de l'àvia.
- 29 - L'Ajuntament vol enderrocar un edifici històric.
Per l'AA. VV.
- 30 a 34 Opinió.
- 35 - Relat de ficció. Per Réfido
Per Pérfido Albión.
- 36 i 37 Recordant un ans d'ahir de la nostra vila. Per en Tià.
- 38 i 39 Reflexions d'una dona.
Per Margarida del Cabo.
- 40 i 41 Entrevista a Antoni Zanini.
- 42 i 43 Esports.
Mots encreuats.
- 44 - Poesia. Per J. Riera i J. Calvet.
- 45 i 46 Radiografia d'un viatge a Roma. Per Llorenç Ventura.

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions.

El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin publicats.

Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor.

Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut fonamental dels escrits.

PÒRTIC

És aquest un número de grans celebracions que ens auren un moment en el camí per continuar amb la feina.

Fa ja tres anys sortia amb molta il·lusió aquell primer "Butlletí d'informació local". La impressió era deficient, el sistema de financiació preocupant. Tanmateix es treballava amb moltes ganes mentre es demanava la col·laboració.

Ben segur que molts de vosaltres haureu seguit la gènesi i poc a poc haureu vist com s'ha anat configurant el contingut, apareixent diferents seccions, en l'intent d'arribar millor a les diferents activitats que moldegen el poble: administratives, polítiques, culturals, d'esbarjo, esportives, etc... Simultàniament s'ha passat del ciclostil a l'offset per variar més tard la portada. En l'exemplar anterior comentàvem l'entrada de nova gent en el col·lectiu després de la sortida d'altres.

Així doncs, en arribar a aquest tercer aniversari tenim a les mans un mitjà preparat, un cop més, per a fer-hi una nova tirada. Estem contents dels articles, cartes i col·laboracions que ens arriben, ja que certament és aquesta comunicació a nivell local, l'únic primordial del nostre butlletí. I avançar, encara que només una mica en aquest sentit, val la pena! Aprofitem aquesta ocasió per recordar que la nostra revista vol ser instrument transmissor obert a tot tipus d'opinions i de treballs. Ara per ara, l'únic instrument d'expressió d'un poble, que com qualsevol altre, té molt a dir.

Tu mateix, amic subscriptor, col·laborador, anunciant o potser simplement comprador, has ajudat al manteniment del Butlletí. Fins avui hem recollit el suficient com per anar pagant a la impremta sense possibilitat de fer despeses de mateirla. Últimament ha estat necessari recórrer a una subvenció de 50.000' ptes. donades per la Diputació per poder-nos posar al dia en qüestió de pagaments. Veiem doncs, que encara que la situació no sigui alarmant, cal solventar la insuficiència econòmica. Per això, a partir del pròxim número, el Butlletí sortirà al preu de 125' ptes. i la subscripció valdrà 300' ptes. cada mig any (tres números). Aquest present, aprofitant el tercer aniversari, té tal com veieu més planes i per això el preu és el de 150 ptes. Des d'aquí t'invitem a tu lector que llegeixes el Butlletí a casa d'un amic o familiar, o tu que casualment tens aquest número a les mans, que et facis subscriptor. I també demanem l'ajuda a tu que ens podries pagar una col·laboració o tens quelcom a anunciar. Si aquest és el cas no tens més que emplenar la butlleta que trobaràs a la pàgina 47 i tirar-la a qualsevol bústia.

Volem recordar que el Col·lectiu està obert a tot aquell motivat per aquesta possibilitat d'expressió ciutadana que tingui quelcom a dir, alguna idea o simplement disposi d'un temps (encara que mínim) a dedicar-hi.

Esperem que aquesta configuració d'avui es vagi transformant fins a seguir més fidelment la marxa del poble.

COL·LECTIU DE REDACCIÓ

Esteve Barceló, Concepció Buhigas, Ramon Brugulat, Mercè Carbó, Vicenta Casamitjana, Albert Comas, Brigit Comas, M.ª Teresa Grau, Josep Jovanet, Maria Lloent, Jaume Riera, Roser Rodes, Elena Roget, Amadeu Rovira, Xavier Ruiz, Joan Ventura, Ruth Vert.

Dirigit pel Col·lectiu de Redacció.

Editat per l'Associació de Veïns
Apartat, 54 LLAGOSTERA

Imprimeix: Gràfiques DUCH - Cassà

Dipòsit Legal: GE-300/1980

I tal com dèiem al començament, de celebracions va la cosa. Coincideix aquest tercer aniversari amb una altra celebració de tot el poble català: la festa de Sant Jordi. Festa que gira entorn d'una figura que és representada des de la Renaixença com un símbol de la lluita de Catalunya per la seva llibertat. Llibertat que comença per la lliure expressió d'un poble amb la seva pròpia llengua. L'estatut afirma: "La llengua pròpia de Catalunya és el català". I és que durant més de mil anys ha estat la nostra única llengua i n'és ara el principal signe d'identitat. Per això, qualsevol intent d'esclafar-la és un intent contra el poble, ja que aquest hi ha estat fidel i mai ha parlat d'una altra manera.

Actualment la llengua catalana està en greu perill. En el conegut document de "Els Marges" s'assenyalaven com a motius essencials: la liquidació de les institucions pròpies de Catalunya pel franquisme, la modificació de l'estructura demogràfica i la uniformació del sistema de vida i cultura.

La campanya per la normalització de la llengua catalana, vol fer notar que tot aquell esforç fet a nivell del Parlament o del Govern de la Generalitat seria insuficient sense aquesta presa de consciència i de posicions a tots nivells de la societat catalana. Volem des d'aquí fer-nos ressò d'algunes normes d'actuació donades des de la Generalitat per a la normalització del català:

-Essent el català la llengua del país, és absurd d'adreçar-nos en castellà a un desconegut, com fan encara tants empleats de serveis públics, i tants ciutadans en les situacions més diverses.

-És natural que si algú no sap contestar-nos en català ho faci en castellà; però si entén el català no hi ha cap motiu perquè el seu interlocutor passi a parlar-li en castellà. El bilingüisme passiu pot ser un gran instrument de normalització, ja que d'una banda evita problemes al castellanoparlant que no se sent segur del segur domini del català i d'altra banda facilita la integració, perquè la pràctica passiva és la millor escola que pot tenir un adult.

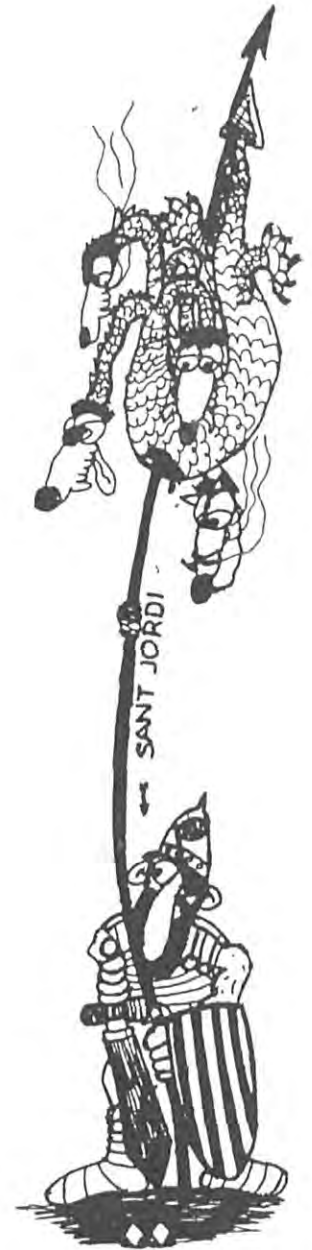
-Evidentment, si algú no ens entén té dret a demanar-nos que fem servir la seva llengua i a esperar que no farem de bon grat. Ha de quedar clar, però, que sols ho demana qui realment en té necessitat, i que és atès perquè encara no ha tingut temps de familiaritzar-se prou amb el català per entendre'l.

-El castellanoparlant que no entén el català, s'ha d'esforçar a entendre'l; el qui ja l'entén, a parlar-lo; el catalanoparlant ha d'aprendre d'escriure'l, d'usar-lo en el registre adequat, de fer-lo servir amb tothom qui ens entengui, d'emprar-lo en les relacions comercials.

-Cal que tots els catalans ens sentim corresponsables en la catalanització de Catalunya, i assumim plenament la tasca que ens correspongui: els comerciants, catalanitzant rètols i anuncis, els mitjans de comunicació, expressant-se cada dia més en la llengua del país, els organitzadors d'actes públics adoptant mesures que facilitin la generalització de l'ús del català amb el mínim de marginació dels qui encara no l'entenen, els ensenyants fent de l'ensenyament del català una cosa viva, que proporcionï als alumnes l'instrument natural del seu desenvolupament personal, etc...

Demanem des d'aquí aquesta disposició i ens l'exigim a nosaltres, mentre ens adherim a la campanya per la normalització que com l'any passat es porta endavant a Llagostera. No ens quedem però en la festa ni en el fer d'uns dies, abans comprometem-s'hi. Esforcem-nos també perquè la diada de Sant Jordi que tant bé escau dins aquesta campanya, no ens quedi reduïda a una fira de roses i llibres sinó que ens reafirmi a tots plegats en la nostra actitud de no renunciar a la nostra identitat.

Col·lectiu de Redacció

Senyor sant Jordi,
Patró,
cavaller sense por,
guarda'ns sempre
del crim
de la guerra civil.
Allibera'ns dels nostres
pecats
d'avarícia i enveja,
del drac,
de la ira, de l'odi
entre germans,
de tot altre mal.
Ajuda'ns a merèixer
la pau
i salva la parla
de la gent
catalana.
Amén.

Salvador Espriu

sobre l'avortament

INTRODUCCIÓ

Entre els temes de cadent actualitat i de més engegada polèmica, el de l'avortament és sens dubte el que ocupa un primer lloc. Per això i juntament amb el fet d'haver rebut una extensa opinió al respecte —la que precedeix aquestes planes— vam tenir la pensada de fer un petit sondeig d'opinió centrat fonamentalment en les dones del poble.

Per elaborar els resultats que segueixen, hem passat dues-centes enquestes a dones dels diferents barris i carrers de Llagostera. Segurament us preguntareu, per què hem passat aquesta enquesta solament a les dones?

Primer de tot perquè creiem que la dona és la veritablement afectada, també perquè per una vegada es senti realment protagonista. Ja n'estem cansats de sentir parlar, a través dels diferents mitjans d'informació, a tots els homes del país —des de polítics fins tota la jerarquia eclesiàstica—. Som molt conscients de què la dona socialment està considerada com un ciutadà de segona classe. Confessem que entrar en una casa i preguntar per la mestressa ha sobtat molt a la resta de la família, fins i tot, molts creien que el que podien dir no era massa interessant. L'experiència ha resultat, de totes maneres, prou significativa. Aquí teniu els resultats:

ENQUESTA AVORTAMENT

- ES POT PARLAR OBERTAMENT D'AQUEST TEMA A QUALSEVOL BOTIGA DE LLAGOSTERA?

Menys de 20 anys

De 20 a 30 anys

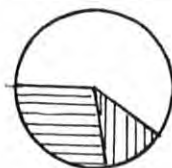
De 31 a 45 anys

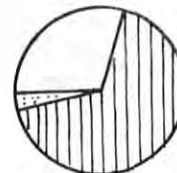
A partir de 46 anys

- EL PROJECTE DE DESPENALITZACIÓ DE L'AVORTAMENT QUE ES DISCUTIRA EN EL CONSELL DE MINISTRES PROPERAMENT, PARLA DELS CASOS EN QUE HI HAGI PERILL PER A LA VIDA O SALUT DE LA MARE, DEFORMACIONS DEL FETUS I VIOLACIÓ DENUNCIADA.

ESTÀ D'ACORD AMB AQUEST PROJECTE?

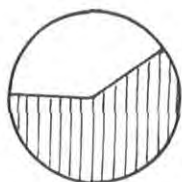
- EN CAS DE NECESSITATS ECONOMIQUES, SERIA PARTIDARIA DE L'AVORTAMENT?

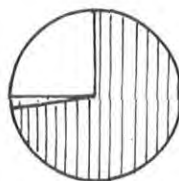
- QUAN L'EMBARÀS SUPOSA O ÉS CAUSA DE CONFLICTES PER A LA PARELLA, UNA SOLUCIÓ PODRIA SER L'AVORTAMENT?

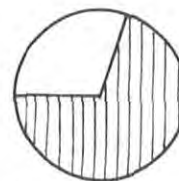
Menys de 20 anys

De 20 a 30 anys

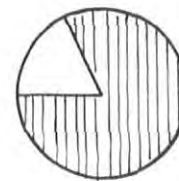
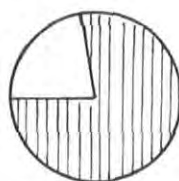
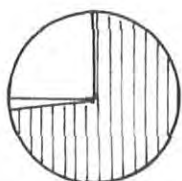
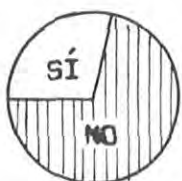

De 31 a 45 anys

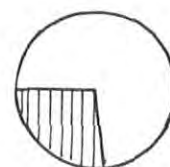
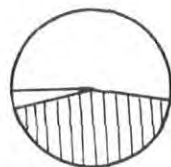
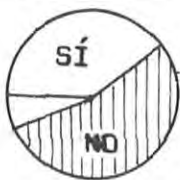

A partir de 46 anys

- EN QUALSEVOL CAS, ES NOMÉS LA DONA QUI HA DE DECIDIR SI VOL O NO AL FILL QUE ESPERA?

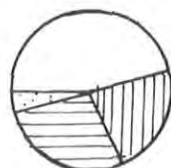
- QUAN EL FILL QUE S'ESPERA NO ÉS ACCEPTAT (DESITJAT), ES MILLOR ABANS D'AVORTAR, DEIXAR-LO EN MANS D'ALGUN SISTEMA D'ADOPCIÓ?

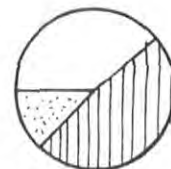
+ QUIN ES EL PROBLEMA DE TANTS FILLS NO DESITJATS?

1 -MANCA D'EDUCACIÓ SEXUAL I CENTRES DE PLANIFICACIÓ FAMILIAR

2 -INCONSCIÈNCIA

- LA DESPENALITZACIÓ DE L'AVORTAMENT LA PORTARÀ-EN EL CAS DE QUE L'AFECTÉS, - A ACTUAR MÉS LLIURAMENT?

Al final de l'enquesta vàrem deixar un espai per a la persona que volgués fer alguna observació o donar una opinió personal que no hagués quedat reflectida en les preguntes.

Aquestes són les opinions que més van repetir les enquestades:

"Avortar és matar un ésser indefens" (14 anys)

"El que cal és una bona planificació perquè no s'hagi de recórrer a l'avortament" (20 anys)

"Crec que hi altres mitjans per no arribar a l'avortament" (27 anys)

"El primer pas a fer seria la qüestió de l'educació sexual i planificació familiar, després que l'avortament fos lliure, però que s'hi recorris el menys possible" (20 anys)

"Estic totalment en contra, però si el fill ha d'anar mal tractat prefereixo avortar" (15 anys)

"Estic a favor de l'avortament terapèutic solament" (27 anys)

"Crec que tota persona ha de ser conscient i pensar en les conseqüències del què fa i no buscar la via més fàcil" (21 anys)

"No estic d'acord amb la legalització de l'avortament, però sí amb el projecte de llei abans esmentat" (33 anys)

"És la consciència de cada persona" (65 anys)

"L'infant també té dret a una oportunitat" (20 anys)

"Veig l'avortament com un cas extrem i per solucionar un mal pitjor. Mai com una facilitat per treure'ns responsabilitats" (34 anys)

"És necessari en aquest país una bona planificació familiar i una bona educació sexual, això evitaria tenir fills no desitjats i baixaria la xifra d'avortaments fets en males condicions i il·legalment. Sols estic a favor de l'avortament terapèutic" (27 anys)

"La societat no és capaç d'acceptar els individus que s'escapin del vol so-

cial; no és capaç d'assimilar el paper de mare soltera, no d'assumir els costos d'instal·lacions improductives, com manutenció i educació de subnormals profunds i els físicament inhabilitables. Per això els matrimonis que saben que han de tenir un fill així, l'estat, legal o il·legalment, els obliga a avortar, ja que ell és el primer en no acceptar aquest fill. D'un individu disminuït, l'estat en crea un ésser asocial i de la seva família en crea una família inadaptada. En els judicis contra avortistes, el primer acusat no hauria de ser la dona o parella, sinó l'estat que l'ha obligada a fer-ho" (22 anys)

"El projecte de despenalització és molt restringit, és insuficient, no solucionarà res a les dones que es veuen obligades a avortar fora d'Espanya o a tenir un fill no desitjat" (27 anys)

"L'avortament no és un crim" (25 anys)

"No és un crim, el crim és fer un fill gran i que després te'l portin a la guerra" (49 anys)

"Ha de ser lliure, sota la responsabilitat i consciència de cadascú i és d'acord amb això que s'ha d'actuar" (29 anys)

"Jo no avortaria mai, però respecto al qui ho fa i ho trobo bé. Cadascú té els seus motius i si ho creuen necessari no ho critico" (26 anys)

"La despenalització de l'avortament està bé, doncs si un fill no és desitjat, o millor si té malformacions, no és just sacrificar la vida de la parella, quan aquest fill no serà mai feliç. La despenalització no obliga a ningú a fer-ho, sinó a donar la llibertat d'opció als que es troben en el cas" (21 anys)

"Estic a favor de l'avortament; el que interessa primer és l'equilibri de la parella. Suposo que els que tenen dubtes són els moralistes i no és aquest el meu problema. Si hi ha algú que té por de tenir problemes de consciència, pot pendre mesures per no arribar a aquest extrem" (31 anys)

"L'avortament ha de ser lliure; la seguretat social ha de cobrir les despeses de qualsevol avortament, sigui terapèutic o no. La maternitat ha de ser "sempre" desitjada. L'objectiu de la dona no és parir fills!!" (27 anys)

"Crec que l'enquesta és massa relativa per poder contestar dient sí o no, doncs és un tema que hi ha molt a discutir i depèn molt de circumstàncies. Crec que la informació sobre l'anticoncepció és essencial i que l'avortament és una solució extrema, però que en un embaràs produït per faltes dels mètodes anticonceptius o bé perquè la dona no ha tingut accés a la informació, cal contemplar com a única sortida la possibilitat d'interrompre un embaràs no desitjat" (21 anys)

"El projecte de llei de despenalització és curt i no correspon a la realitat del país" (61 anys)

"El dret a poder avortar és necessari en els temps actuals, perquè no hi hagi tants casos d'infelicitat. Per portar fills al món sense una seguretat ni estabilitat, crec que val més recórrer a l'avortament, sempre com a últim recurs, abans d'ha de procurar no arribar a aquest dilema (educació sexual i centres de planificació familiar)" (22 anys)

"Als que estan portant aquesta campanya contra l'avortament els diria: perquè no han dit res dels assassinats de milions de criatures amb el beneplàcit de tots ells i el propi silenci dels diferents governs que es diuen democràtics. Assassinats a Sud-Amèrica, Vietnam, Turquia, inclús a Espanya durant la dictadura franquista, d'això no n'han dit res" (37 anys)

"Els que no volen l'avortament són la gent de peles que ja tenen qui els hi fa. Un pobre és mal vist si avorta, però si té el fill i no té mitjans per educar-lo prou bé, també és molt criticat" (28 anys)

- *So
- *Ràdio
- *T.V.
- *Electrodomèstics

CLARAN

Juli Clara Andrés

Angel Guimerà, 8 - Tel. 83.02.23

LLAGOSTERA

DISC-MUSIC

Discs - Cassettes - Posters - Bijuteria
Objectes de Regal

VIDEO - CLUB

C/. Comte Guifré, 25

LLAGOSTERA (Girona)

SOBRE LA CREUADA ANTI-AVORTISTA I ALTRES FACÈCIES (“AVORTAMENT SÍ, GRÀCIES”)

Curiosament al nostre país, quan es tracta de problemes de l'entrecuix i que a més a més afecten molt directament a la dona, es genera una autèntica guerra de religió, una creuada contra el possible benestar dels sentits. I és que això de ser “el recés o reserva espiritual d'Europa”, moltes vegades és una càrrega massa pesada.

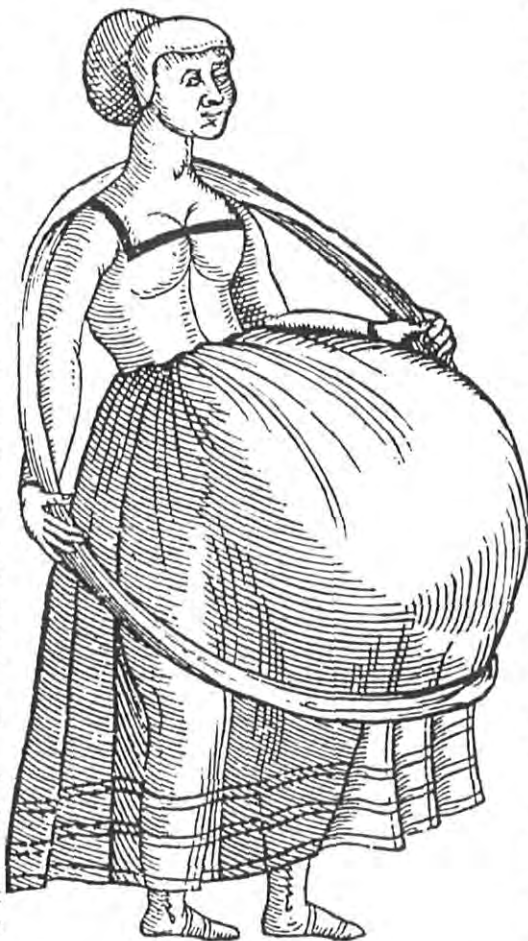
Nosaltres les dones, les realment afectades ens ho hem de sentir tot, perquè tenim l'obligació social d'ésser mares, per això En Pau VI, l'any 1970 no s'estava de dir: “El problema de l'avortament no pot ésser imposat sobre la sola individualista consideració de la dona, també ha de ser-ho, sota el perfil del bé comú i principalment sota el de la personalitat del que naixerà, la veritable emancipació femenina ni està en una formal i material igualtat amb l'altre sexe, sinó en el reconeixement d'allò que és essencialment específic de la personalitat femenina, la seva vocació d'ésser mare”. Aquestes afirmacions no ens poden sobtar massa, tenint en compte que no fan tants d'anys l'església es pronunciava, davant d'un part difícil, per a la salvació única i estrictament de l'infant que sortia d'aquest “receptacle” o dona que li donava vida. Davant d'això ens podríem preguntar, com es preguntava la Montserrat Roig en un article aparegut a “EL PAÍS”, és que la dona no té ànima?, o la seva ànima és menys interessant a salvar per l'església?

Socialment les dones hem estat sempre menors d'edat i hem passat de la magna tutela del pare a ser “propietat” del marit, l'església en aquest sentit es manifesta molt clarament.

Entrant ja dins el problema de l'avortament, espina clavada entre costella i costella del nostre tímid Govern del “canvi” socialista, ens trobem amb contradiccions descarades i reticències a l'hora de discutir la llei per despenalitzar l'avortament en casos molt limitats i que el mateix Govern socialista ha confeccionat.

En un país en què fins aquests darrers anys, aconseguir informació sobre mètodes anticonceptius era tota una aventura, primer i sobretot, per trobar un ginecòleg mig clandestí que et fes una recepta; en unes comarques

gironines que tenen la renda per càpita més alta d'Espanya i que tan sols fa un any l'Ajuntament socialista de Girona es decidí a montar un Centre de Planificació —cessió de local per lliure explotació, que ja no és municipalització, la qual cosa faria al Centre molt més accessible a les classes menys afavorides econòmicament—, en unes comarques on hi ha una població de 467.945 habitants, es disposa només d'un Centre de Planificació que només funciona tres dies a la setmana. En un país on no hi ha centres suficientment preparats per a l'atenció d'infants afectats per qualsevol tipus de deficiències; en una societat capitalista basada en l'explotació i la producció en cadena que margina automàticament a qualsevol individu que no s'hi acopli; en un país on l'índex d'atur és galopant, sense vies de solució; en un país que compta amb un elevat número d'infanticidis; en un món que viu constantment sota l'amenaça d'un conflicte armat, d'una guerra nuclear localitzada possiblement a la vella Europa; en una societat on la dona és automàticament marginada de molts llocs de treball, on la dona és víctima de moltes agressions masclistes: violació, mal-

tractes per part del marit; en una humanitat que assassina sota la legalitat que dona el Poder instituit... La dreta “civilitzada” es posa les mans al cap davant el reclam: “Dret a l'avortament”, “Avortament per no morir”, “Dret al propi cos”.

I és que la dreta pensa que les dones avortem per gust. Senyors, que l'avortament és un mal menor a acceptar fins que els Centres de Planificació siguin a l'abast de tothom, fins que a les escoles es doni una informació sexual científica, sense paternalismes malaltissos, fins que els mètodes anticonceptius siguin eficaços en un 100 per cent.

A l'Estat Espanyol moren més de 3.000 dones a l'any com a conseqüència d'avortaments realitzats en condicions higièniques i sanitàries inadequades, i moltes queden amb lesions greus. S'ha d'obrir els ulls a la realitat, negar una evidència no serveix de res.

Tot fent una mica d'història ens trobem que a Catalunya el 25 de desembre del 1936 es regulava el Decret d'Interrupció Artificial de l'Embaràs, una mica més tard, l'1 de març del 1937 apareixia l'Ordre de la Conselleria de Sanitat i Assistència Social. El Decret estava firmat per Josep Tarradellas.

Un dels objectius del Decret d'Interrupció Artificial de l'Embaràs fou aconseguir l'erradicació de l'infanticidi, així com de la pràctica clandestina de l'avortament, de la mortaltat i des de les malalties provocades per pràctiques avortives. Al mateix temps s'establí un servei paral·lel de difusió, d'informació entorn del control de natalitat i dels mètodes anticonceptius. S'autoritzava l'interrupció artificial de l'embaràs únicament en els Hospitals, Clíniques i Institucions Sanitàries dependents de la Generalitat de Catalunya.

En un fulletó de propaganda de la Generalitat de l'època, el Dr. Fèlix Martí Ibáñez, màxim propulsor del Decret, membre de la CNT i Director General de Sanitat i Assistència Social, descriu els pilars fonamentals d'aquesta reforma:

- 1.— La causa terapèutica —malaltia física o mental de les mares que contraindica l'embaràs.
- 2.— El motiu eugènic —incest paterno, o tares que podrien propagar-se en el futur ésser.
- 3.— Els factors neomaltusians, desig conscient de limitació voluntària de la natalitat.

4.— El raonament sentimental o ètic —maternitat no desitjada per motius d'ordre emotiu o amorós.

Martí Ibáñez considera a més com a fonamental "el reconeixement de l'aspecte social i espiritual de la maternitat" en la mesura que permet a la dona accedir a la condició de mare "només quan ella ho desitgi, quan el fill sigui el fi i no un accident per a ella". Podem constatar que aquesta normativa és força avançada pel que fa a l'autonomia de decisió de la dona.

Segons un estudi, realitzat a la revista d'Història "L'Avenç" per Mary Nash, de tota la documentació que s'ha trobat referent a l'avortament des del gener del 1931 fins a desembre del 1938, s'ha establert la xifra global de 1.106 casos sense especificar si són de caràcter natural o voluntari, per 3.527 dones embarassades pacients dels mateix servei, la qual cosa representa el 33'8 per cent de les dones ateses tenien un avortament.

De totes maneres fent una anàlisi més global constatem que aquesta primera iniciativa de reforma eugènica de l'avortament a Catalunya fou un fracàs per una excessiva precipitació en la implantació del servei, les deficiències en la seva xarxa d'informació, el boicot o la indiferència de gran part del sector mèdic, la pervivència d'una mentalitat tradicional de condemna a l'avortament, les dificultats agreujades per la guerra i sobretot la reserva amb la qual fou acollida per les dones; fins i tot, moltes d'elles optaven per un avortament clandestí.

Tornant amb les evidents contradiccions dels nostres polítics, l'any 1980, la Conselleria de Sanitat de la Generalitat preparava una campanya informativa sobre anticoncepció, amb lemes com "Cap embaràs no desitjat" "La manca d'informació és la mare de molts fills no desitjats"... Doncs, aquesta campanya fou paralitzada per l'Honorable Josep Tarradellas, el mateix Josep Tarradellas que l'any 1936 signava la "Llei Eugènica de l'Avortament".

Totes aquestes dades són molt indicatives de què amb quaranta anys de dictadura, els ciutadans "de a pie" hem perdut moltes coses i molts polítics han perdut força més que la memòria.

Actualment a la major part dels Països Europeus la interrupció voluntària de l'embaràs està regulada. Només tres països, a més d'Espanya, no tenen cap

mena de regulació: Portugal, Irlanda i Bèlgica. Tots tres amb una tradició religiosa catòlica molt forta. Els països més lliberals respecte a aquesta pràctica són Holanda que ha d'adequar la legislació a la realitat; Dinamarca o Gran Bretanya —on avorten cada any 20.000 espanyoles—, Suècia, Noruega, Alemanya Occidental, Àustria, Finlàndia, França i Itàlia, així com tots els països de l'Est. A Rússia i Alemanya Oriental l'avortament es practica a petició de l'interessada; a Hongria fa un any que s'ha regulat per a dones a partir de 35 anys, per a dones més joves amb diferents matisos. Només en quatre països membres de la C.E.E. la Seguretat Social cobreix les despeses d'un avortament. El Govern socialista francès, malgrat les seves promeses durant la campanya electoral no ha fet cap pas perquè la Seguretat Social cobreixi aquestes despeses. Suïssa i Grècia tenen una legislació molt més restrictiva a aquest nivell.

En el continent americà existeix una regulació de l'avortament a Canadà, Estats Units, Mèxic, Cuba, Brasil, Argentina, Costa Rica, Honduras i Equador. La modalitat més extesa és la de l'avortament terapèutic i eugènica. La legislació és força més restrictiva a Mèxic —on cada any moren 20.000 dones per avortaments il·legals—, Hondures i Costa Rica.

La llei de l'avortament a Estats Units és una de les més lliberals del món, malgrat tingui lleugeres variacions segons els estats. L'Administració Reagan ha realitzat una campanya restrictiva per a retirar la concessió de fons públics destinats a finançar la intervenció i per aconseguir una revisió d'aquest dret que es regulà l'any 1.973

Diferents països asiàtics —Xina, Vietnam, Japó, Índia, entre altres—, tenen una amplíssima legislació sobre la interrupció de l'embaràs. A Xina concretament, s'ha fet una intensa campanya de conscienciació perquè cada parella tingui només un fill; aquesta campanya preveu un seguit de greuges econòmics i socials per a les parelles que no facin cas de les directrius oficials. En aquest país és molt comú l'assassinat de nenes acabades de néixer; la força de treball de la dona es desprecia i el naixement d'una nena representa un desprestigi social i una càrrega inútil.

I el nostre país es troba actualment sota un Govern socialdemocràta que

fins ara no s'ha arriscat a gaire res, excepte en alguna mesura econòmica enlluernadora, com el cas RUMASA; ni tan sols s'atreveix a defensar la seva pròpia llei, la mínima despenalització de l'avortament en casos de violació, perill de la vida de la mare i malformacions del fetus, ajornant-la indefinidament i que ha rebut, per ara, fortes crítiques per part de diferents magistrats que han jutjat en diferents ocasions a dones per pràctiques avortives.

Mentrestant les campanyes d'organitzacions amb marcat caràcter dretà i recolzades per grups com l'OPUS DEI, augmenten les seves despeses dins els diferents mitjans d'informació; darreramerament, fins i tot al cinema ha arribat la seva campanya que té caire d'elecció presidencial.

Enfront d'això, la reivindicació del dret al propi cos, la necessitat de Centres de planificació gratuïta, finançats per la Generalitat i Ajuntaments locals, el dret a la lliure informació, el dret a avortar si no es desitja un fill, el dret a una vida més justa!

Eva

La misèria sexual del poble és deguda, en part, a que sempre se li ha negat la informació necessària, al mateix temps que se l'enfolia amb pornografia.

COSES DEL POBLE

Nevada

Quan ja tothom pensava que l'hivern estaria passat i començàvem a endreçar la roba d'abric, una nevada va deixar el poble amb un aspecte que no es veia des de feia uns vint anys.

Després d'un hivern sense haver fet massa fred, la setmana del 7 al 13 de febrer d'enguany, començà a canviar el temps. El dissabte dia 12, al migdia, començaren a caure unes volves de neu. Durant la tarda es féu més intensa la nevada i començaren a quedar blancs alguns teulats i les voreres, i al vespre, tot el poble ja estava cobert per una capa de neu d'uns 6 ó 7 cms., provocant problemes per a la circulació dels vehicles i obligant a tancar el carrer de la Baixada, de la Costa, pel perill que suposava.

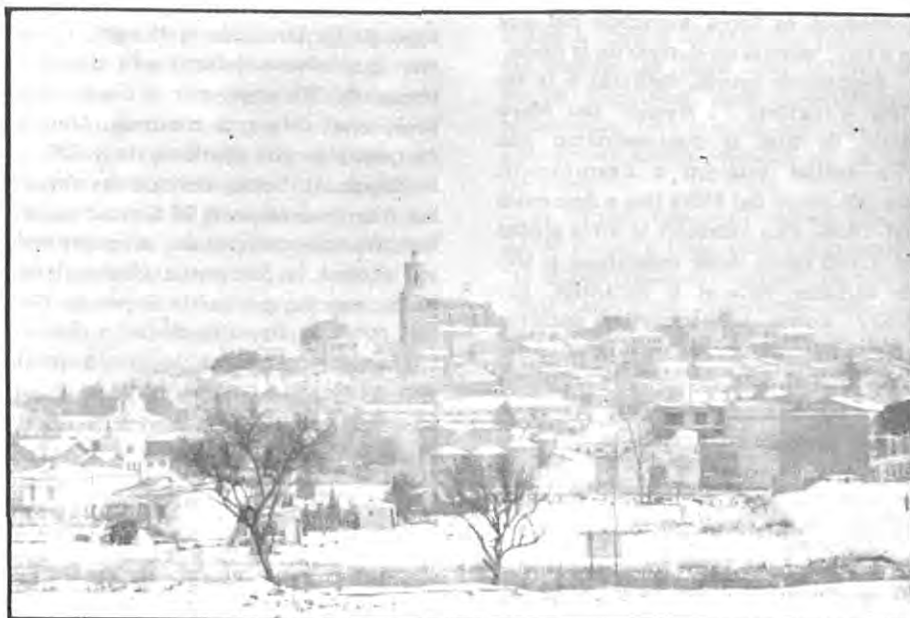
Anà nevant amb intermitència durant tota la nit, però el diumenge al matí, un tebi sol començà a desfer la neu, mentre la gent s'aprofitava a fer fotos i a jugar amb la neu per les poques vegades que això es pot fer a Llagostera.

Atracament

El passat mes de febrer, quan el Sr. Joan Planas i la seva Sra. arribaven a casa seva a la matinada, al carrer Pau Casals de la nostra vila, foren assaltats per tres persones que anaven vestides de negre, amb una caputxa blanca que els tapava la cara, i armats amb navalles i una escopeta amb canos retallats. Van lograr endur-se una quantitat de diners que no hem pogut concretar, que portava el Sr. Planas. Els assaltants feriren lleument al matrimoni en haver intentat oposar resistència.

Accident al carrer Camprodon

A primers de febrer, es produí un accident a l'encreuament dels carrers Camprodon, Panedes i Sant Feliu, en el qual fou atropellat per un cotxe el nen Francesc Sais, que resultà amb ferides greus a les cames. Sembla ser que el nen travessà la carretera sense mirar si passava cap cotxe i com a conseqüència es produí l'accident.

Nevada del 13 de febrer del 1983

Accident al carrer Maiena

A la matinada del passat diumenge dia 13 de març, es produí un accident al carrer Maiena, quan el cotxe marca Simca 1000, matrícula GE-0216-C, que era conduït per en Daniel Cruz, derrapà degut a l'excés de velocitat que portava, a la corba que hi ha al començament del carrer i anà a xocar contra una paret.

El conductor i l'acompanyant rebren ferides de certa consideració, i hagueren d'ésser portats a la Residència de Girona, on quedà ingressat en Josep Lloveras, que era l'acompanyant.

Estafes a botiguers

A últims de febrer i primers de març, diverses botigues de la nostra vila van ésser víctimes d'una estafa feta per dues dones. Aquestes es presentaven per les botigues, dient que eren familiars d'una gent molt coneguda del poble, i s'enduien gènere amb la condició que els seus familiars, que eren clients d'aquella boti-

ga, ja anirien a pagar-ho.

D'aquesta forma tan senzilla, lo-graren endur-se d'algunes botigues per valor d'unes 10.000 ptes., d'altres només sabates i roba per a mainada, o coses de menys valor.

VI matança del porc al Casal

Amb l'assistència d'unes 600 persones es féu el diumenge dia 13 de març la "VI matança del porc" al Casal Parroquial Llagosterenc.

La festa començà el matí amb l'occiment del porc i la preparació de la carn i les mongetes, el menú ja típic d'aquesta diada. Mentre s'anava coent el dinar, es féu un interessant partit de futbol infantil en el camp de futbol que s'ha fet darrera l'edifici del Casal, entre els equips de Llagostera i de Casà. Guanyà l'equip local per 8 gols a 1.

A la tarda, en el Teatre del Casal, es presentà la Coral que s'ha format amb nens i nenes de 8 a 10 anys del Col·legi Públic Lacustària, que, dirigits pel Sr. Martí Lloset, interpretaren un seguit de cançons, que foren molt aplaudides pels assistents.

Nova Junta Directiva al Casino Llagosterenc

En la reunió del passat dia 16 de febrer, a la qual assistiren uns 60 socis, fou elegida la nova Junta Directiva del Casino Llagosterenc. Només es presentà una candidatura i aquesta fou elegida gairebé per unanimitat.

La nova Junta està formada per:

President: Lluís Saurí i Masó.
Vice-President: Pompeu Pascual i Coris. Tresorer: Josep Blanch i Vall-Ilosera. Secretari: Emili Gener i Bayé. Vice-Secretari: Emili Casanovas i Frigola. Responsable de cultura i relacions públiques: Josep Lloveras i Lloveras. Vocal 1.ª: Pere Genóher i Viella. Vocal 2.ª: Pere Cubillo i Cuesta. Col.laborador en vocalia: Josep M.a Puig i Valls.

Els primers acords que va prendre la nosva junta foren:

—Augmentar en 100 pessetes la quota mensual dels socis.

—Organitzar la Festa Major d'acord amb els Antics Estatuts, davant la impossibilitat d'aplicar els nous, ja que encara els falten uns tràmits burocràtics per a ser legals.

—Presentació del nou secretari-comptador: Margarida Mir i Miquel.

Els punts que pensen solventar són: el sanejament dels deutes, la reparació dels desperfectes de l'immoble, la reparació de la instal.lació elèctrica del local del teatre i la dels aparells del cinema, entre altres.

Desitgem que aquesta nova junta pugui resoldre els problemes que té plantejats el Casino Llagosterenc i que el faci sortir d'aquest mal moment en què es troba.

Cantaires a Llagostera

A finals de l'any passat es formà un cor infantil al col.legi públic Lacustària, organitzat per l'Associació de Pares i dirigit pel mestre Martí Lloset.

El cor està comport d'uns trenta infants, d'unes edats que oscil.len entre els vuit i dotze anys. Estan assajant cançons fins i tot a diferents veus i acompanyats per tres flautes. La primera actuació del grup va tenir lloc al Casal el dia de la matança del porc.

Hem parlat amb el Sr. Martí i opina que, amb una mica de constància, es pot fer quelcom interessant, però creu que calen elements de més edat, de tretze i catorze anys. Animeu-vos.

Errades en el núm. 26 del nostre Butlletí

En el número anterior a aquest Butlletí, es varen passar per alt els resultats de la "III Cursa Popular de Sant Esteve". Tot i que ja han passat molts dies, pensem que es interessant donar-los.

1.er foraster: Angel Velázquez, de Salt. Temps: 33' 41"

1.er llagosterenc: Francisco Pareja. Temps: 36' 25"

1.ª dona: Susagna López. Temps: 44' 58"

Més gran: Jaume Bosch (47 anys). Temps: 1 h. 33' 33"

Més petit: Raúl Manuel López (6 anys). Temps: 1 h. 6' 55"

Tampoc va sortir el nom de l'autor de l'escrit titolat "Esclavitud l'Infinit", fet per en Joan Frigola i Darder, que va ésser el primer d'una sèrie de col.laboracions que anirem publicant a cada número.

Demaneu disculpes per aquestes errades.

Curset per a aprendre a ballar sardanes

Des del primer diumenge de març, es faran uns cursets per a aprendre a ballar sardanes al pati del col.legi "Ntra. Sra. del Carme", organitzats pels "Amics de la Sardana" de la nostra vila. Són totalment gratuïts.

Josep Brugulat

SERRALLERIA

REPARACIÓ
DE MAQUINÀRIA
I REGADIUS

C/. Camprodon, 27
Telèfon 83 01 30

LLAGOSTERA
(Girona)

JO COMPRO, JO VENCO

Aquí tothom qui vulgui, hi pot anunciar el que li sembli.

Especuladors abstenir-se.

—Es ven o es lloga GARATGE INDIVIDUAL, al carrer Marina entre edificis Sicília i Còrsega. Immillorable situació. Preu interessantíssim. — Raó: Aurora Miquel. Tel. 830260.

— Busco MAPES TOPOGRÀFICS terme Llagostera. Raó: La Redacció.

— Necessito ESCARBATS. Raó: Brigit. Tel. 830392.

— Es lloga local amb/sense pati. C/. Camprodon Raó: Inge - Tel. 83.09.68

— Es lloguen PARKINGS per guardar cotxes en local tancat. Prop de la carretera (Estació de Servei).

Raó: Inge - Tel. 83.09.68

PERE MAIMÍ, l'aventura del desert

Gairebé tothom a Llagostera coneix en Pere Maimí... Què podríem dir d'ell?, és un home pràctic, senzill i amable, conegut sobretot pels aficionats a les competicions automobilístiques, ja que s'ha dedicat a preparar cotxes i fins i tot participa en diversos estils d'aquest anomenat esport.

Actualment està casat i viu a Amer on és propietari d'un taller mecànic...

Coneixedors de la seva última "aventura" ens vam traslladar a casa seva a fi de què ens expliqués el que va ésser la seva participació a la prova més difícil i dura del món: El "Rally" París-Alger-Dakar.

Bé, la idea va sortir de dos nois francesos, en Dominique Sudre i en Michael Monod. Un amic meu em va dir que ells dos buscaven un mecànic; vaig posar-me en contacte amb ells i va sorgir un anhel mutu. Seguidament

vàrem preparar la nostra inscripció, que ens costà unes 300.000 ptes. ¿Per què no hi havia d'anar si pagaven ells totes les despeses? Una oportunitat així no se'ns presenta cada dia.

Un dels problemes que vàrem trobar fou que es necessitava un visat per cada país que havíem d'atravesar i eren un total de 7 països! En fi, una burocràcia terrible i per postres es va perdre el meu passaport.

Vam sortir de París el dia 1 de gener i arribarem a Dakar el dia 20.

He de dir que per a mi el més bonic d'aquest "Rally" —que no deixa d'ésser una bestiesa— és la sortida de París que vertaderament és quelcom indescriptible, fantàstic. I després l'arribada a Dakar que també és una cosa meravellosa.

A França es fan només dues proves que no tenen gaire importància; quan realment comença aquest "Rally" és el dia 3. Després de desembarcar a Algèria es passen els control de duana i a partir d'aquí vam haver de fer uns 700 km. per arribar a la primera etapa. A cada etapa hi ha un temps mínim i un temps màxim. Per exemple, suposem que d'aquí a Barcelona hi ha

un mínim d'una hora i un màxim de cinc; si tu arribes a Barcelona en 3 hores, penalitzes 2 hores, però si et passa alguna avaria en aquest tram i arribes en 5 hores i un minut, penalitzes 15 hores de cop.

A la primera etapa 500 Km. eren carretera i els altres 200 restants ja eren per pistes... a partir d'aquí començava la zona del desert.

En aquesta zona de sorra, patírem sol i temperatures elevadíssimes, i uns vents fortíssim. Heu de tenir en compte que quan vam travessar el desert del Teneré, que segons diuen és el desert més dolent de l'Àfrica, vàrem trobar un vent que anava a una velocitat d'uns 150 Km./h. Vam sortir a les 09 h. del matí i vam arribar a les 12 h. del vespre.

640 Km. asseguts dins el Land Rover, a 40.º de temperatura i no vàiem ni el capó!

Com ens guiàvem..? doncs igual que un vaixell, per una brúixola. Ah!, i per postres trenquem un palier, la qual cosa ens va fer perdre molt de temps i ens va despenjar bastant del temps del recorregut de l'etapa.

Des del meu punt de vista, el que realment influeix en aquest "Rally" —encara que no sigui gaire perillós— és la Psicologia; per això era normal trobar gent perduda, fent auto-stop; s'han discutit, el pilot amb el copilot o vicerversa... hi ha hagut una disputa mútua entre ells dos i s'ho han deixat córrer al mig del desert... increïble però cert!

I no és res més que la calor, l'esgotament tant psíquic com físic... en fi, **crec que s'ha d'anar ben preparat tan físicament com psíquica.** Has d'estar mentalitzat, convençut del què has de fer.

Un dels avantatges que crec teníem nosaltres era que el que podríem dir "jefe" de l'equip, en Dominique, era un noi que ja havia participat un altre any en aquest "Rally" i a més havia estat 7 anys vivint al Senegal i vulguis o no, sabia el que anava a trobar.

L'equip de l'escuderia Olot Competició format per Dominique Sudre, Michel Monod i el mateix Pere Maimí

Icky-Brasseurs (Mercedes 280 GE)

Els que més malament ho tenien eren els que anaven en moto. Aquests sí que ho tenien clar perquè fer 10.000 km. damunt d'una moto sol, és per quedar "beneït". Solien anar de dos en dos o de tres en tres i s'esperaven uns als altres.

No era res d'estrany trobar pel recorregut de les etapes, cascos, motxilles, pneumàtics... una vegada acabat el "Rally", agafes un camió i et dediques a fer el mateix trajecte, i creieu-me que fas "quartos", perquè no podeu ni imaginar la quantitat de material que s'arriba a trobar. Per què? doncs pel que us deia abans: la psicologia; arriba un moment que no saps ni el que et fas.

Canviant una mica de tema, us diré que us farieu creus en veure de la manera que viuen aquella gent del desert. Heu de pensar que en aquelles extensions de terreny el poble més a prop era a una distància de 500 Km., més o menys, i allà on hi ha una palmera ja hi viu gent.

L'alimentació anava a càrrec de l'organització. Per esmorzar ens donaven cafè, te, o llet en pols, una mica de melmelada i pa. Després, abans de començar cada etapa ens donaven una caixa on hi havia suc de taronja, llet de pot, formatge, galetes i fruits secs.

Quan arribàvem al vespre eris donaven menjar calent.

L'aigua no és que fos massa bona, només la vam començar a trobar bona en arribar al Senegal; de fet, si en algun moment vàrem patir set, no va ésser per falta d'aigua sinó per por de veure-la.

El vehicle que utilitzàrem era un Land Rover Cazorla 6 cilindres; la casa, a petició meua, li va fer unes modificacions, se li va muntar un "turbo" un radiador d'oli, un intercanviador de calor, amortiguadors, dipòsits de gas-oil i se li va posar la 5.ª marxa. Tot i així no tirava prou. Ara bé, va ésser l'únic Land-Rover que va acabar la prova, destroçat, però va acabar.

En el cotxe hi portàvem una sèrie de recanvis que creiem ens podrien fer falta, com per exemple: paliers, tubs de gas-oil, creus, tant de direcció com de transmissió, pneumàtics, i algun tub de goma per al radiador... per sort només se'ns trencà un palier.

Amb tot això portàvem un pressupost d'uns 2 milions de pessetes que comparat amb els 200 milions de la casa Mercedes o amb els 20 milions de la B.M.W. —que van guanyar— deixa molt que desitjar.

Dels 400 participants que varen sortir de París, només vam arribar 70 i d'aquests, només 30 en el temps reglamentari i 40 fora de temps; entre aquests 40 ens trobàvem nosaltres.

El "Rally" París-Dakar és però desastrós, és el pitjor que he conegut jo a la meua vida, ara bé, com a aventura és formidable i com a experiència encara ho és més.

—Quines possibilitats hi ha de que l'any vinent hi tornis a participar?

Actualment tinc una oferta d'un francès per anar-hi amb un Mercedes preparat per la casa Puch a Àustria, però m'ho haig de pensar, encara no he decidit res.

De totes maneres si hi vaig ho faré amb dues condicions: anar amb un equip que jo considerés que pogués guanyar o bé quedar dels 10 primers, i després anar-hi cobrant.

Aquesta vegada vaig anar-hi a no guanyar ni perdre res, només en pla d'aventura i perquè m'agraden molt els cotxes.

Collectiu de Redacció

París
Dakar

83

l'aventura.

CRÒNICA D'UNA DESTRUCCIÓ INVOLUNTÀRIA

De petit, tenia la sensació de ser l'únic individu real, de què tan sols jo existia. Era una sensació que molt sovint arribava a ser per a mi, una veritat absoluta.

No podia imaginar-me un món fora del meu poble, càrrer, o llit; tot allò del què parlaven fora del meu abast, no podia existir, era imaginari.

Creia que les persones i les coses, solament eren tals per fer-me gaudir o per fer-me la punyeta; i que només es manifestava aquesta existència quan jo podia palpar-la, tan sols el meu immediat entorn era real.

Recordo quan sentia parlar de mil milions de xinos. Quin tip de riure! mil milions! Com es pot pensar en una bestiesa semblant!

Aquesta idea tampoc no és tan absurda, perquè un fet que no hem viscut personalment mai no haurà existit per a nosaltres. Només existeix constant i de forma palpable cadascú per ell mateix, i encara no tan constant si considerem els somnis.

Però tant és, podem considerar tot això com a limitacions del coneixement humà i ens quedem tan tranquils.

* *

La situació en la qual em vaig trobar va fer-me pensar en aquesta creença ja que el meu entorn era fantàstic, sense vida pròpia, només estava allà per horroritzar-me, i en canvi aquesta fantasia va ser real i contínua existint.

Va ser l'estiu del 1853 quan aquests fenòmens es produïren.

Vaig rebre una carta d'un íntim amic meu, que des que treballàvem junts a Londres no havia vist. En aquesta, m'invitava a passar uns dies en una mansió adquirida gràcies a la seva recent prosperitat econòmica.

Vaig decidir correspondre-li el con-vit un cap de setmana que tenia lliure, encaminat-me cap on residia, prop d'un petit poblet al nord d'Escòcia.

La casa era molt gran, circumdada de jardins. Després de la fascinació que em produí la seva sumptuositat, vaig trucar la porta ansiós de reveure aquell alegre company d'altres temps. Una criada va obrir i va indicar-me el camí a l'estància on va rebre'm.

En principi era tan cordial com antany, però poc després, quelcom en mi va alterar-lo, i durant tot aquell dia em tractà fredament, com un desconegut.

L'estància en aquella casa se'm féu difícil i angoixosa, i malgrat tots els meus intents per distreure l'anfitrió, vàrem arribar a ser estranys l'un per a l'altre.

El malson va començar la nit del mateix dia de l'arribada, quan, després de sopar, vam anar a fer una copeta a la biblioteca.

Jo intentava parlar amb ell de qual-sevol cosa, recordant-li els temps en què estàvem units, però ell estava absent, i la meua presència li produïa repugnància, els meus records li produïen fàstic.

Després de molta estona de ser amable amb ell sense ser correspost, els nervis van apodarar-se de mi, i li vaig retreure-li el seu mal comportament.

Immediatament després d'això la seva cara va perdre tot color de vida, la seva mirada va quedar fixa en els meus ulls, i parlant pensament va implorar-me clemència, va suplicar-me que el deixés viure, que no l'ofeguéssim amb el meu desprec.

Jo, sense explicar-me el que li estava succeïnt, vaig intentar fer-li entendre que no estava fent res versu ell. Però el mecanisme terrorífic continuava desenvolupant-se amb més força cada cop.

La seva faç blanca va esclatar, expulsant la sang i tot el que envoltava els ossos, els seus ulls varen adquirir una lluentor fortíssima, les seves trèmules mans varen dirigir-se a mi amb una fastigosa humilitat.

Vaig quedar horroritzat davant aquella inversemblant escena, que anava adquirint nous caires.

Va caure a terra i arrossegant-se va apropar-se a mi, deixant tot un rastre del fluid vermellenc que brotava de tot el seu cos. Les seves mans, ara ja desposseïdes de tota car, s'aferraren a les meves cames.

El dolor que em produí la seva forta i terrible abraçada, va fer-me reaccionar i vaig allunyar-me d'on es trobava.

Es quedà quiet amb tota la seva massa de teixits i múscles descomposats, convertits en un líquid llefiscós esparcit per terra. Tan sols els ossos es mantenien en el seu lloc.

Estava encarat a mi, oferint una imatge esgarrifosa, ja que els ossos s'entreveïen pel mig de restos de teixits que encara hi romanien.

Va entrar la criada en aquell moment, i en veure l'escena, l'histerisme va atacar-la.

Va cridar assasí varies vegades, dirigint-se a mi. Jo vaig encaminar-me cap a ella per intentar explicar-li, però ella va córrer a la sortida demanant-me compassió, i arribat aquest punt, una força inexplicable va impulsar-la a l'escala, mentre cridava que la deixés.

Va rodolar per l'escala fins quedar immòbil a baix, estava morta.

Vaig córrer a la sortida horroritzat, i sense parar en la meua carrera vaig allunyar-me de la mansió.

En girar-me, un fort resplandor sortia de les finestres i de la porta oberta. Amb un soroll infernal va començar a derrubar-se, mentre quedava envoltada en flames gegantesques.

Vaig viatjar tranquil fins arribar a la meua pròpia vivenda, pensant contínuament en les imatges incoherents que vaig presenciar.

L'endemà els diaris parlaven de l'incendi que va assolir la bella mansió.

* *

La impressió ha passat, però perdura el record. Podia ser un somni de terror, però va ser realitat. Sempre més em torturarà aquest fet, perquè sé que en certa forma vaig provocar-lo, però mai podré explicar com.

**JOAQUIM
COMAS
CORRIUS, S.A.**

CONSTRUCTOR D'OBRES

C/. Maiena, 15 - Tel. 83.02.06

LLAGOSTERA

Joan Frigola

temps i COSES

LES FRENADES DEL TREN

Era un matí dejs darrers mesos en què passà el nostre pobre, però inoblidable tren. Només portava un vagó de passatgers i el furgó on carregaven les cantines de la llet amb destí a Sant Feliu.

Al vagó de viatgers hi havia poca gent: dues senyores de Cassà, un paleta, el cap de tren —el "jefe", per entendre'ns—, el revisor, dos homes de pagès i ningú més.

Com és molt natural, quan una Empresa està abocada a desaparèixer, la conversa la portaven el cap de tren i el revisor, principalment. Segons sembla, la Direcció de Madrid els oferia dos camins: o bé jubilar-se per les bones, mitjançant una indemnització, o esperar a veure si podia salvar-se allò que semblava insalvable. No faltaven afeccionats a l'endevinalla que barallaven infinites solucions. Uns que si s'ajuntaria amb el tren d'Olot; altres en deien una encara més bona: que l'Estat el modernitzaria i que ja s'havien fet proves amb el fa poc inventat "mono-rail"...

Les dues senyores, ¿de què podien parlar si no referent a malalties, a modes, o excessos de la joventut? Els homes de pagès, amb veu més baixa, discutien sobre el preu de la llet, esperant-ne un possible augment. El paleta, que aquell matí s'havia barallat amb la dona, servava els llavis sorruts i la mirada entaforada.

El tren, el nostre pobre però inoblidable tren, ja enganxava la forta baixada de la Costa de l'Alou. I ben poc després, el "jefe", el revisor, les dues senyores de Cassà, els pagesos i el paleta, s'adonaren de què poc a poc augmentava la velocitat del comboi de forma prou alarmant.

El cap de tren, un homenàs fornit, alt, treia uns braços com a remes de barca per la finestra, cridant amb veu de tro:

—Freneu! Freneu! —i tant ho deia dirigint-se al maquinista com al furgó— Però, que fotarà aquest home del pal.? Frena, vergant! No, no! Que ens estimbarem de seguida! FRE-NEEEUUU..! —i el mocador volteja-

va per l'aire que donava gust...

(Aclarem això de "l'home del pal" afegint pel nostre compte que: com que els frens del tren eren molt i molt gastats, l'encarregat d'aquesta feina s'agençà un bon pal d'alzina, amb el qual ajudava a parar el desgraciat tren).

Els grans crits d'auxili, del capítot esdevenien com fuetades per a tothom. Les senyores de Cassà, s'encomanaven a totes les moltes devocions que practicaven. El revisor —un home petitó i tristoí—, també feia voleiar el mocador i cridava. La seva migrada veu quasi no la sentia ningú, davant els trons de l'home llarg. El paleta ja no tenia aquell aire enfurismat del principi i pensava que potser la seva dona tenia prou raó amb la baralla.

Però el tren, el nostre pobre però inoblidable tren, lliure de frens i de pals ja corria, i corria desbocat. No en volgueu passar de la por que embolcallà la pobre gent del vagó..! Els únics que ni cridaven ni semblaven esperitats, eren els dos pagesos tot recordant i exigint que seguís el preu del vi com de sempre es coneixia.

I vet aquí que de cop, pogueren veure al bell mig de la via, l'encarregada de la barrera de Font-Picant amb bandera vermella a la mà tot cridant el perill de descarrilament.

—Pareu..! Pareu..! —cridava a ple de pulmó.

—Què passa, noia..? —féu el capità del comboi.

—Aneu sense frens..! —pogué sentir-se que deia.

—On deu ésser aquest home, doncs..? —s'atreví en dir el revisor.

Les de Cassà mormolaren:

—Descarrilarem..?

—I jo què sé, senyores! No han sentit a la "jefa" de la barrera..? Anem sense frener. Però jo el mato! Ai Met, si et puc arplegar! Et mato..! —i el gegant ajuntava les manasses, com si ja hi tingués la gargamella del pobre Met..!

Passaren els moments d'angoixa. El monstre de ferralla trobà el pla. I poc a poc, per inèrcia, entre bufets i esgarips, a pocs metres de la barrera, el recordat i enyorat tren, pogué parar-se del tot.

Passat el gros ensurt, tots els viatgers i empleats baixaren a respirar l'aire pur de Font-Picant. El capítot, s'enfrontà amb la de les banderes:

—I què ha passat —cridà—.

—Sí —feu ella—, que m'han trucat de l'estació de Llagostera dient-me que haveu marxat sense en Met, el dels frens.

—Això no pot ser..! —tornà a remugar. —Revisor..! No heu vist en marxar, que no venia el dels frens..?

—No.

—Doncs heu de vigilar més. Ens jugàvem la vida de tot el nombrós pasatge —digué amb evident ironia—.

—Potser que en descarregar la llet...

—Prou..! Prou..! Ara mateix vaig a omplir l'expedient disciplinari.

Però la de la barrera cridà:

—Tranquils, nois! Ara m'avisen que al frener li han deixat una moto i que no pot trigar en arribar.

I arribava, sí senyor! Amb una velocitat esperverant passà davant de la barrera.

—Som aquí! Som aquí! —feia tot-hom amb mocadors a la mà, només de llucar-lo.

—Met! Met! Et mano que paris! Ho exigeixo! En nom de la Companyia, para! —cridava el de la veu de tro.

Al poc, es feu sentir amb un fil de veu, la resposta del motorista:

—És que no puc frenar...

El "jefe" només pogué afegir, decebut:

—I com cordons voleu que freni un tren, qui no sap de frenar una moto...

P. Parés C.

FOLLIA ALCOHÒLICA

muscle i les ollerres obliqües a la cara, li donaven una pinzellada còmica que influí indubtablement en les meves apreciacions. Exhibia un equilibri tan precari que esdevenia prodigiós que encara no s'hagués estavellat el cap.

—*Que ve d'un sopar de negocis?* —vaig engegar la pregunta sense compliments, preàmbuls, ni protocolàries presentacions, confiant en la demostrada corrent de simpatia que uneix els embriacs.

Tombà el cap amb la mirada perduda, fixant els ulls i esforçant-se per discernir el meu rostre d'entre l'aureola de colors i objectes que devia rodar al seu voltant. Obrí la boca amb l'evident intenció d'articular una resposta, però la llengua se li rebel·là, hi aconseguí només lliurar dos gemecs indescribibles. Alguna cosa així com EEHH-HHH, SSSHHIII. La tencà de nou i a les palpentes allargà la mà fins ensopagar amb el Jonnye Walker etiqueta negra i se l'acostà als llavis. D'un glop n'engolí mig got i amb una claretat sorprenent i inesperada em digué:

—*Com ho sap? Que hi era vostè?*

—*No, és a dir... no ho sé* —en honor a la veracitat haig de confessar que em sentia tan confós com ell.

—*Li confessaré* —continuà— *que em trobo submergit en un embarassós contratemps. La dona m'espera i necessito de precís anar-me'n, però sóc incapaç de descendre amb un mínim de gallardia del tamboret.*

—*Ho sento vivament, però la col·laboració que li puc brindar seria catatròfica per ambdós. Em veig obligat a centrar tot el meu afany en la pròpia lluita per a mantenir l'equilibri.* —li vaig dir això obertament i amb el cor a la mà, encomanat-me a la seva comprensió.

—*No es preocupi, me'n faig el càrrec.*

Dit això retornà a la seva abstracció fins que, passada una estona, remugà:

—*Maleïda llei de la gravetat.*

L'expressió del seu rostre partia l'ànima. La conjuntura en aquell moment em permetia tombar-m'hi d'esquena i iniciar una discreta fugida però, coneixedor com sóc de la meva

extrema sensibilitat, sabia que aquesta actitud hagués determinat que la consciència em burxés al llarg de tota una setmana. No es pot ésser sentimental.

—*Apa home, tot té solució* —vaig intentar animar-lo—. *Prengui un altre whisky que jo el convido.*

No vull entrar en controvèrsies sobre si aquest era o no el gest més escaiet, però no se m'acudí res més.

—*Agraeixo sincerament el seu interès, vostè és un amic que mereix tota franquesa. Necessito relatar a algú que avui és el dia més lamentable de la meva existència. Avui mateix he mal·lès deu anys d'esforços i austeritat, he enrunat un prometedor futur, un currículum brillant i sense taca, destroçat per una barrabassada, per un vespre de follia alcohòlica.*

L'home estava llençat i vaig resignar-me a escoltar pacientment la seva vida —*15 anys de confidències, de corbata segant-me la gola, 15 anys de recels i malestar amb els companys, de traïcions per a llaurar-me un futur, 15 anys de fermesa i perseverància. Tots aquells diumenges deixant-me veure a la mateixa església del Director General, aquells vespres mossegant-me els llavis, consentint xerrameques moralistes i conservadores... tot ha estat endevades. Quan tenia la placa de Director de Sucursal a l'abast de la mà se m'ha esmunyit entre els dits, s'ha esvaït en l'aire.*

El Director General m'havia dit "Fustè, després del sopar haig de donar-li una bona nova, l'empresa confia en vostè".

El condemnat Borgonya ho va malmetre tot "Begui Fustè, begui, que té

Recordo com si fos ara que l'ascensió se'm presentava àrdua i arriscada, hi vaig, per tant, concertar tota la atenció i, sense estalviar precaucions, vaig tensar la musculatura arrapant-me als vèrteixs com si m'hi anés la vida.

Assolir el cim és una experiència meravellosa, em consta. Eixamples els pulmons i alenes extasiat l'atmosfera elevada. És el plaer del perill, la jactància del triomfador damunt l'entrebanc vençut. Mentre remontes però, és bàsic abstenir-se de mirar avall a despit de l'energia misteriosa que et crida, captivadora la punyetera, com un cant de sirena. "Mira on ets... Mira on ets, trempat...". Sé que cal ignorar-lo o el vertigen et traeix i irremissiblement acabes per aixafar-te el nas.

No fou aquest però, el desenllaç. La meva expertesa va fer-me sortir airós del compromís. Hi vaig encamellar les cames arrapant-me al taulell, resolt i, sense excessives trabes, vaig guanyar esplèndidament el seient.

—*Aquests tamborets sense barrots són els més abruptes* —recordo aquest meu comentari desfermat sense esperar resposta.

En situar-me definitivament, d'una llambregada, vaig descobrir la solitud que embargava el Bar, només esvaïda per la meva pròpia presència i la d'un altre client al tamboret del costat.

Una excelsa vestimenta que el revelava com un senyor de classe mitja benestant, uns quaranta anys ben portats i la lluïssor d'un bigoti d'home de seny, configuraven al primer cop d'ull la semblança del meu veí nocturn. Després d'una segona lectura s'evidenciava el desuet trasbals en el qual estava enfonsat. Havia abandonat la captivença distingida que ben segur bregava per mantenir a tothora i en qualsevol circumstància, per adquirir l'aparença d'un bohemí. La corbata damunt el

motius per celebrar el dia d'avui". I jo no volia, no hi estic avessat a veure, però tothom insistí i vingà Borgonya aquí i Borgonya allà. I s'acabà el Borgonya i quan ja respirava arribà el xampany francès, i el conyac francès i per rematar la cosa, la Crepè au Gran Marnier, de postres. Maleïts gabatxos!! I jo engolint com un valent, devorant els gots tot d'una entre les rialles col·lectives... Però de cop i volta, sobtadament, se'm capgirà el cervell, i el Borgonya em transportà al regne de la demència, desfermant l'instint irracional que tots portem reprimat. Allibero un xisquet que feia estona em bullia a dins, IIIIEEEEEHHHH-HH!!!!!! -com vostè pot endevinar, el crit paralitzar tot el Restaurant-. Aleshores m'aixeco i adreçant-me al Director General li dic "Amic Andreu, cediu-me momentàniament la dona que jo us l'espavilaré". I engrapo aquella pobra dona que em mirava amb els

ulls esbatanats i l'arrossego a ballar entre les taules, enfilats a les notes del tango ambiental que esplaiava el sopar. Frenèticament, impertorbable als gemecs que botzinava, li clavo la mà al cul i demostro que en Valentino el mau costat era un escarransit. Acaba el tango i segueix una samba, la meva ment eventualment malaltissa però ràpida de reflexes com una fura em trasllada "o Brasil". Els ulls em cremen de pell tropical i bruna que serpenteja, de carn refulgent, i veig la dona del Director amb el seu vestit tres-quarts que cantava com un mitjó. -Aquí esdevé el moment més tens de la meva patètica narració-. Irreflexivament, com un salvatge, li arrenco la casta faldilla i començo a ballar voluptuosament i delirant al seu voltant, mentre la pobra resava l'ave maria i s'encomanava a Déu com una màrtir.

Si al llarg de la resta del sopar vaig hissar més la cima de les meves genia-

litats, no li sabria dir, la ment només m'ha enregistrat un nívol de vaguetats, tot ho recordo tèrbol i embrollat. Els meus companys, no obstant, m'asseguren que la darrera mostra del meu talent va ésser un estrip-tease al ritme de l'himne nacional espanyol que el Director General, tan patriota ell, requereix sempre als restaurants per a finalitzar els sopars.

No he vist mai més aquell home, i tal vegada si ens creuéssim tampoc el reconeixeria. La història però, em colpí terriblement i la conservo intacta i franca en els calaixos del meu cervell. És tan didàctica...

La Flor de Carib

**minigolf
VALLDARO**

Tel. 81 72 99

PLAYA

← a PALAMÓS

→ a ST. FELIU de GUIXOLS

PLAYA DE ARO

minigolf
VALLDARO

camping · caravanning
VALLDARO

GERONA
BARCELONA
FRANCIA

STA. CRISTINA de ARO

BAR *

CAMAS
ELÁSTICAS *

MINIGOLF *

ATRACCIONES *

plana desengriscada

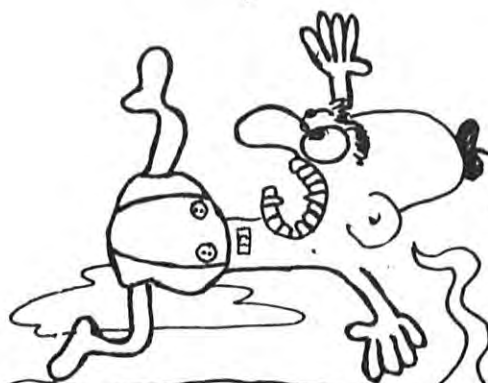
Pedrito és un nen molt bufó. Quan té tres setmanes ja rumia amb el futur

"MAD!! coño dame mas comia que e toy hambriento!!"

1

El nen ha nascut gràcies a "Déu" i té gana

"MAD!! quero tren y bici y tambien comia coño!!"

als tres mesos la mare vol avortar però no la deixen.

2

"¡¡dame bici porió coñom die!!"

4

al final s'empenya i deixa de demanar

Dime hijo ¿por que eres tan malo eh?

POTOS por lo coñom die' la moral

5

I aquest és el trist final d'un fill no desitjat, mal alimentat i després de tot mal parit.

HISTORIADORS DE LLAGOSTERA

COL.LABORADORS DEL GRUP
CENTRE D'INVESTIGACIONS
LACUSTÀRIA

En RAFEL MAS i RIPOLL, l'any 1903 va venir a Llagostera com ajudant del secretari de l'Ajuntament. Al 1907 s'inaugurà l'escola de Belles Arts i Oficis subvencionada per la Diputació i protegida per l'Ajuntament, en nombraren el Sr. Mas com a professor.

Aquest senyor, molt artista, molt humà i de parla agradable, a més d'ésser músic i bon pintor tenia una gran afició a la història de l'Art, que els dissabtes explicava als alumnes amb gran fruïció.

Estimava molt el poble i moltes generacions li deuen reconeixement, en particulars els artesans, els quals reberen grans lliçons de dibuix en totes les facetes i també de ciutadania.

Al 1948 va publicar un llibret molt simpàtic anomenat COSES DE LLAGOSTERA on descriu part de la història del nostre poble enbolcallat en fantasies populars que en realitat formen el folklore local.

En JULIÀ CUTILLER, des de l'any 1920 fins el 1936 fou mestre nacional d'escola a Llagostera. Tenia un do especial per tractar cada alumne segons la seva manera d'ésser.

Els que van tenir la sort de tenir aquest mestre exemplar, sempre destacaren en totes les activitats de la vida, i continuen encara, ja vells, sobresortint dintre del poble.

Tenia grans aficions: l'arqueologia, les arts i la història; també la declamació, el teatre i els esports. Va impregnar d'entusiasme a la joventut que'ls reunia al seu entorn, ja que més que mestre era un amic.

Va ésser perseguit i perjudicat per les seves arrels catalanistes i avançades en l'ensenyament; va acabar els seus dies com a professor a Pineda on li reteren un gran homenatge.

Últimament, a Llagostera l'han recordat posant el seu nom a la Biblioteca i Escola de Belles Arts que es va inaugurar l'any 1982 a l'antiga Casa de les Vídues.

En JAUME PUMEROLA abans del 1936 havia recollit a l'arxiu de Llagostera moltes notícies de la història antiga del nostre poble, del qual n'era un gran entusiasta, i on venia a passar-hi les vacances.

L'accés a la documentació municipal fou facilitada pel Sr. Traver (Secretari del Jutjat) i per l'avi Tarines que a més d'agutzil anunciava amb la trompeta els BANDS i l'arribada del peix per vendre, amb el preu inclòs.

El Sr. Pumarola, el dia primer d'octubre del 1965, a la revista local LACUSTÀRIA, núm. 18, publicà un resum de les notícies que ell havia recollit; s'observen algunes errades, segurament d'impremta, però la seva labor és elogiable i se li ha de donar les gràcies pel seu treball.

És una pena saber que molts dels documents que ell va veure, estan en mans de particulars i es prega que els tenidors tinguin la voluntat de teure'n moltes còpies per posar a la llum pública aquests tresors irremplaçables de la història.

CENTRO DE ESTUDIOS DE LLAGOSTERA. Un grup d'aficionats a l'arqueologia, abans del 1960 feien recerques i reunions fins que lograren, a primers de l'any 1967, legalitzar una entitat dedicada a A queologia, sota la presidència del Doctor En Peio Pascual i Coris, assistit d'en Josep Calvet, Esteve Fa, Josep Albà, Josep Vila, Narcís Vert, Francesc Vergés, i molts altres col.laboradors.

La "Direcció General de Belles Arts" va autoritzar les excavacions de Maïena, Sant Llorenç i Pocafarina.

Les troballes d'aquest grup foren molt importants i les peces íbero-romanes estan dipositades en el local-museu de casa l'Esteve Fa i Tolsanes, junt amb altres ceràmiques i utilitatge de pedra i sílex, vidre i metalls de l'antiguitat, trobats en altres llocs.

Per Emili Soler i Vicens

AMB LA COL.LABORACIÓ DE

SUPERMERCAT MERCÈ

Camprodon, 31 - Tel. 83.03.94

Carns i Embotits REMIGI GASCONS

Migdia, 21 - Tel. 83.01.54

Carnisseria M. ESTEVE

Tomàs Boada, 12 - Tel. 83.02.14

Carnisseria MIQUEL

Almogàvars, 13 - Tel. 83.02.99

Articles pel NOU NAT i JOGUINES

Barceloneta, 3 - Tel. 83.03.13

Carns LLUÍS RIBAS

Camprodon, 4

JOAN PARÈS, lampisteria

Jaume I, 8 - Tel. 83.03.28

FRANCESC XIRGU, recader

Tel. 83.01.57

FRANCESC PI, fusteria

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.02.22

ENRIC MONTIEL, agència

Calderers, 5 - Tel. 83.03.62

MOBLES SOLER

Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83.00.44

M. DEULOFEU, rostisseria

Donzelles, 31 - Tel. 83.01.77

CLIMENT FRIGOLA, pastisseria

CARBÒNIQUES FUYÀ

P. Romeu, 1 - Tel. 83.06.62

CA L'ANDREU, barberia

Passeig, 5

EDIT - Robes per a la casa

Passeig, 58 - Tel. 83.05.30 - 3

Aquarama SANT ANTONI

Comte Guifré, 21 - Tel. 83.03.21

JAUME FA, lampisteria

LLUIS CAMACHO MORENO, pintura i

decoració - Maïena, 4 - Tel. 83.05.49

SOLEDAT, articles regal i llistes de noces

Panedes, 33 - Tel. 83.02.11

VILALLONGA - Confeccions

C/. Àngel Guimerà, 24 - Tel. 83.02.55

CAL DEGOLLAT

Telèfon 83.01.29

PETITES OBRES D'ART

INTRODUCCIÓ

En aquesta ocasió els nens i nenes de primer curs d'E.G.B. (6-7 anys) han il·lustrat un conte reproduint cada un d'ells una escena concreta. Cada vinyeta ha estat encarregada a més d'un nen, però per raons d'espai només en publiquem una de cada per a recomposar el relat; tot i que l'elecció és difícil, ja que tots tenen el seu encant.

Els contes explicats en un i altre col·legi són diferents, per tal d'ésser més amè:

—EL GERMÀ D'EN JOAN BRUT (Col·legi Lacustària)

—EL LLOP, EL PORC, L'ÀNEC i LA GALLINA (Col·legi Ntra. Sra. del Carme)

EL GERMÀ D'EN JOAN BRUT

1.— Hi havia un nen tan deixat que tothom li deia en Joan Brut.

2.— Un dia la fada Polida, el renyà per ser tan brut.

3.— I li digué: Ves al jardí a jugar amb el teu germà. (En Joan no tenia cap germà).

4.— En el jardí es trobà un esquirol i li digué: Ets tu el meu germà? L'esquirol ho negà: Jo sóc massa net!

5.— Després vingué un ocell. També li digué que no, perquè era massa polit.

6.— Més tard vingué un gat, que tampoc va voler ser el seu germà.

7.— Així vingué un porc que li va dir: Jo sóc el teu germà.

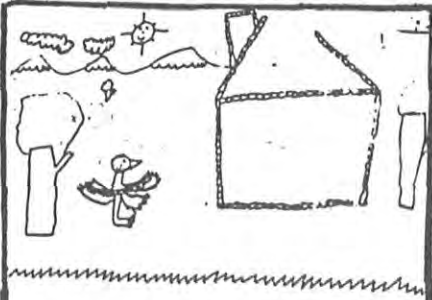
8.— En Joan va quedar avergonyit i la fada el va fer ser un noi net per sempre més.

Col·legi "Lacustària"

"El germà d'en Joan Brut"

- 1.— Pilar Guich i Coll
- 2.— M.ª Jesús Lopera
- 3.— Paquito Asensio
- 4.— Francisco Calvo
- 5.— Sònia Añon
- 6.— Antonio Rodríguez
- 7.— Josep M.ª Montiel
- 8.— Esteve Pasturet

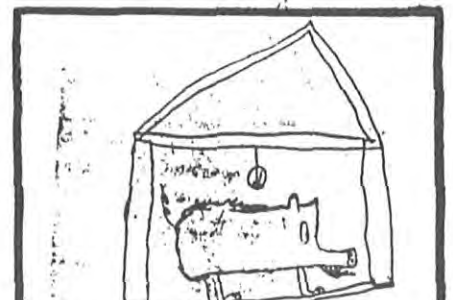
EL LLOP, EL PORC, L'ÀNEC i LA GALLINA

1.- Eren tres amics que es feien una casa cadascú. L'ànec se la feia de molsa i fulles.

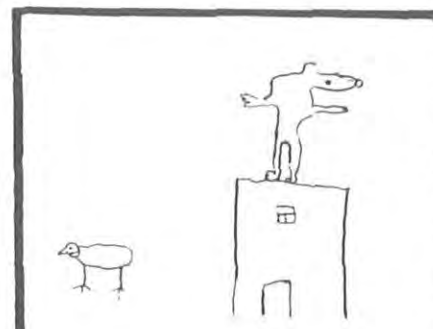
2.- La gallina la va fer de molsa, fulles i branques.

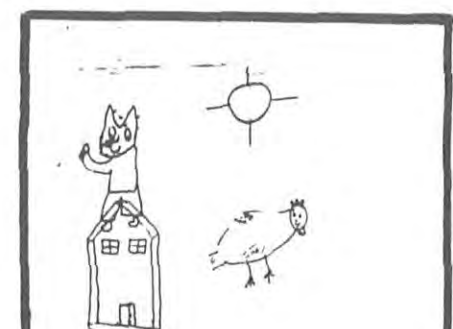
3.- El porc de fustes i claus a la teulada.

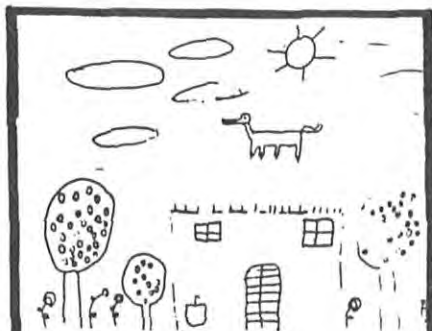
4.- El llop vivia al bosc i volia menjar-se als nostres amics.

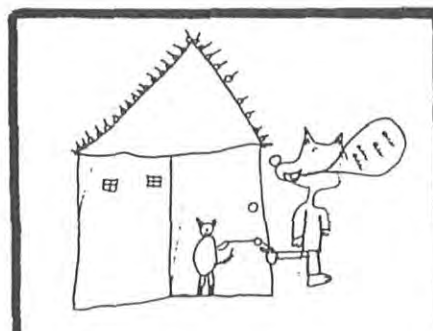
5.- Va anar a la casa de l'ànec i la va enfonsar.

6.- Després a casa de la gallina i la va tirar a terra.

7.- Els animallets, es van refugiar a casa del porc i el llop no la va poder destruir.

8.- Però va posar la pota per la porta i el porc el va cremar amb farinetes bullentes, fent que se n'anés al bosc per sempre més.

Col·legi Ntra. Sra. del Carme

“El llop, l'ànec, la gallina i el porquet”

- 1.- Sergi Marcos
- 2.- Marta Soto
- 3.- Ricard Planes
- 4.- Imma Fuyà
- 5.- Sandra Maurici
- 6.- Neus Carmona
- 7.- Jaume Castelló
- 8.- M.ª Àngels Sureda

Elecció

Per un error de compaginació, la

plana 25 hauria d'esser la 24 i

viceversa. Així doncs cal invertir
tir l'ordre de la lectura.

pals 83

8 DE MAIG

Ara, quan pràcticament ja ha estat fet el balanç d'aquests quatre anys d'ajuntament democràtic, a dues passes d'aquest 8 de maig en què elegirem el nou consistori, ens sentem amb els caps de llista de cada un dels partits que en principi hi tenen accés. Bàsicament volem saber com entenen la seva gestió dins l'ajuntament, què és el que veuen de primordial dins les necessitats del poble i allò que ens ofereixen. Tanmateix, el nostre objectiu bàsic de conèixer unes llistes ja fetes i un programa que ens permetés confrontar més clarament els seus parers no ha estat assolit del tot. Avui però, malgrat no ha estat possible es debat, coneixem aquestes llistes i aquests programes.

Parlarem amb en Josep Puig per CiU, en Josep Albà per PSC, la Maria Serra per PSUC i en Joan Puigdemunt per ERC.

Primer de tot ens trobem amb un partit que no s'havia presentat en les passades eleccions. —Com és això?

J. Puigdemunt: —“No ens havíem presentat perquè no estàvem preparats, no teníem la gent i no ho creíem convenient. Vam decidir, doncs, no presentar-nos i esperar aquesta nova oportunitat”.

Cal destacar com els partits més de dreta, que en les recents passades elec-

cions obtenien més vots que el mateix ERC, no es presenten. —A què ho atribueixen?

J. Albà: —“És una llàstima perquè hi hauria una representació de totes les tendències. A la gent d'esquerra no l'importa dir-ho que en són, als de dreta, sí. Almenys certa gent de dreta se n'amaga o es camufla amb altres noms”.

M. Serra: —“Hi ha una certa dreta que encara no vol destacar-se com a dreta”.

J. Puigdemunt: —“Hi ha molts que diuen que no són de res, però quan ve l'hora sí que en són”.

—Creieu que en un poble com Llagostera, la gent vota més al partit o a les persones?

J. Albà: —“A nivell local canvia molt respecte a les eleccions generals, es mira més a la gent que als partits”.

J. Puig: —“La meua opinió és que es voten més les persones que la idea del partit, tot hi ajuda, però es mira més a la gent”.

M. Serra: —“Em sembla que el que té una opció política vota més al partit que no pas a la gent, ara que la persona que no té una idea clara de la política vota la imatge”.

J. Puigdemunt: —“Crec que s'hauria de fer una llista oberta (com les

eleccions al Senat) i triar les persones que es creguin millors”.

Pràcticament estan d'acord que la qüestió política queda més en segon lloc predominant la imatge personal dels candidats.

—És diferent fer ajuntament que fer política?

J. Albà: —“No crec que a l'ajuntament s'hi hagi d'anar a fer política”.

M. Serra: —“No, cada grup és una opció diferent, una manera de treballar diferent, essent totes de cara al poble”.

J. Albà: —“Certament, i això no vol dir fer política”.

J. Puigdemunt: —“Qui té un càrrec a l'ajuntament, és un càrrec polític”.

J. Puig: —“No es pot anar a desenrotllar una idea política de partit”.

M. Serra: —“A l'ajuntament no s'hi va només a administrar i a ser apolític; cadascú ha d'actuar segons la seva ideologia, segons el seu grup”.

J. Puig: —“Jo crec que a l'ajuntament no s'hi va pas a representar un partit polític”.

J. Puigdemunt: —“No es pot anar a l'ajuntament a fer demagogia de partit, però sí a defensar les teves idees”.

Preguntem per les llistes i els criteris per confeccionar-les i de seguida surt la dificultat en tenir aquestes completes.

J. Puig: —“Fer una candidatura costa molt, encara hi ha por d'apuntar-se, tot i que jo crec que quasi hauria de ser obligatori passar per l'ajuntament, perquè d'aquesta manera la gent s'adonaria dels problemes i valoraria més la tasca. Nosaltres hem buscat gent amb ganes de treballar i de sacrificar-se per l'ajuntament. De fet en aquesta feina la gent es millora i es perfecciona”.

Per CiU la llista presentada és la següent:

Josep Puig i Rodó, Joan Gruart i Comas, Àngel Grabulosa i Corcoy, Josep Ramírez i Cano, Josep Turon i Boadella, Joaquim Comas i Tarrés,

Joan Coll i Bueno, Josep Blanch i Vall-Hosera, Josep Solés i Pujol, Manel Malagon i Granados, Jordi Rusiñol i Boatella, Miquel Comas i Plaja, Lluís Turon i Rabassadas, Josep Selis i Alsina, Vicenç Ferrer i Vilella.

Per ERC ens donen alguns noms com C. Duch, Ll. Soler, Joan i Josep Puig, J. Soler, E. Coll... Més tard ens han fet arribar la llista definitiva:

Joan Puigdemunt i Coll, Casimir Duch i Mestres, Joan Puig i Viñolas, Lluís Soler i Mascort, Josep Puig i Valls, Vicenç Malagon i Granados, Narcís Font i Parés, Jaume Soler i Rabassa, Emili Coll i Planella, Enric Grau i Pi, Josep Vila i Soteras, Arcadi Compte i March, Francesc Falivene i Pingetti.

En J. Puigdemunt ens comentà que "El poble en general està molt poc disposat a participar, un fuig per aquí, l'altre fuig per allà".

La M. Serra diu que no li ha costat pas tenir la llista que representa, encara que sí és difícil aconseguir la llista que un vol com a més representativa i on intervingui gent jove. I en J. Albà que es busquen les persones millors i més populars, si pot ser.

Tot així, ni PSUC ni PSC ens varen voler donar noms. Més tard també ens donaren les llistes respectives:

P.S.C. (PSC-PSOE): Josep Albà i Matamala, Lluís Nuell i Creus, Joan Fabrellas i Lloveras, Imma Aubó i Casadevall, Salvador Parés i Vila, Joan Hierro i Gutiérrez, Joan Carranza i Pelegrina, José Malagón Serrano, Dolors Deu i Torres, Antonio Ordóñez Ramírez, Pere Parés i Capalleras, Manel Malagon i Serrano, Jaume Ventura i Prim, Amadeu Rovia i Ferrer, Emili Gruart i Caselles.

P.S.U.C.: Maria Serra i Bou, Ramon Forteza-Rey i Forteza, Josep Antoni Passa i Masia, Joan González i Gutiérrez, Joan Riera i Casals, Francesc Peralda i Faxedas, Miquel Trias i Garriga, Evarist Fullà i Vall-Hosera, Miquel Hernández i Navarro, Joaquim Altayó i Broch, Amadeu Serrat i Masferrer, Josep Jiménez i Avalos, Lluís Font i Álvarez, Esteve Saltó i Gesali, Rosa Gurnés i Mascort.

Seguidament es parlà dels punts bàsics dels programes.

J. Albà: -"Creiem que és primordial el sanejament, acabar l'urbanisme local i solventar el problema de les urbanitzacions. Tanmateix el programa es fa entre tots els components de la

llista i com que aquesta no està ben definida, el programa no es concretitza del tot".

Parla també de la possibilitat de fer un programa conjunt un cop a l'ajuntament després d'una anàlisi de les necessitats i les possibilitats.

PROGRAMA DE LA CANDIDATURA A LES MUNICIPALS DEL PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA (P.S.C. - P.S.O.E.)

Un Ajuntament té un camp d'acció limitat, ja que les gran decisions polítiques no són competència dels Ajuntaments sinó del Parlament i del Govern, tant de l'Estat com de Catalunya. Per tant és evident que el nostre propòsit serà fer de la millor manera possible els treballs que es poden fer des de l'Ajuntament.

També cal dir que no tots els grups podran fer la mateixa feina, ja que estan condicionats a la seva ideologia. El nostre desig i la nostra intenció anirà determinada per la defensa d'una idea de progrés, equitat i honestitat, que enllaça perfectament amb el que representa el P.S.C.-P.S.O.E. que ens aixopuja amb tants i tants Ajuntaments regits i gestionats per homes i dones d'ídicic compromís, on el canvi produït quatre anys enrera s'ha notat.

Democràcia vol dir "sobirania exercida pel poble". Sempre hem dit que és fonamental posar l'Ajuntament al servei del poble, perquè som els veïns els qui hem de decidir les nostres coses, controlar-les i disfrutar-les. Però posar l'Ajuntament al servei del poble no vol dir posar-lo al servei d'interessos particulars, de classe o de partit, ni fer el mateix de sempre, però en català. Ens podria servir com exemple el que ha passat al Mas Mayensa, de la nostra vila, o en certs terrenys que s'han comprat aprofitant els càrrecs municipals, sense sopesar primer si els mateixos serien interessants per a cobrir déficits que pateix el poble.

No n'hi ha prou en dir que l'Ajuntament és del poble. Ha de ser-ho. I per això cal que els dirigents estiguin identificats amb els problemes del poble, els problemes de cada dia i els importants, que es deixi parlar i es sàpiga escoltar.

Hi ha qui diu que Llagostera no té problemes importants. Nosaltres trobem que n'hi ha, i massa, que en aquests quatre anys no s'han solucionat. És possible que una sana ambició ens empenyi en voler més progrés per al nostre poble no acceptant el conformisme i "l'estatus" d'una classe ja satisfeta, però també és cert que qui troba deficiències és que no sol patir-les.

Amb aquests criteris hem fet un programa extens i detallat, que a grans trets podríem resumir així, per ordre de prioritats:

- Balanç general i estat del poble.
- Revisió de les despeses municipals.
- Regularització de totes les Urbanitzacions.
- Control de contractes i serveis públics, gestionats per empreses particulars.
- Treure el rec de porqueria de "La Fullaca".
- Establir un capítol d'ajudes a la beneficència i en tots els casos de persones necessitades d'educació o atenció especial.
- Adquisició dels terrenys anexas a l'Escola Pública i ampliar les seves instal·lacions (més aules, biblioteca...)
- Sol·licitud de creació de noves places de metge, practicant-ATS.
- Gestionar la construcció d'un Grup de Vivendes de caire social.
- Construcció d'un dispensari públic mòdic.
- Creació de Consells Públics de Sanitat, Cultura, Esports...
- Potenciar les activitats culturals i ajudes a les entitats de la vila.
- Municipalitzar la Guarderia i modernitzar-la.
- Gestionar la construcció d'una Caserna per a la Guàrdia Civil.
- Urbanització de la plaça Catalunya.
- Construcció d'un Pavelló Poliesportiu.
- Urbanització dels terrenys de la FEVE.
- Procurar que les noves construccions es paguin mitjançant els Organismes Competents.

PROGRAMA ELECTORAL DE LA CANDIDATURA "CONVERGÈNCIA i UNIÓ"

El programa que presentem, incidirà bàsicament en tots els camps que siguin susceptibles de millora i promoció. Tot allò que es refereixi a benestar social, serveis municipals, assistència sanitària, promoció estudiantil i professional en el grau que això sigui possible i de competència municipal. Així com gestions oportunes per continuar amb l'incertada política en qüestions d'equipaments, obres públiques i adquisicions fins avui realitzades pels membres del consistori actual.

En essència, proposem avançar en els següents terrenys:

En J. Puig ens exposà les seves prioritats:

- 1.- Benestar social (tenint en compte els més necessitats);
- 2.- Serveis municipals;
- 3.- Assistència sanitària;
- 4.- Promoció estudiantil;
- 5.- Donar vida als equipaments.

Seguidament ens llegí, per sobre, un programa molt més detallat que ens deixà escrit:

SANITAT i SERVEIS SOCIALS.

En primer terme cal treballar en la **PREVENCIÓ DE LES ENFERMETATS**, així doncs el sanejament de les clavegueres, una depuradora per a tot el poble i un dipòsit d'aigua aigua amb totes les garanties.

Un dispensari que pugui recollir tots els serveis mínims, com practicat, dentista, un pediatre per a la mainada, un geriatre per a la gent de la tercera edat, així com l'ampliació de l'hospital, avui per fi municipal, que permeti el seu abast a tots els ciutadans que ho necessiten.

Un servei d'orientació que posi la planificació familiar a disposició de tots aquells que ho desitgin.

CULTURA i ENSENYAMENT.— Coordinació entre totes les institucions que fan ensenyament al poble i els sectors interessats, com professors, pares i alumnes.

Obrir l'escola a tots aquells adults que vulguin aprendre, aportant els mitjans necessaris.

A nivell cultural tirarem endavant

Relançar una reforma administrativa que permeti un millor funcionament de l'Ajuntament, així com dels seus treballadors, alhora que uns serveis més acurats per al ciutadà.

Tindrem una especial atenció en el reciclatge professional dels actuals policies municipals, de cares a poder assegurar una millor tranquil·litat ciutadana, i a la vegada una coordinació amb les forces d'ordre públic per a prevenir i vigilar la delinqüència.

Per a nosaltres és de vital importància crear un servei voluntari de Protecció Civil, que estigui preparat per assolir qualsevol contingència que es pugui donar.

J. Puigdemunt: *"Veig que són molts els punts en què coincidim en els programes, encara que nosaltres no el tenim pas ben definit. Certament els punts bàsics han de ser sanitat i urbanisme"*.

M. Serra: *"Els programes electorals s'acosten molt; els fets no tant. Si el que dius fos cert, podríem fer un sol partit"*.

J. Albà: *"És qüestió de prioritats"*.

M. Serra: *"Certament, així per exemple el sanejament del poble costa molts cèntims però és el que llueix menys. No costa tant fer uns carrers que van al cementiri, la piscina... El dipòsit d'aigua no llueix malgrat és necessari. És un error dir massa coses si falten cèntim"*.

J. Puig: *"L'Ajuntament té un superàvit de 11.000.000 de pessetes"*.

M. Serra: *"Però cal pagar la plaça, la piscina..."*

J. Puig: *"Tenim crèdit per uns quants anys"*.

promesa i no complida.

Sí, que podríem expressar-nos i parlar-vos d'estudis que tenim fets i que formen en el seu conjunt com un vast programa d'actuació municipal, dels que us fem un petit resum a continuació.

HISENDA.— L'apartat de Finances, té un concepte molt important per a la bona marxa de l'Administració, pel que creiem que s'ha de fer un estudi en profunditat dels impostos que repercuten en la Hisenda Local, ja que si tenim un coneixement total i sabem ben bé les quantitats que tenim disponibles, és quan podem fer les coses ben fetes i pensar en les distribucions que podem destinar a les diferents comissions per la bona marxa del poble; entre elles podem assenyalar les seccions de Cultura, Ordre Públic, Sanitat, Urbanisme, etc.

Si les quantitats que preveïem destinar a les diferents comissions són insuficients amb la recaptació normal que fem sobre els impostos directes o indirectes que van a les arques de l'Administració de la Generalitat o de l'Administració Central de Madrid, per treure el màxim de diners, sense que s'hagi d'augmentar desmesuradament els impostos als contribuents del poble; cosa que creiem molt important en els moments actuals que està passant l'economia en general.

ORDRE PÚBLIC.— Considerem que aquest apartat és un assumpte molt important i que tots els veïns en som conscients, pel que s'ha d'intentar resoldre, procurant que hi hagi una col·laboració total per part de l'Ajuntament i d'altres Organismes Oficials.

Per tant, nosaltres creiem que primer hem de modernitzar el sistema mitjançant personal adequat i, al mateix temps, proporcionant-los uns medis de locomoció al moment actual, així com la instal·lació d'una emissora de ràdio fixa i unes de mòbils, perquè en pocs moments es puguin resoldre els problemes que es presentin, tant a nivell d'ordre Públic, d'una emergència d'incendis o d'una persona que necessiti les cures d'un metge.

Hem pensat que una de les coses que hauríem de solucionar i que fa molt de temps que se'n parla és la de fer el **NOU QUARTER DE LA GUARDIA CIVIL**. També se'ns ha dit en diferents vegades, que de no resoldre's la part d'habitabilitat hi ha moltes possibilitats de què es traslladin a una altra població i això creiem que no s'ha de permetre; per això nosaltres intentarem resoldre aquest assumpte que fa tant de temps que se'n parla i no es porta a cap.

SANEJAMENT.— Creiem que el poble té una vertadera necessitat d'intentar resoldre aquest apartat, si bé sabem, que és molt difícil, perquè el pressupost per arreglar-lo és molt elevat, si bé es poden fer petites coses per solventar-lo provisionalment, tenim el convenciment de què el que s'ha de fer és un projecte adequat a la població.

POBLE LLAGOSTERENC:

Els homes d'**ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA** de Llagostera, considerariem com un manament que fariem, si ens abstinguéssim de fer acte de presència i d'intervenció, en aquestes properes eleccions locals, convocades per al dia 8 del proper maig.

L'afany d'idealisme —aquesta vegada pragmàtic—, que sentim per les nostres coses i que tenen com a punt de partida el nostre sentiment de catalanitat, seguit de la voluntat i el desig de fer que la nostra vila de Llagostera assoleixi el màxim de perfecció en tots els ordres, ens diuen que són moltes les coses que hi ha a fer i a realitzar, tantes i tant importants que programar-les des d'ara, seria feina inacabable i que podria donar lloc a semblança de cosa

una programació de música, teatre i conferències aprofitant els locals públics i aquells de particulars que tinguin interès en revitalitzar la cultura a casa nostra.

TREBALL i ATUR.— Treballar per aconseguir una participació digne en les subvencions per al treball comunitari. Fomentar la participació dels aturats en la repoblació forestal que la Generalitat ha llençat.

Intentaríem arribar als acords necessaris per permetre l'aprenentatge dels treballadors en noves professions mitjançant ensenyaments especialitzats.

URBANISME.— Posar a consulta popular l'ús dels terrenys de la FEVE, perquè tots els veïns puguin donar la seva opinió en la seguretat de què seran escoltats per l'Ajuntament.

ADMINISTRACIÓ MUNICIPAL.—

1.- **SERVEIS A LA PERSONA I ASSISTÈNCIA ALS SECTORS MÉS DÉBILS:** -Servei d'assistència social. -Renovació, ampliació i millora de l'Hospital Municipal. -Creació de la Llar de la Tercera Edat. -Potenciar l'assistència sanitària. -Ajudar i recolzar la guarderia infantil. -Crear beques per a ampliació d'estudis. -Estudiar la possible incidència de l'atur a nivell municipal.

2.- **ASSUMPTES DE FUNCIONAMENT MECÀNIC:** -Potenciar la neteja pública, en poble, barris i en les rodalies. -Compondre un cos de Policia Municipal competent a les exigències que planteja una població com la nostra. Compra d'un cotxe oficial per a la policia municipal i creació del Cap de policia i també d'un local adient. -Fundar un servei d'urgències de bombers, a través de la policia municipal i brigada com també amb veïns voluntaris entesos en focs d'habitatge o forestals. -Solucionar els assumptes pendents relatius al desguàs, recollida d'escombraries, etc., en els llocs que calgui. -Fer arribar a cada família una relació de telèfons on podran trucar en el cas d'una emergència.

3.- **URBANISME:** -Aplicació de les normes subsidiàries. -Tramitar el 2.^{on} pla de sanejament dels contorns del poble. -Després de la total aprovació de les normes subsidiàries, solucionar totalment la problemàtica de les urbanitzacions del terme de Llagostera. -Construcció del col·lector, que va de la plaça Barceloneta al Passeig Romeu. -Acabament de les obres d'ampliació del cementiri. -Acondicionar definitivament les ampliacions de les entrades i sortides de la població. -Arrenjament dels terrenys de la F.E. V.V. Projectant-hi zones verdes i ajardinades, Llar del Pensionista, etc. -Cercar nous cabdals d'aigua i ampliació del dipòsit. -Prolongació en caràcter d'urgència, de la futura nova sortida de la Vila, per la zona esportiva, fins a la carretera de Sant Feliu de Guíxols a Vidreres. -Il·luminació de la carretera que va des del final del carrer Camprodon a la Plaça del Carril i els carrers del sector del cementiri, Pocafarina, etc. -Construcció d'una passera piatonal, paral·lela a la ctra. de Tossa. -Acabar de portar a terme les gestions necessàries per solucionar urgentment la problemàtica dels habitatges "Obra Sindical", "Girona Futur" i arrenjar la part que dona a la carretera amb zona ajardinada i de parc. -Projecció i urbanització de la Plaça de Catalunya. -Cercar una casa adient, on instal·lar-hi el Museu d'Agricultura i Costums. -Construir la reforma i embelliment del saló d'actes de l'Ajuntament.

4.- **CULTURA:** -Creació d'un fons de suport a les iniciatives culturals. -Creació d'un consell cultural per coordinar i organitzar tota mena d'actes culturals amb les entitats del poble. -Potenciar la normalització de la llengua i cultura catalanes. -Creació d'un concurs d'estudis his-

tòrics-literaris sobre Llagostera i amb projecció regional. -Aconseguir algun tipus d'activitats cinematogràfiques a nivell d'aficionats. Cicle de pel·lícules cine-club amb participació, diàleg, etc. -Patrocinar o crear una emissora de F.M. d'àmbit local, en el qual hi tinguin cabuda totes les realitzacions, inquietuds, informacions, etc. -Creació d'un centre d'iniciatives turístiques, per l'estudi i desenvolupament d'activitats que promocionin la imatge i característiques del nostre poble i rodalies. -Formalitzar un sistema de seccions informatives de les activitats municipals obertes a tot aquell que ho desitgi. -Fomentar iniciatives que vagin en benefici de la promoció de la dona. -Promocionar els museus d'arqueologia com també el d'agricultura i costums locals. -Col·laborar en la futura "Obra Social de la Caixa". -Continuar promocionant la biblioteca "Julià Cutillé" i l'escola de Belles Arts.

5.- **ESPORTS:** -Creació d'un consell o comissió d'esports, per coordinar tota mena d'activitats esportives. -Potenciar l'esport escolar a tots nivells. -Ampliació de les instal·lacions: Piscina d'aprenentatge, circuit de cros, gimnàs municipal amb llit elàstic, etc. -Il·luminació del camp de futbol. -Construir un habitacle per a un conserge que tindrà cura de les instal·lacions. -Cobrir la pista poliesportiva, acondicionant-la a les mesures reglamentàries. -Tancar tot el recinte esportiu.

6.- **SANITAT:** -Construir definitivament el dispensari municipal amb cabuda dels serveis necessaris per a les consultes dels metges del poble, llevadora, practicant, A.T.S., equipats amb els aparells recomanats pels dirigents de la Seguretat Social.

7.- **PAGÈSIA:** -Mantenir els camins en perfecte estat de circulació. -Atendre la neteja i manteniment de les rieres. -Tenir cura de què les ordenances fiscals no agravin més l'agricultura. -Exigir al futur regidor responsable que es controlin rigurosament els enterraments de totes les bèsties mortes. -Procurar un bon funcionament de l'escorxador i que es portin a terme les reformes aprovades. -Promocionar, conjuntament amb altres estaments agraris, actes culturals. -Instal·lacions de marquesines en diferents punts rurals.

8.- **HISENDA:** -Actualitzar i regular les ordenances, tenint en compte de no perjudicar l'economia dels ciutadans, cercar crèdits i subvencions dels estaments oficials que siguin aventatjoses per tirar endavant tots aquests projectes. -Tenint molt en compte els temps de crisi general que estem passant, procurar gestionar el diner públic amb sentit d'estalvi.

9.- **SERVEIS SOCIALS:** -Assistència social encaminada a ajudar les famílies més necessitades. -Creació d'una assessoria d'informació, i gestió de tots aquells problemes d'ordre socials i assistencial, basat en l'atenció particular a càrrec d'un graduat so-

cial per a consultes i orientació pública.

10.- **TRÀFIC:** -Regular la circulació, senyalització i ordenació del tràfic en les llocs més conflictius. -S'intentarà fer un parc infantil de tràfic en un lloc adient...

11.- **ESCOLES:** -Compra de terrenys per a la propera ampliació del col·legi. -Fer les obres necessàries per al bon funcionament i manteniment de les mateixes.

M. Serra: *"Nosaltres el programa també el fem després de tenir les llistes. Cada component de la llista presenta els seus punts de vista i entre tots els discutim; per això encara no tenim tot el programa fet. Naturalment tenim uns punts de referència. Aquests són: emprement comunitari, sanejament (clavegueres, depuradores), dipòsits d'aigua doble (l'actual és insuficient), dispensari més gran junt amb l'ampliació de l'hospital (residència), policia municipal efectiva, repoblació*

forestal, aplicar les normes subsidiàries, etc. Quant a esports i cultura, l'ajuntament té molt poca cosa a fer a part de conferències... No podem fer res a les escoles respecte a l'ensenyament, però sí de manteniment i millores a l'edifici.

PROGRAMA ELECTORAL P.S.U.C.

AVANC DE PROGRAMA.- Quatre seran els eixos del nostre treball. La salut i el sanejament, el foment de la cultura, la reordenació urbanística que permeti un poble més habitable i mesures que permetin apaivagar l'atur creixent.

No a l'actual, sino pensant en el dia de demà; i que la major part del pressupost hauria d'estar tret d'Organismes Oficials perquè aïssin a fons perduts i no tenir que repercutir la totalitat del

seu import als pressupostos generals de l'Ajuntament.

Es una necessitat primordial d'un sanejament higiènic de la vila, amb la seva eficient depuradora i canalitzacions, per convertir en aigües netes tots els residus contaminats de la vila —referent aquest punt tenim confeccionat un extens projecte— i que no creiem oportú detallar-lo en aquest programa per l'extens del mateix.

SANITAT.— Creiem que en aquest apartat es pot fer molt per millorar-lo, comptant com és natural, amb la col·laboració de les persones competents i dels Organismes Oficials, ja que tenim dos llocs molt adequats, com són l'Hospital Municipal i la Creu Roja, els quals considerem que si bé els adequem amb material necessari, els metges podran treballar més bé.

"FAREM UN GRAN BÉ A LA POBLACIÓ"

Pel que pertany a la justícia i al deure humà, hem de resoldre amb tota decisió tot allò que inclou l'assistència social i la salut. Un Dispensari o Consultori on es puguin incloure uns serveis setmanals de dentista, oculista, raigs X, així com les anàlisis generals.

L'Esquerra Republicana de Catalunya, treballarà perquè l'Hospital Municipal sigui regit per un patronat amb la supervisió municipal i que els terrenys de la finca del costat que es van comprar, serveixin per una prompta ampliació de l'actual Hospital.

Hem de posar també remei a la insuficiència de capacitat d'acolliment que té el nostre Hospital i procurar que sempre hi hagi un lloc per a un veí del poble que tingui necessitat d'ell.

CULTURA.— Procurar que aquesta àrea, sigui ben atesa, tant a nivell d'ensenyament com d'arts, perquè els nostres fills tinguin un nivell de cultura el màxim d'elevat.

AGRICULTURA.— Els que formem la candidatura de l'E.R.C. creiem seria molt interessant modernitzar l'extensa xarxa de camins veïnals, donada la forta població agrícola de la nostra vila, pel que farem tot el possible per poder-lo realitzar.

APROVACIÓ NORMES SUBSIDIÀRIES.— En cas de què no estiguessen aprovades (Urgent i Primordial).

URBANITZACIONS.— Tipus A.— Incloses dins les Normes Subsidiàries i amb una forta intensitat d'edificació. Creació de comissions executives dependents de l'Ajuntament per adaptar-se a les Normes Subsidiàries.

Tipus B.— Incloses dins les Normes Subsidiàries i amb baixa intensitat d'edificació. Estudi dels pressupostos per adaptar-se a les Normes Subsidiàries, buscant la responsabilitat legal per fer-lo efectiu.

Tipus C.— No incloses dins les Normes Subsidiàries i que no tinguin el

Pla Parcial, prohibir amb un control exhaustiu de noves edificacions buscant les responsabilitats legals que tinguessin lloc.

CASC URBÀ.— Estudi pressupostari de totes les zones conflictives adaptant-les a les Normes Subsidiàries, buscant la responsabilitat legal per fer-lo efectiu. Promoció de concursos sota el patrimoni del Col·legi d'Arquitectes, de les zones públiques incloses dins les Normes Subsidiàries: Plaça Catalunya, Passeig Pompeu i Fabra, etc.

INFRAESTRUCTURA.— Estudi de l'evacuació d'aigües sanitàries amb el projecte d'una depuradora.— Estudi dels nous carrers inclosos dins les Normes Subsidiàries.— Adquisició de solars i procreació de vivendes de lloguer per matrimonis de baix nivell econòmic.— Creació d'un cos dependent de la Dot. de l'Ajuntament d'ús diari per consultes sobre problemes urbanístics. Amb la creació d'un programa per evitar la burocràcia així com control dels altres en execució.— Control rigorós de totes les empreses constructores i similars que estan donades d'alta fiscal a l'Ajuntament, no concedint-se permís d'edificació a les que no compleixin aquests requisits.

Nosaltres considerem que el primer anhel de tot bon llagosterenc, és desitjar i fer tot el possible, a fi de procurar el màxim de progressió de la vila, i evitar així que Llagostera es converteixi en una pobre vila-dormitori, o sigui una cosa morta. Procurar també, que tots els llagosterencs residents a la vila, es puguin donar sense necessitat de desplaçaments moltes vegades difícils i sempre costosos, a les bones cures que la seva persona i el seu cos requereixen i necessiten.

Tots aquests desitjos i propòsits han de requerir l'interès dels nous administradors de la vila, precisament d'aquestes persones que el poble ha d'elegir el dia 8 de maig. L'objecte noble i humà ha de consistir en procurar per a tots els que a Llagostera vivim, que de fet estiguem atesos, ben atesos, en la nostra majoria de necessitats i fer que viure a casa nostra ens procuri benestar i satisfacció.

Això que hem exposat és el que els homes de l'esquerra pensem i en aquests sentit treballarem a l'Ajuntament. Tot pel bé del poble i dels seus veïns.

Visca Llagostera i Visca Catalunya!

Arrel dels programes mencionats es parlà dels ingressos a l'Ajuntament, les urbanitzacions, sanejament (escombraries i neteja dels boscos), l'atur...

M. Serra: "Cal fer un cens de totes les cases del poble, com estan, què paguen de contribució, si es paguen tots els impostos, les segones residències que es fan sense pagar permisos, etc. És molt important fer pagar a cadascú el que li toqui".

J. Albà: "Crec que és necessari fer

un cens complet de totes aquestes cases, perquè també afecta als col·legis; hi ha gent que porta la mainada a l'escola pública i no estan apuntats al poble i a l'hora de reclamar diners al Ministeri diuen que no es necessiten perquè el número d'alumnes que els consta és inferior al real".

M. Serra: "Hi ha més de cent i escaig de cases que no paguen escombraries".

J. Albà: "Quantes cases no estan donades d'alta de contribució?"

M. Serra: "Cases que es construeixen sense permís. I es paga per un gual de camió enorme, el mateix que per un cotxet petit".

J. Puigdemunt: "Si sortíssim elegits el primer que pensem fer, ja que no hem sigut abans a l'Ajuntament, és demanar com estan els comptes i amb quin pressupost es comptem".

J. Puig: "El que hem de mirar és de no baixar de 5.000 habitants, ja que l'Estat dona molt més per habitant. Si som 4.999 ens donen 800 ó 900 pts. per habitant, si som 5.000 habitants, són 1.300 ptes. El dia que s'arregli l'assumpte de les urbanitzacions, l'Ajuntament rebrà molts de diners".

Seguidament s'entrà en el problema de les urbanitzacions que envolten el poble i en particular d'aquelles que com la de "Tranquinel" on hi ha força barraquisme.

M. Serra: "És un problema molt greu i és molt trist tirar-ho a terra, però jo els donaria dues opcions: o fer-ho tot ben fet o tirar-les".

J. Puig: "Si són barraques il·legals s'ha de tramitar la demolició. Les urbanitzacions s'han de mirar d'arreglar, però és molt complicat".

J. Albà: "El més gros és haver-les deixat fer. Ara s'ha de mirar d'arreglar i si s'han de tirar a terra, s'hi tiren. El que passa és que hi ha empreses que hi estan treballant i en època de poca feina és molt delicat fer parar les obres".

M. Serra: "Hi ha gent de Barcelona que està en l'atur i té una barraca aquí; el dia de demà ens trobarem que com que no tenen diners ni feina, vindran a establir-se aquí i amb una mica d'hort aniran tirant. Llavors l'Ajuntament haurà de solventar el problema d'una gent que no ha aportat cap benefici a la hisenda municipal i acabarem construint per als de fora".

J. Puigdemunt: "Tirar les cases a terra és molt greu..."

P.S.C. i P.S.U.C. coincideixen en què s'hauria de mirar que el servei d'escombraries fos municipal.

M. Serra: "Cada vegada pugen les escombraries. Només venen tres cops a la setmana i això a l'estiu és un niu d'infeccions i pudor".

C i U i E.R.C. creuen que el sistema ja està bé i que d'aquesta manera resulta molt més econòmic.

Tothom està d'acord en què s'hauria d'arribar a un tracte entre els propietaris dels boscos i l'Ajuntament per tal d'aconseguir una neteja dels mateixos i mirar d'evitar que es llencin escombraries. També s'està d'acord en què s'hauria de trobar un treball comunitari per solventar el problema de l'atur.

J. Puig: "...ja s'ha intentat, però no, digues a algú que agafi una escombra!.."

En referència a la participació del poble a l'Ajuntament:

J. Albà: "Tenim ganes de crear "Consells" de totes les seccions de l'Ajuntament i d'aquesta manera copsar l'opinió del poble. Pensem que els consellers, dintre del seu càrrec, poden organitzar-se la feina i escollir els col·laboradors. Es tracta de què hi hagi representació de tots costats".

M. Serra: "Estic d'acord amb la idea de crear consells i recolzaria una proposta en aquest sentit".

J. Puigdemunt: "També a mi m'agrada la idea; si la gent hi participés tampoc es faria tan pesada la

feina dels consellers".

J. Puig: "Dintre del nostre programa ja tenim previst crear uns consells d'esport i cultura i també dèiem de crear una sèrie de seccions informatives i que els consellers estiguin uns dies al mes per escoltar les queixes i les propostes dels veïns".

J. Albà: "Nosaltres estem perquè els regidors siguin autònoms totalment. Segons el pressupost corresponent cada regidor ha de ser autònom en la seva àrea. Encara que naturalment ha d'haver-hi una coordinació general (el ple).

J. Puig: "No es fa ja d'una manera semblant?"

J. Albà: "Normalment no gaure. No s'hauria d'anar a ca l'alcalde a veure què passa".

Avui ja quasi només ens resta dipositar el nostre vot i esperar el resultat.

El dilluns 21 de març la Maria Serra, com a membre de l'oposició que és, deia: "Ara es veurà si es valora o no la gestió que uns i altres hem fet dins de l'Ajuntament".

J. Puig: "Es tracta abans de tot de què l'Ajuntament vagi bé".

J. Albà: "Qua la majoria vagi bé!"

Col·lectiu de Redacció

BUTLLETI DE LLAGOSTERA

DE

BUTLLETI

CURIOSITATS DE L'ÀVIA

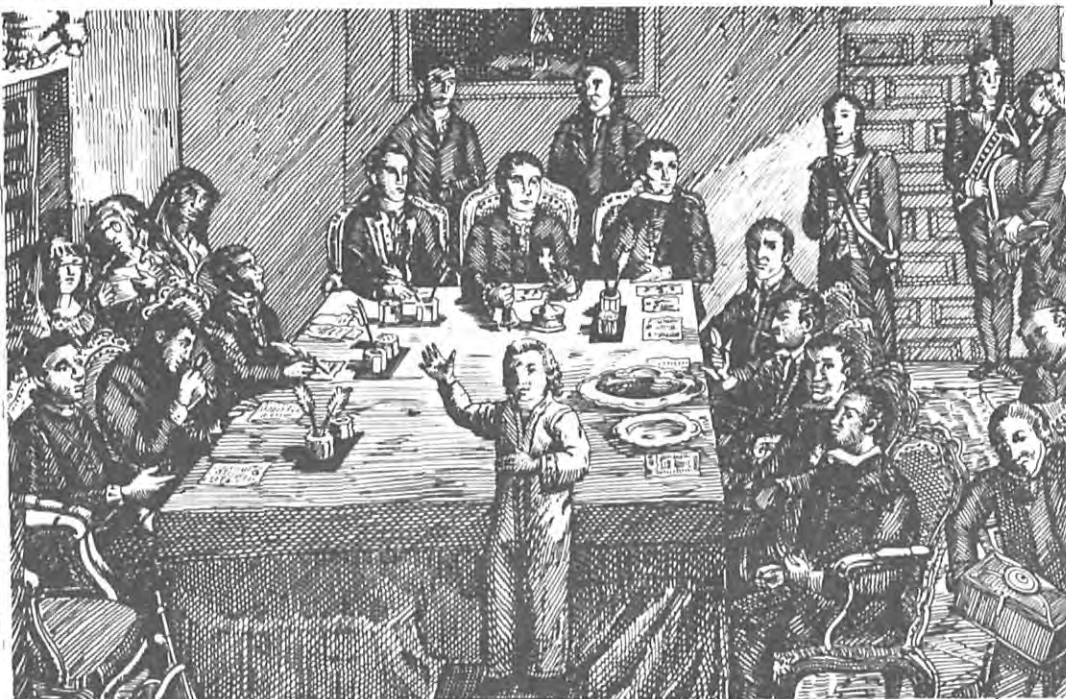
Menjars del temps de la meva padrina Faustina. Any 1860.

(Transcripció original)

"Bledes ab sucre"

Se treu el tel de les penques, se tallen a trossos y's couen ab aygua i sal; s'escorren, se fa una pasta ab oli y farina, s'unten les penques, se fregeixen a la paella y's serveixen ab canyela y sucre. Preparadas aixis se poden usar en platillos.

Moltes vegades, després de cuytes ab aygua y sal se les hi posen alls fregits y un grapat de farina torrada ab el mateix oli, lo que les fa més lleugeres y forsa mes bonas".

"Adob a la flamenca"

De primer couras ab aygua i sal algunes pastanagues y naps tallats a trossos regulars. Després o simultaniament courás apart en una olla cols y capsés de lletuga. Sofregiras sense deixarhi perdre'l color algunes cebes, y un cop ho tinguis ben cuyt ho colocaras al voltant de la carn que vulguis guarnir, xopant el conjunt ab salsa o such de la carn rostida".

I per últim uns bons consells:

Primera obligació: Netedat; 2.ª, Ordre; 3.ª, Lleugeresa; 4.ª, Economia; 5.ª, Art de confeccionar el plat; 6.ª, Vigilància per a que no es malmetin; 7.ª, Bon gust en el parament de la taula; 8.ª, Punt en variar els àpats; 9.ª, Afició a que tot estigui al seu punt; 10.ª, Bona criança.

La cuinera que possehiexi aquestes qualitats ja pot anar sola.

"Sardines a tall de pescadors"

"Las sardines tenen de ser ben fresques, si pot ser acabadas de pescar, y les posaras senceres, tal com pinta, per aygua salada. Agafaras una verga o espart ab la cual enfilaras set o vuit sardinas per les ganyes y las aniras coguent ab enfilades aixis sobre les flames. Hi tiraras un pols de sal y las serviras calentes".

ESCUDELLA DE FAVES SEQUES

"Un cop triades les faves, les posaràs en remull amb aygua freda en la mateixa olla que les vulguis coure. L'endemà sense mudar-hi l'aygua les posaràs a coure amb l'oli necessari i en essent cuites, hi posaràs la sal, afegint-hi al cap d'una estoneta de bullir, arròs o fideus i menta a proporció de la quantitat de faves que hakis posat a coure."

V i V

COMERCIAL LLAGOSTERA

TOT PER A LA MAINADA

Primera infància - Joguines - Bicycletes

MAQUINÀRIA AGRÍCOLA

c/. Comte Guifré, 8 - c/. Cantallops, 6

LLAGOSTERA

L'Ajuntament vol enderrocar un edifici històric

En el núm. 24 del "Butlletí de Llagostera" l'Associació de Veïns "23 de febrer del 1240" publicava un escrit que havia fet arribar a l'Ajuntament de Llagostera impugnant diferents punts del projecte de les Normes Subsidiàries.

En el seu primer punt deia: "1.er - IMPUGNEM el possible enderrocament de la casa anomenada ESTANC DE DALT situada entre els carrers Concepció i de la Doma, i SOL.LICITEM que d'una vegada es prengui la resolució de què sigui inclosa en el catàleg de Monuments Històrics Artístics de Caràcter Local, com així ho va dictaminar la Comissió Provincial del Patrimoni Històric Artístic, el dia 11-5-1978. Amb aquesta finalitat acompanyem fotocòpies de tota la documentació que tenim al respecte, on queda palès el poc interès que ha demostrat des del començament el Consistori per reconèixer els valors d'aquest edifici.

Les raons de justificar un possible enderrocament per solucionar problemes de circulació rodada, no han de passar necessàriament per l'eixamplament de carrers com el de la Doma, que conté un dels pocs monuments de la vila".

Els nostres temors s'han vist confirmats. L'Ajuntament en la reunió del passat dia 7 d'abril del 1983, ha aprovat per majoria, amb els vots favorables dels consellers de C.i.U., l'abstència dels del PSC-PSOE, i el vot en contra del PSUC, NO DECLARAR L'ESTANC DE DALT MONUMENT HISTÒRIC ARTÍSTIC, per tal de poder eixamplar el carrer.

Pot ésser aquest motiu suficient per justificar l'enderroc d'un edifici que està considerat d'interès històric per la Comissió Provincial del Patrimoni Històric Artístic? Quedarà solucionat el problema de la circulació rodada ensorrant només aquest edifici i eixamplant el carrer de la Doma, o seria necessari també eixamplar part del carrer Concepció i part del carrer St. Felip Neri? No hi ha altra solució que l'enderrocament de l'edifici? No es podria aprofitar aquest edifici per instal·lar-hi el Museu Local

d'Agricultura i Costums, o el Museu d'Arqueologia, que ara es vol instal·lar en uns sòtans? No s'hi podria fer també la Llar dels Jubilats, on podrien tenir un pati i un local social ben ampli?

No creiem suficient l'argument de què cal eixamplar el carrer per justificar l'enderroc de l'ESTANC DE DALT. Es podria fer que el carrer fos d'un sol sentit de circulació, com s'ha fet amb altres carrers estrets del poble. Pensem que hi ha moltes solucions abans d'arribar a la més dràstica i irremissible.

Ens fa por pensar que pot passar el mateix que succeí amb l'edifici de Can Romeu, a la plaça. Quan ja no hi era, quan ja s'havia enderrocat, tothom deia quina llàstima, no s'havia de fer!! Ara és el moment de salvar un dels pocs edificis que ens queden d'un cert valor Històric-Artístic, i per resguardar un indret característic i popular del nostre poble, com és l'ESTANC DE DALT, o com es coneix també per LA DOMA, o el CARRER DE LA DOMA.

Esperem que l'Ajuntament doni una resposta clara dels motius que els han portat a prendre la decisió d'enderrocant l'edifici de l'ESTANC DE DALT, tot i tenint en compte la RECOMANACIÓ DE LA COMISSIÓ PROVINCIAL DEL PATRIMONI HISTÒRIC ARTÍSTIC, D'INCLOURE L'EDIFICI EN EL CATÀLEG DE MONUMENTS HISTÒRICS ARTÍSTICS DE CARÀCTER LOCAL.

"La Doma". La podem conservar?

Associació de Veïns
"23 de febrer del 1240"

opinió... opinió... opinió... opinió...

NO A L'AVORTAMENT

Voldria escriure unes ratlles senzilles com sento que és la vida que tot home anhela.

Si l'haver aconseguit un lloc de direcció no fos motiu de menyspreu cap als treballadors, si no fos la riquesa allò que ens mogués sinó abans l'afany de callar el plor de qui plora, de curar la ferida de qui té mal, d'apagar la gana i el fred de qui no disposa d'aliments ni d'estada o d'acompanyar a qui es sent sol, si es defugís de la possessió i es treballés per a la relació, si la ignorància no ens irrités sinó que acceptant-la ens dolgués fins a combatre-la, si no creguéssim necessari allò que sovint se'ns presenta com a tal sense ser-ho, si fóssim diligents en cada crida, llavors pararien les guerres, s'acabarien els conflictes laborals i els marginaments, llavors el nostre treball seria efectiu, les nostres celebracions veritables i el nostre dol sincer.

I em direu somiatruïtes i potser recordareu quan temps en darrera somiàveu amb la família on pares i fills s'estimaven i respectaven, on els problemes s'arreglaven, on tot era comprensió. I ara heu vist que la convivència no és tan fàcil, que també des de fora ens arriben problemes, que el petit no s'adapta a l'escola, que el més gran vol anar-se'n de casa perquè no hi està bé, que el cansanci a cops ens fa encendre a la més mínima. O potser havíeu cregut en una causa política justa i ara aquells interessos que només intuïeu lleugerament els hem palpat de la vora, o...

¿Per això però, heu abandonat la lluita per aconseguir aquell apropament a la situació ideal? Certament hi haurà qui ho ha fet, però molts continuaran lluitant. Estar bé a casa o fomentar una dinàmica que enriqueixi el col·lectiu i per ell l'individu bé s'ho val!

Quantes famílies separades, quants fills abandonats, quanta gent parada, quants règims dictadors! Tanmateix malgrat tot, no és la nostra causa justa? No és la justícia que reclama l'home sol la de trobar companyia, la del

nen no acaronat el ser-ho, la dels pares trobar feina, la dels oprimits tenir llibertat?

Penso en la guerra, aquella que de petita havia cregut, tal com em deien, que era justa ja que servia d'equilibrador demogràfic. I quan havia oblidat l'home! Molts haureu viscut la guerra i sabreu de la seva injustícia, però només una d'aquelles cares que sovint veiem en la televisió hauria de tenir prou força perquè tota violència acabés, ja que cada una diu: pareu ja! deixeu-nos viure!

Ara, a vegades, parlant amb la mainada em diuen que hi ha d'haver-hi la pena de mort. I em dol aquesta innocència perduda en el nen i l'odi amagat en el sentir dels grans de qui tan han après. També aquí hi ha justificat: la por frena el crim. Voldria que veiéssiu la cara i la història del condemnat i segur que darrera el gest fred i de desprecí que algun cop heu vist s'hi llegeix aquell crit de no em mateu!

No fa gaire llegia: "obrim escoles i tancarem presons". Però mentrestant, mentre aquella societat perfecta que no assolirem en el temps lluita per imposar-se, hem d'acceptar la mort com a solució? Callarem potser una mort amb una altra mort?

Poc a poc l'home senzill i amant va transformant-se amb un ser insensible i cruel.

Sé que és fàcil aixecar un no contra un crim quan la circumstància no ens deixa ser víctimes, quan encara no tinc al cos la por de despertar un dia sota una mà estranya que s'aixeca sobre meu per... Sento que ni així es pot permetre una altra mort. No vull col·laborar a embrutir aquest home que poc a poc s'encarcarà i que sense adonar-se va morint en un fer neguitós dins una societat egoista que oblidat tants ideals i on la lluita ja s'ha convertit en mal.

Escolto llavors els adults i parlen d'avortament. Deixeu que us parli de dues amigues meves. Ambdues són minusvàlides. Una mancada de tota expressió diferent a un moviment d'ulls, l'altra amb malformació de les cames va amb una cadira de rodes. Llegint en aquells ulls que tot ho expressen, he vist tot suggeriment accep-

tat, tota proposta empresada amb il·lusió. Tanmateix recordo dos "no" en aquella mirada. Estàs contenta de viure? Sí. Voldries morir? No. Et fa por la mort? No. L'altra noia m'havia dit que preferia no viure. Un dia vaig saber que havia volgut matar-se però que llavors ja estava en recuperació. Jo, abans que la seva minusvàlia, havia estat causa del seu intent. No podia suportar veure's negada d'amics al seu voltant, de no ser considerada com considerem els altres, de ser ignorada tants de cops, d'haver-li estat negada una formació, de no deixar-la participar en la mesura que ella pot. No em va dir que no podia suportar la seva minusvàlia.

Abans d'ahir em van parlar d'un article al diari on es defensava un no a l'avortament. Qui l'escriu és de la meua edat, quan ell va néixer moria la seva mare.

Últimament m'he cansat de sentir especulacions sobre la barrera que marca en el fetus la seva existència com a home. I em pregunto, no hi ha ja des de la fecundació l'expressió d'aquell home que serà diferentment de tot altre home? Comença aquí aquell procés que portarà a l'home adult, aquell desenrotllament que un cop nada la criatura no acabarà, sinó que en aquest moment del neixement serà lluny d'aquella presa de consciència de l'home com a tal.

Hi ha quelcom en mi que no em deixa matar el nounat. Hi ha molt en mi que no em deixa, tot en mi no ho vol. Com podria doncs pronunciar un sí en aquella sentència de mort per aquell mateix nen poc temps abans? No serà que encara en el ventre, veiem tan llunyà el nen com el condemnat o aquell que mort a la guerra?

He vist l'artista fer el primer retoc sobre el fang. En el cap l'obra ja ha estat engendrada i aquell primer rebrec m'ha atret profundament; ja no pot ser forma de cap altra obra i en ella he volgut endevinar la creació. I quan lluny està aquest fang apenes treballat d'aquella terra i aquella aigua! Penso ara en la vida que du l'òvul fecundant, diferent de la de l'òvul o l'espermatozoo, i em descobreixo enamorada de la senzillesa i

opinió... opinió... opinió... opinió...

de la vida, enamorada i adolorida per l'home com mai no havia sospitat.

Espero que hàgiu sentit des d'aquestes ratlles un no sincer a l'avortament. Així vol ser-ho. Avortar és matar un infant.

I per acabar deixeu-me dir-vos com davant de tantes situacions penoses, fuig de mi aquella impotència. Ja no puc dir res no puc fer. Un dia llegia que Mounier, un filòsof francès, deia: "L'estat de guerra existeix en potència, precisament on sota un ordre exterior aparent, el ressentiment, l'instint de potència, l'agressivitat o la cobdícia són el ressort principal de les activitats individuals i de les aventures humanes. La pau no és un estat feble, aquesta és un estat que exigeix als individus el màxim d'expoliació, d'esforç, de compromís i de risc. I l'aspiració a la individualitat és el primer dels actes de guerra" Ara sé que no cal fer grans coses per començar a treballar per la justícia. El primer pas està ben aprop meu. Està en mi mateixa, llavors retrobaré l'efectivitat en el meu treball i la sinceritat en el meu dol i en la meva joia.

Elena Roget

ENDAVANT

De covards res, s'ha escrit... -I l'AA. VV. (Associació de Veïns), no és una agrupació de gent acovardida. Precisament varen emprendre la responsabilitat de la tasca que els suposava el que fins ara és una realitat palpable, perquè sabien que es tractava d'una empresa àrdua i àdhuc difícil.

No vol dir això que s'haguessin pres la cosa pel seu compte, ans al contrari. I com ja demanaven de bon començament, l'AA. VV. i la seva tasca és cosa de tots, de tot el poble, vilatans i de les afores, nadius i d'altres terres, grans i joves, sense distinció d'ideologies ni estament social.

El Butlletí, per fer referència al seu mitjà d'expressió, serà "viu" i tindrà plena eficàcia quan sigui el BUTLLETÍ DE LLAGOSTERA, editat per l'Associació de Veïns, i no com s'havia inten-

tat algunes vegades, "El Butlletí de l'AA. VV.", editat a Llagostera.

Llagostera, la Vila, el Poble, la Gent, serà o no serà segons les inquietuds que tinguin.

Una eina d'informació, i més de caire purament local, cal que es manifesti amb esperit pacificador, tranquil·litzador. Una AA. VV. té per finalitat la unió de les masses populars, per dur a terme activitats difícils, per no dir impossibles, de caire individual. Hi ha moviments socials que tenen per finalitat "enverinar" la vida tranquil·la i pacífica, sortosament encara palesa en molts indrets. Hi ha mentalitats engegades que només cerquen, fent ús de llur argot, "fotre merder", a voltes, és a dir, gairebé sempre, sense cap finalitat profitosa, i sí només per fer-se l'interessant, el "xulo", com es diu a casa nostra.

El BUTLLETÍ serà per a Llagostera el que el poble es mereix i necessita: Espill on es reflecteixi realment i amb fidelitat la VIDA, les inquietuds, de tots i cada un dels vilatans.

Tots tenim quelcom a manifestar. Es diu que "mai plou a gust de tothom", i un periòdic local, quasi podríem dir familiar, és el mitjà més eloqüent per a manifestar-se, per a dir les nostres coses.

Parlant en públic es pot dir tot: Això sí, ben dit. Com millor es parla més se l'escolta. Les picabaralles, enfrontaments, ridícules postures rencoroses, l'única cosa que fan és fer riure a la resta dels lectors. De solucionar problemes, res de res. És cosa repetidament palesa.

És trist i lamentable veure que s'enfronten entitats, veïns, a voltes companys, per motius del tot absurds i només favorables als interessos d'uns pocs, quasi sempre desconeguts, i dels quals res se'n pot esperar.

Llagostera és un poble viu, amb ganes de fer coses, de millorar, amb inquietuds de prosperitat.

Units es pot intentar. El BUTLLETÍ, les seves pàgines, poden ser la plataforma on assentar els fonaments del que serà una població activa, agermanada, alegre: Un veritable POBLE.

Cal, i urgeix, donar la mà a l'Equip de Redacció. No es pot permetre que es trobin amb dificultats per manca

de treballs, quan tantes coses s'han de dir i fer.

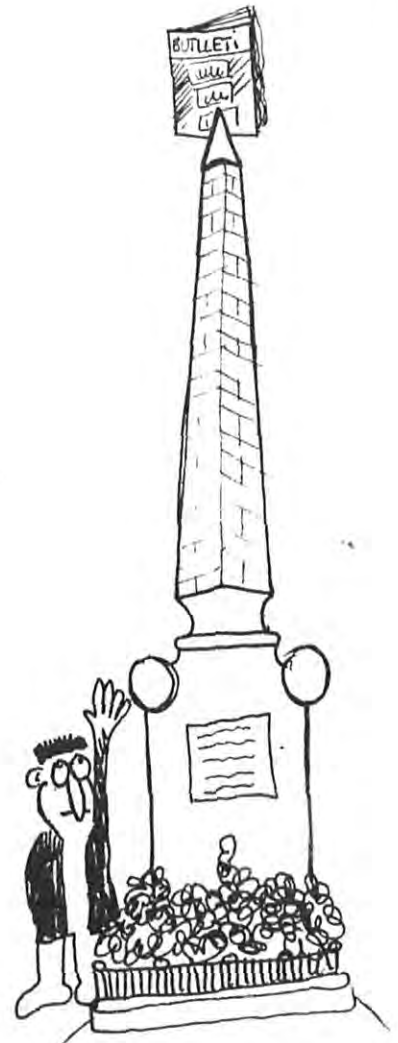
La importància de la realitat del BUTLLETÍ demana a tots els que de la manera més absurda, amaguen el cap a sota l'ala, rectifico i dic, "exigeix" el favor de llur bona voluntat, de llur col·laboració.

Es pot col·laborar de moltes maneres: Que tothom serqui el més adient a les seves possibilitats.

Mestres, Educadors, Autoritats, Pares de família, Joves, Comerciants, Agricultors, tots, tots formem una gran AA. VV. que es diu LLAGOSTERA, i tenim un portaveu fabulós: EL BUTLLETÍ.

Gener 1983

JU-SA-GO

opinió... opinió... opinió... opinió...

DIADA DE SANT JOSEP

Passaven les setmanes i com cada any, tots esperàvem amb anheli i il·lusió el gran dia del col·legi. En efecte, estàvem ansiosos de l'arribada de la data tan assenyalada i tradicional per a nosaltres. A part d'ésser el nostre patró a nivell de la institució religiosa, tots sabem que darrera les lletres del 19 de març hi havia la gran vetllada de festa.

Dintre les nostres ments hi havia el record d'anys passats. Joia, crits, gatzara, ambient de diversió que molt aviat tornaria a ser-nos familiar. Per fi, i després de molt nerviosisme, ens vàrem trobar enmig d'un divendres decisiu.

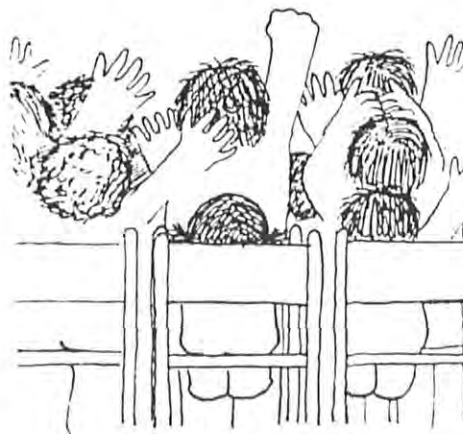
Aquell dia que ansiàvem per voler ser alegres i decidits entre els companys. Al matí, treballàrem amb eficiència, sumits en la curiositat del que passaria després del migdia.

A la tarda, a l'acostumada hora d'entrada, un nombrós grup d'alumnes, petits i grans, decidits i vergonyosos, tristos i alegres, entraven en piló per l'àmplia porta que obria els seus passos escalonats. Seguidament, els més grans de l'escola ens agrupàrem entorn el pati que es feia cada vegada més petit a mida que ens col·locàvem.

Poc després, ja tots estàvem atents i disposats a veure la sorpresa que amb molt de gust, els professors i l'Associació de Pares ens havien preparat per a nosaltres.

De sobte, veiérem dos nois, que amb esforç anaven muntant les seves eines de treball en un cantó de l'esplanada. La nostra curiositat s'anava engrandint, i per fi, vàrem poder saber de què es tractava. Era, res més que un grup de dos joves que ens oferiria alegrement un repertori de cançons divertides i distretes.

A mida que avançava la tarda, també ens posàvem més animats. Tots cantàvem satisfets, deixant enrera les preocupacions. Petits i grans, sentíem dins nostre l'esperit aventurer i cantor. Després, a l'acabament de les cançons anàvem fent rodalles i llargues files que ens permetien ballar al so de les animades melodies que ens acompanyaven. Va ser una vetllada meravellosa. En finalitzar, despedirem aquells nois

arribablement, per passar amb il·lusió a la magnífica xocolatada que havien portat a terme les Germanes del col·legi en elaborar-la. Gràcies a la xocolata Torras, i a l'estupenda col·laboració d'en Joan Soler i Raurich, que ens va proporcionar la llet de la casa LETONA, tots poguérem disfrutar d'unes bones tasses de xocolata desfeta, i la variació d'altres anys donà un ambient de color i companyerisme entre nosaltres. També cal, per altra part, donar gràcies als membres de l'Associació de Pares del Col·legi que van fer possible els ingredients de l'animació. També, com no, estar sempre agraïts amb sinceritat, al grup de professors que una vegada més ens van voler oferir una mica del seu temps perquè nosaltres poguéssim divertir-nos. Estem segurs de què ho van aconseguir.

Gràcies de veritat.

COL·LEGI
NTRA. SRA. DEL CARME

HISTORIAS DE LA HISTORIA

A punto de finalizar el reinado de este febrerillo loco, juerquista y peleón, me parece muy conveniente dar un repaso a la Historia, y así nos daremos cuenta de la infinidad de veces que, durante el mandato de este enano, han sucedido cosas y se han producido hechos de suma gravedad, que por su trascendencia e interés han pasado a las páginas de la Historia, y se han escrito libros más o menos tendenciosos, según las fuentes de donde manaban las noticias y abrevaban sus autores.

En el día de hoy vamos a ceñirnos exclusivamente a fechas y sucesos que afectan a Llagostera directamente y de los que tengo más o menos conocimiento; más menos que más.

Dejaremos aparte la Asociación de Vecinos y todo lo que significa el 23 de Febrero para el pueblo de Llagostera, por ser de todos conocido y vamos a pasar a otro VEINTITRES del mismo mes y de fecha muy reciente que se ha permitido el lujo de mantener en vilo a España entera, y ha sido noticia de carácter internacional, en la que no quiero profundizar debido a que sobre ese asunto, ya se han gastado más ríos de tinta y montones de papel para no aclarar nada.

Lo que si es necesario traer a la memoria de todo el pueblo, es el 3 de febrero de 1939, para impedir a toda costa, que un episodio de tanta gravedad pueda volver a repetirse. Y para que no vuelva a repetirse es necesario, que cada uno ponga toda su buena voluntad para no olvidar la Historia o nos veremos condenados a repetirla. No se puede creer en demagogias, falsas promesas y cantos de sirena.

Somos muchos los que recordamos las terribles calamidades de la guerra, y estoy seguro que muchos vecinos de Llagostera, recordarán con horror aquel fatídico día TRES de Febrero, con escalofríos y temblor en todo su cuerpo, cuando se han visto en el triste trance de elegir entre quedarse en su casa y exponerse a las posibles represalias de las tropas de ocupación, o emprender el camino desconocido del éxodo, llevando solamente lo más indispensable, por no permitirlo la marcha de vehículos y material que aba-

opinió... opinió... opinió... opinió...

rrotaban carreteras y caminos.

¡Cuántos perecieron o se quedaron en las cunetas abandonados, una vez agotadas sus fuerzas! El objetivo era continuar su odisea hasta conseguir alcanzar la línea fronteriza, siguiendo a su ejército que se retiraba a la desbandada, tras haber sido abandonado por sus Jefes y el mismo gobierno en pleno.

Entonces nos perseguíamos unos a otros con saña y odio, manipulados por la propaganda y las potencias extranjeras, que utilizaron España como campo de entrenamiento, sin otro afán ni beneficio, que la destrucción de España y de los españoles en una guerra cruel y despiadada, que nunca se hubiera producido si la Nación hubiera contado con un gobierno lo suficientemente fuerte, responsable y con autoridad.

Van pasados cuarenta y tres años, más de la mitad de la vida de un hombre; pero aún duelen las cicatrices del cuerpo y del alma. Nos duelen las del cuerpo a los que hemos sido mordidos por el plomo o la metralla, y las del alma a todos aquellos que voluntarios o forzosos han sufrido el doloroso calvario de la retirada y del exilio, y los que han pagado las culpas de criminales acciones, que otros malos compañeros habían cometido.

Por todo lo que dejo expuesto, creo que cada día es más necesario el conocimiento de nuestra Historia, para que nadie nos tome el pelo y los españoles podamos ser dueños de nuestros destinos y no juguetes en manos de las grandes potencias, que sólo nos quieren para carne de cañón.

Siempre ha tenido España desfaceadores de entuertos, pero también se van multiplicando los judas y traidores, de los que es necesario desconfiar y estar al corriente de lo que se trama en las covachuelas de dichos ejemplares, para que no nos cojan desprevenidos.

De un tiempo a esta parte, también empiezan a asomar la oreja algunos tipos con ganas de revancha, contándonos sus historias y sus hechos famosos, sin recatarse de llamar fascista y traidor al Ejército que les ha vencido, luchando en buena lid en el campo de batalla.

En mi cuartel no había fascistas ni traidores en 1936; allí había militares que habíamos jurado defender a la república, lo que no impidió que fuera saltado por los milicianos para apoderarse de las armas, como pasó aquí en Gerona, según referencias que tengo de los hechos.

¿Por qué no nos explican esos leales, quién ha sido más traidor? Si los que tomaron las armas para defenderse cuando son atacados, y solamente existe un gobierno en crisis y decadencia, o los que cedieron el campo al enemigo y se fugaron al extranjero, llevándose como botín de guerra los objetos de valor y el tesoro nacional que pertenecía a todos los españoles.

Vuélvanse ¿a dónde?, a donde estaban por favor, y déjense de revanchas y chochadas. Déjennos vivir en paz sin más guerras por los siglos de los siglos...

(Continuarà)

BON DIA LLAGOSTERA

UN FET SOCIAL IMPORTANTÍSSIM

Ara que s'ha esbrinat d'una vegada per totes "l'afer de l'Hospital" (si era o no Municipal) penso que queda una tasca a fer en el si del mateix. Es tractaria d'una ampliació del mateix, així com del Consultori, ja que hi ha una finca "colindant" adquirida amb aquest fi. És una tasca que el poble podria assumir, podria i hauria de fer-ho.

Es tractaria d'una ampliació del mateix com a RESIDÈNCIA de persones de la 3.ª edat (la mal anomenada 3.ª edat), jo en diria "homes-dones" que ja grans s'han deixat la "pell" en els embats de la vida, a la cuina, al camp, al bosc o a la fàbrica, tant se val, persones de lluita, no importa quina... ciutadans del poble.

La societat ara, cada dia menys "solidària" envers aquestes persones que ja ho han donat tot a la vida, necessita i necessitarà més i més d'aquestes "institucions o llocs d'acolliment" que ja ara són insuficients i que en un "futur" no llunyà ho seran més i més.

Per tant penso que aquest tema és important i que ho és tant que fóra una de les coses per les quals valdria la pena un "sacrifici", una "lluita" pel bé d'aquestes persones ara, i de nosaltres mateixos després... del poble en general.

No, no es tractaria d'una simple "Llar del Jubilat" com ara sembla s'ha posat de moda. No em convenç a mi aquest sistema, aquesta "llar" on hi van a passar una estona els "vellets i velletes" de qualsevol poble que el tinguin. El meu projecte aniria més lluny, seria més ambiciós, aniria fins a donar-los-hi tot el que la vida els ha negat.

Que no n'hi ha prou de fer-los-hi un "dinar o una festa" a l'any. Es mereixen més, molt més. Es mereixen una vida digna i es mereixen també més "solidaritat" i si la vida ha estat en molts casos repleta de "Privacions" almenys que nosaltres, el poble, els poguéssim d'alguna manera "recompensar". Jo sé que mai farem prou per aquests ciutadans "homes-dones" que ens precedeixen... de la COMUNITAT del POBLE.

Sé que fóra bonic, que fóra un acte de "civisme", que el poble de Llagostera en un moment de "solidaritat", d'"inspiració" donés el vist i plau a un projecte, a un "projecte de reforma" envers l'Hospital que a la fi seria

ESTEVE93

opinió... opinió... opir

"del POBLE per al POBLE".

Fóra una inversió costosa, sí, però que *revertiria* ja al si del mateix poble directament. Fóra, al mateix temps, un "fet social" important que diria molt en favor dels seus veïns, dels seus ciutadans, un "fet comunitari" d'amples dimensions i digne al mateix temps d'admiració.

Quan abans esmentava que aquestes persones es mereixien "més, molt més", penso a voltes quan veig un *vellet* o una *velleta* (els sub-ratllo perquè els admiro) a un cafè "jugant a les cartes" o bé prenent el sol a l'hivern o l'ombra a l'estiu (normalment la dona, que no sol anar-hi al cafè), penso que som uns "energúmens" que vivim al dia i que no pensem en ells i per tant tampoc en el "futur" (hoy comemos, mañana veremos) i que hauríem de pensar tots (avui per tu, demà per mi).

En fi, crec, n'estic segur i convençut que amb un "esforç comú" es podria dur a terme aquest "projecte" o un de semblant i que com a poble ens en podríem sentir orgullosos, ja que així sí... faríem POBLE.

Aquest és un "crit d'atenció, un crit d'inconformista" que el sent, que el viu i el pensa i que com el pensa l'escriu.

És una "*crida al POBLE i per al POBLE*"

És una "*crida al POBLE i per al POBLE*". Ara faria falta que totes les entitats, les forces vives del POBLE "CULTURALS, SOCIALS i POLÍTIQUES" se'n fessin ressò i això que ara per ara no és més que un "projecte", en breu podria esdevenir una realitat, una meravellosa realitat. No, no és una utopia. Per a un POBLE que vulgui assumir-ho, és viable i és possible.

Per tant, jo, com a ciutadà del POBLE, ara i aquí, llenço la idea.

Per una SOCIETAT MILLOR, per millorar i ampliar l'HOSPITAL.

"DEL POBLE, PER AL POBLE".

Nota: Sense estridències vull donar-me a conèixe n'En Cantaciar és en Joan Riera i Casals, membre de la Unió Local de COMISSIONS OBRERES i també del P.S.U.C. (Partit Socialista Unificat de Catalunya).

MANIFEST

Els sotasignants ens adherim al manifest elaborat per la Comissió "Pro-Dret a l'Avortament" de Girona, en el sentit de demanar la plena despenalització de l'avortament, i d'exigir, que ja des de l'escola s'eduqui sexualment a les persones per tal de què ningú es vegi obligat a avortar. Tot i això volem precisar els punts següents:

—Considerem que l'avortament és una solució extrema que cap dona no desitja. Un embaràs pot haver-se produït per falles dels mètodes anticonceptius o bé perquè la dona no ha tingut accés a la informació necessària sobre enticoncepció.

—Creiem que el valor d'una vida ja formada està per sobre d'una vida en potència i si entrem en contradicció s'ha de vetllar per la primera. No es pot qualificar d'assassinat l'avortament perquè, entre d'altres raons, l'embrió no és una persona, sinó un conjunt de cèl·lules vives programades per arribar a ser-ho.

—El dret a l'avortament és un dret democràtic i en cap cas la seva existència obligaria ningú a actuar en contra dels seus principis. Considerem que ningú no pot ésser jutge de les raons que té una dona per avortar o deixar de fer-ho si no és ella mateixa. L'únic camí per no imposar res a ningú passa pel reconeixement d'aquest dret, ja que, mentre l'avortament sigui penalitzat, sempre un sector social imposarà la seva ideologia.

—En demanar la despenalització de l'avortament no fem més que demanar l'adequació de la llei a la realitat: no hem d'oblidar el número d'avortaments anuals i les condicions en les quals es realitzen a causa de la situació legal actual, no hem d'oblidar tampoc que països de més llarga trajectòria democràtica (França, Anglaterra, Holanda, Itàlia...) contemplan aquest dret des de fa anys.

Amadeu Rovira
Albert Comas
Ramon Brugulat

Mercè Carbó
Maria Lloset
Roser Rodas

COL·LABORADORS

FOTOS VALL-LLOSERÀ

c/. Sant Feliu

PEIXATERIA PLANA

Tel. 83 02 58

CASA CORTINA - Teixits i Confeccions
Pl. Catalunya, 14 - Tel. 83 05 46

TRANSPORTS PAYRET

Cantallops, 2

PERRUQUERIA MIR

Camprodon, 6 - Tel. 83 04 94

ASSEGUANCES NOGUÉ

Almogàvers, 21 - Tel. 83 01 39

FARMÀCIA SAURÍ

CARNISSERIA AGUSTÍ

Consellers

MOBLES i FUSTERIA CATEURA

Músic Aguiló, s/n - Tel. 83 05 12

ANUNCIEU-VOS AL

B
U
T
L
L
E
T
I
d
e
L
l
a
g
o
s
t
e
r
a

Estamos en junio de 1983. Por intervención expresa del Rector Magnífico, se había acordado ante el gran número de peticiones, dar la oportunidad a los alumnos que hubieran suspendido o no se hubieran presentado a las pruebas de febrero (antes injustamente relegados hasta septiembre), de examinarse de los correspondientes temas después de las pruebas habituales que se celebran en el propio mes de junio.

Entre los alumnos que se acogían a tan gracioso beneficio, estaba Nuño Vero. Pronto recogieron la convocatoria, en forma de carta. En uno de sus pasajes, la epístola rezaba como sigue: "Los examinados deberán acudir al Centro Asociado a medianoche, convenientemente ataviados, con la hoja amarilla y el bonete colorado...". No dejó de sorprender al alumnado tan extraña medida, tanto por lo referente a la hora como por lo relativo al estrafalario atuendo. Alguien comentó que la hoja amarilla fue largamente usada en España como vestidura de los agorrotados.

Nuño Vero se procuró una hopa, a cuyo objeto acudió a sus sastrerías favorito. El bonete rojo pudo encontrarlo finalmente en el mercado viejo, donde un gitano pudo por su parte sacarle hasta doce piezas de vellón por la trasnochada prenda.

El día indicado, Vero se presentó a eso de las doce de la noche frente al Centro Asociado, en donde otros alumnos esperaban ya para someterse a las pruebas personales —todos ellos con la vestimenta oportunamente indicada por el tribunal examinador—. La puerta permanecía cerrada por lo que el extraño coro empezó a protestar. Por fin, a las doce y doce minutos en punto, se abrió la siniestra puerta. El examinador se veía muy pálido. Vestía frac y pajarita. En su mano, un gran trapo negro, en el que se reconocía sin duda una capa de considerable tamaño. Uno de los alumnos preguntó por qué todo aquello. Por qué las vestiduras solemnes. El miembro del tribunal examinador respondió prestamente —aunque de forma muy poco convincente— que dada la excelencia del alumnado que concurría, les había parecido conveniente, y aún necesario, el vestirse de aquella guisa. Sólo algunos quedaron convencidos con el argumento, Nuño, desde luego, no.

Comenzaron a subir las escaleras, precedidos por el examinador, que se

RÉLAT DE FICCIÓN

Adoradores de la noche

supo tenía por nombre Sr. Conde —¿El profesor Alejandro Conde?... seguramente—. Otra sorpresa fue al ver que en el interior del Centro no lucían las bombillas eléctricas, sino que por el contrario, se iluminaba todo por parpadeantes antorchas. El profesor Conde alegó que, por desgracia, se había cortado el fluido eléctrico. En este punto, Nuño advirtió lo absurdo de la situación. Allí se encontraban para acudir a un examen en circunstancias anormales a ocasiones anteriores, en plena noche, bajo la iluminación de antorchas, vestidos con grotescos aditamentos y guiados por un personaje extremadamente sorprendente y sospechoso. Acertó a decir "si estamos sin luz... quizá sería mejor aplazar el examen...". El profesor se volvió hacia él bruscamente, casi con violencia, y atravesándole prácticamente con la mirada (fue entonces cuando Nuño se dio cuenta de la expresión en extremo pálida, del rictus de locura, de los ojos desmesuradamente abiertos y serpenteados por líneas enrojecidas del profesor). De inmediato, como queriendo enmendar un error, el profesor Conde cambió su expresión de odio por una artificiosa sonrisa; "oh no, no es necesario, querido alumno. Más aun, es imprescindible que los actos... que el examen lo celebremos hoy, a medianoche. Así lo han ordenado las más altas instancias... académicas". El argumento tranquilizó a los demás alumnos. No al perplejo Nuño. Pero todos siguieron el camino, hasta llegar al aula en que se debía celebrar el examen... ¡Demasiado pequeña, no cabemos todos! Pero

no, el profesor Conde con toda naturalidad, mostró un boquete practicado en la pared que conducía a una especie de gruta. "Pasen, pasen, por aquí está el aula donde celebraremos la por ustedes anhelada prueba personal". Al final de la gruta, todo el mundo descubrió la realidad. El profesor Conde cerró tras de sí, herméticamente, el acceso a la gruta, cuando ya todos estaban dentro. En un amplio espacio interior lucía un gran resplandor. Nuño fue el último en entrar, cuando podía ya percibir los alaridos de horror de sus compañeros. El profesor Conde le empujó. Entonces lo comprendió todo. La hora, los vestidos, el lugar... aquellos seres que agarraban a los alumnos... el altar ritual, junto a esa enorme hoguera... Sí por fin conocía la verdad. Aquello no era un examen, sino un siniestro holocausto, un desnaturalizado y terrorífico aquelarre, en el que el claustro de profesores hacía ofrenda a Lucifer de las vidas de los alumnos que, incautos, habían caído en el cebo de acudir a la "nueva oportunidad de junio".

Muchas cosas pasaron por la mente de Nuño en aquel instante, en décimas de segundo... hasta que los incisivos de uno de aquellos zombies succionaron su yugular hasta acabar con su conciencia. Tras ello, antes de perder para siempre la vida, creyó Nuño reconocer el rostro de afeminado despreciable del vejete aceitoso y repelente, el Rector Magnífico, dirigiendo impasible aquella espantosa ceremonia bañada de sangre.

—“Pérfido Albión”

RECORDANT UN ANS D'AHIR DE LA NOSTRA VILA

Publicat en el periòdic "La Selva" de la nostra vila el dia 15 d'agost del 1911. (Transcripció original).

"Se'ns ha dit que l'arrendatari de la Font Picant de Panedas fa pagar 5 cèntims per cada una de les quatre primeres botelles d'aigua y las demés al preu corrent".

"Recordem ab tal motiu que'ls vehins d'aquesta vila tenen dret a veurer l'aigua que vulguin a la mateixa font y a emportansen gratis quatre botelles per concessió que féu l'arrendatari l'any 1906 segons aixís consta a la casa de la vila".

"Recordeusen".

"Preus de Plassa:"

"Gallinas, parell, 8 ó 12 pesetes".

"Ous, dotzena, 1 a 1,10 pesetes".

"Sobres lo que's diu de la moneda fraccionaria sabem que'l Sr. Rodri-gañez ha donat ja les ordres oportunes pera que's posin en circulació la novas monedas de dos centims que son una hermosura d'acunyació".

"Ha sigut habilitada para'l servey del Giro Postal l'administració de correus d'aquesta vila".

"Sesión de segunda convocatoria del día 2 de Agosto de 1911. La presi-de el alcalde don Juan Palé, con la asis-tencia de los señores Compañó, Rissech, Coris y Vicens".

"Se informa otro escrito de D. José María Vidal denunciando que el dueño del manso "La torra" se apropió de terreno perteneciente al camino vecinal que dirige a Caldas de Malavella".

"Se aprueba una cuenta de gastos de las últimas elecciones de importe 12,25 pesetas".

"Obligar a los vecinos de la calle Camprodón a limpiar el camino del "Puig".

(En 1911 era presidente del Casino Llagosterense el Sr. Pedro Colléll y Secretario el Sr. Lorenzo Buxeda).

Coses de la vila publicades a "Gerona Artística". Any 1928, gener.

Per Arturo Rissech Vingut, cabo del Somateny, escrit fet en 30-11-1927.

"En su sello usaba la villa una langosta; pero por acuerdo del Ayuntamiento en sesión de 5 febrero de 1910 se resolvió cambiarlo por el actual.

La residencia señorial de la baronía era el Castillo de Llagostera y la del Procurador General de la baronía, fue construída a principios del siglo XVI. Construyéndose el edificio y capilla conocida por "La torre", o "Torre Albertí", tomando este nombre de quien en aquella era Procurador General de la Baronía.

Hasta primeros del siglo XIX la villa de Llagostera era esencialmente agrícola, había sólo estrechos y accidentados caminos de vecindad cual los antiguos de Gerona por Asclat, Caldas i Llagostera a San Feliu por Panedas. Daban acceso al Castillo y núcleo de población, que los constituía antes de 1808 el Rera-Mur (detrás muralla) con una que otra casa señorial en sus alrede-

res, cual "La Doma" antigua residencia del Domer, sacerdote de la categoría de C. a-Párroco de la villa.

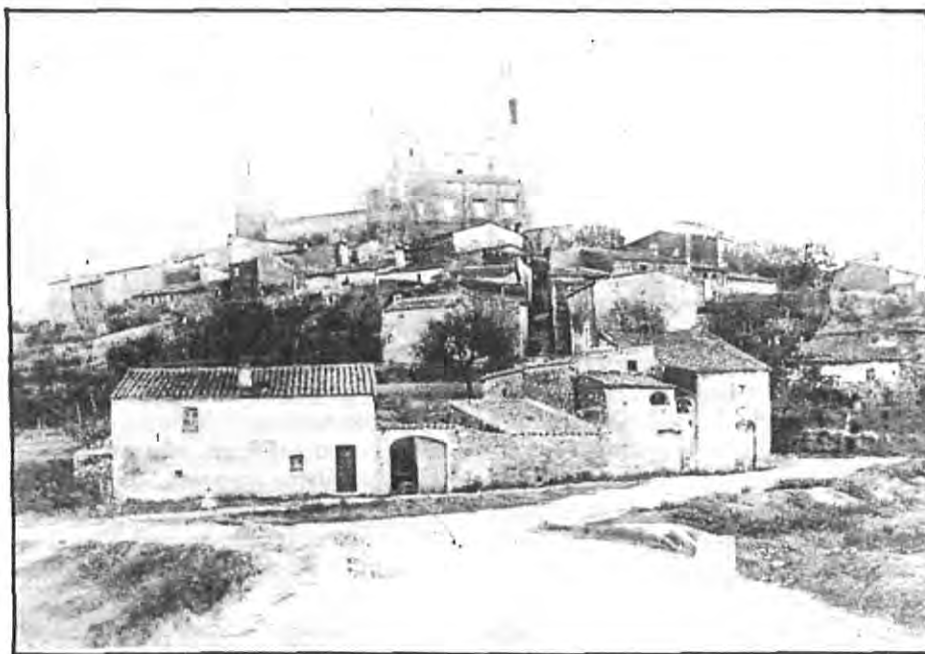
Contaba el censo 1600 habitantes. Existían grandes masías y casas solariegas, cual las de Fonalleras, Roure, Barceló, Romeu, Torre Albertí, Llabí, Rissech, Ferrer, Doménech, Farré, Gotarra, Boada, Vidal, Prats, etc., etc.

La industria corcho-taponera, estaba en sus comienzos.

Llagostera prestó eficaz ayuda en defensa del suelo patrio y a los heroicos defensores de la inmortal Gerona. Los 1600 habitantes en el transcurso de los años 1808 al 1820 quedaron reducidos a 800 habitantes.

El 1.º Museo local fue fundado por el geólogo Reverendo D. José Gelabert, presbítero.

En 1863 la casa de Medinaceli vendió en pública subasta el castillo, siendo adjudicado a varios vecinos que lo adquirieron por la Casa Capitular a cuyo efecto se hicieron obras de reforma sin que la piqueta demoleadora

Llagostera a començaments de segle

haya podido borrar la piedra labrada de las columnas de su fachada, la Flor de Lis, emblema de los Moncadas y Rocaberti.

Lo que eran campos, viñedos u olivares, fueron luego solares urbanizados y casas, construídas en bien alineadas plazas, obedeciendo su elegante construcción y regulares trazados a un plano general impuesto por la influencia del notario que era de esta villa en esa época de crecimiento, D. Francisco de P. Franqueza.

En la larga cresta del promontorio está emplazado el Hospital Municipal de pobres enfermos, fundado por la noble casa Fonolleras de esta.

El servicio está a cargo de las sufridas Hermanas de San José, veladoras de enfermos asimismo en la localidad. Este Hospital es uno de los primeros de la provincia, que mejores condiciones nosocomiales reúne.

Tenemos la importante sociedad recreativa Casino Llagosterense con buena biblioteca, la que se afana en fomentar y mejorar esta Junta Directiva, con general aprobación". (El 1927 era president del Casino el Sr. Joan Font i bibliotecari el Sr. S. Gispert).

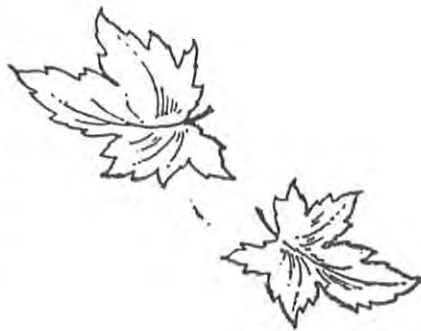
La "Veu de Catalunya" correspondiente en 30 de Agosto último describe lo más saliente de Llagostera:

"Trobar-se a Llagostera es trobar-se en una ciutat; una ciutat en petit si voleu, però ciutat veritable, pel seu tarannà, per la seva industriositat creixent, i refinada pel tracte distingit de les seves gents, pels avenços de tota mena que hi s'han establents, per les seves construccions dignes, pels seus carrers polits que tenen un segell d'inconfundible distinció a Llagostera, població de seculares famílies de noms venerables que han tramès de segle a segle el tresor de casals, nobles d'anys, de gestes i de virtuts".

Unas inscripciones latinas, motes o emblemas que, con el escudo de armas de la noble casa del Procurador General que era de la Baronia en 1588 estan grabadas en las piedras labradas de la fachada de la Torre de Albertí de ésta y son como sigue:

"QUOD COMODATIO FORTUNA,
TALLIT
QUODAM INVAVIT NATURA,
REPETIT
QUO PARAVERIT VIRTUS,
RETINEBIT"

Cuyos motes parecen decir: "No te fíes de la veleidosa suerte. Los goces de la natura son bienes pasajeros; sólo el honor y la gloria son imperecederos".

RECORDANCA

Cap d'any

El dia 18 de març del 1982 morí a Montgat el senyor Josep Milan i Lerin, President Honorari de la Creu Roja de Montgat.

El pas del temps no ha pogut mustigar l'amor que per ell sentim, ni tampoc apagar l'enyorança per la seva absència. Va ésser un sincer bon amic i home caritatiu per a la vila de Llagostera.

Recordar-lo és honrar-lo.
Reposi en pau

Adagis que són escrits en una vella i groguenca llibreta

Per en Tià

-De tot el mal del món el diner en té la culpa.

-El diner tot ho "alcança" i de la justícia fa torcir la balança.

-No hi ha res pitjor que una ase amb diners.

-Salut sense diners és mitja malaltia.

-Els diners no s'han fet per deixar-los. Els diners, la dona i el cavall són tres coses que no es poden deixar.

-Amb diners a la mà, tot el món faràs ballar.

-Cel rogent al dematí, la pluja és aquí.

-Comptes vells, baralles noves.

-Els diners dels capellans, cantant vénen i cantant se'n van.

-Estant bé amb Déu me'n ric dels sants.

-Amor de gendre, bugada sense cendra.

-Amor de noi i de vella, aigua en cistella.

-Amor, penes i diners no poden estar secrets.

-Amor i gravetat no passen per un forat.

-Contra l'amor i la mort no hi ha res fort.

-De les sopes i els amors, els primers són els millors.

-Passen els amors i resten els dolors.

-Per amor al bou, llepa el llop el jou.

-Quan el pidolaire gruny, estreny tu el puny.

-Quan es presenta marit, no esperis altre partit.

Per en Tià

REFLEXIONS

D'UNA

DONA

UNA DONA
ESCRIU A UN HOME

(Primera carta)

Amic meu:

Escriure és una necessitat i deure que té la dona quan estima, i sap que és volguda i desitjada. Tu, ja ho saps; t'ho he dit i demostrat moltes vegades, crec en tu i en tot el que és teu. El nostre lligam no s'ha afluixat. Quan joveneta, vaig aprendre a estimar junt amb tu, al compàs i batecs dels nostres cors. Nostre amor va ésser regat amb suc de flors buscatanes que ens donaren deliris, alegries i rialles, com també altres vegades quan les nostres enrosades galtes eren ajuntades, unes llàgrimes les regaven; eren llàgrimes fredes que responien als contratemps i difícils moments que porta la vida. En nosaltres no hi arribà mai el vici; van ésser hores d'amor i d'alegria que avui encara són cançonetes que ressonen dintre nostres cors.

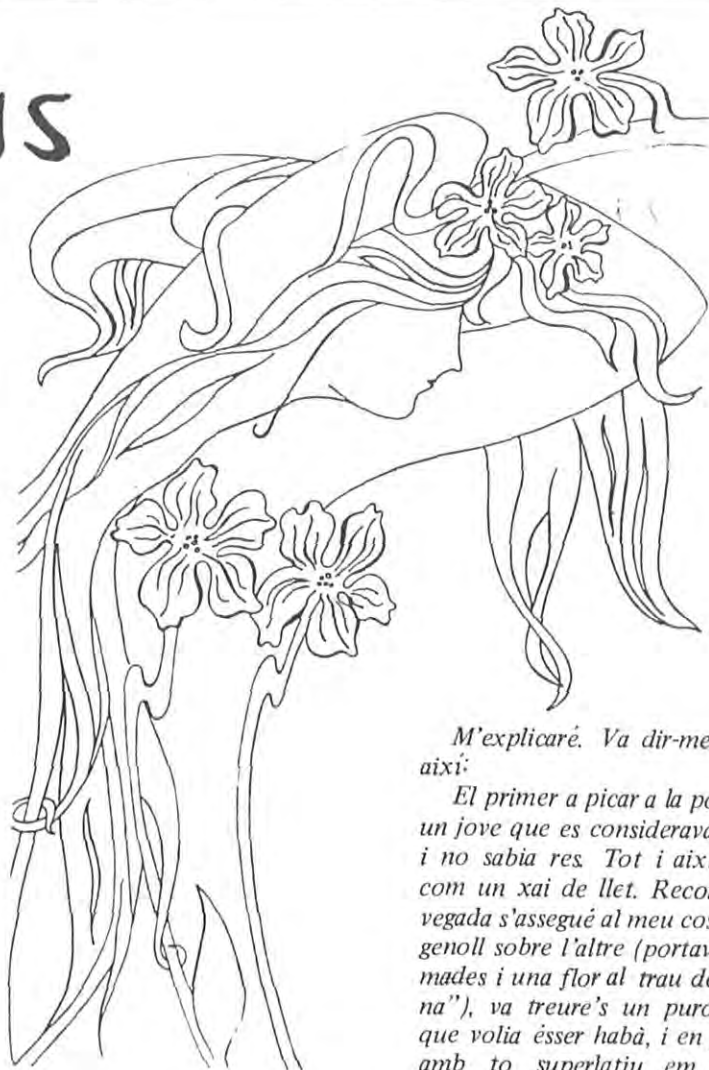
No puc explicar-te l'estada en aquest país, que no és el meu, però sí puc dir-te que la meua estada serà de resignació i esperança fins el dia de la tornada per dar-te desajunats petons i revenides abraçades.

Sóc teva,

Margarida del Cabo

P.D. La meua família acaba de rebre la visita d'uns amics i entre ells hi ha una joveneta. Havem canviat salutacions, m'ha dit me confiava en que fòssim bones amigues,

abraçades i petons.

(Segona carta)

Desitjat i volgut amic meu:

Han passat vuit dies de l'arribada a aquest petit poble, et diré que la gent és molt acollidora. La malalta molt més bé.

Amb la noia jove que vaig dir-te, som camarades i amigues. S'anomena Maria; m'ha dit que tenia 18 anys; és maca, esbelta i carinyosa i té els ulls verds i grossos, cabells rossos i llargs, és franca i domina molt bé la nostra parla.

Jo li he contat que estimava de veritat. Amb paraules i senyals li he fet el teu retrat, ella ha posat cara de satisfacció i un gest d'aprovació (perdonar-me l'atreviment), no vaig poder aturar l'orgull que sent la dona quan és volguda i estimada per un home que li agrada. Tot això dona a comprendre la intimitat que tenim.

Ella m'ha contat que alguns joves li havien demostrat que la volien, però, la manera de portar-se feu que l'amor, quan començava a brollar, fugís de pressa.

M'explicaré. Va dir-me, i començà així:

El primer a picar a la porta, va ésser un jove que es considerava saber molt, i no sabia res. Tot i així, em seguia com un xai de llet. Recordo que una vegada s'assegué al meu costat, posà un genoll sobre l'altre (portava ulleres fumades i una flor al trauc de "l'americana"), va treure's un puro amb anell, que volia ésser habà, i en posar-li foc, amb to superlatiu em digué: "Li molesta el fum?". Jo amb cara sèria i una rialleta amagada dintre meu li contesto: "Oh no, el fum no, el que em molesta molt és vostè". Em mirà amb rabieta i fugí. A més d'ésser poca cosa era un buscador de la carn de la dona.

Tot seguit la Maria prosseguí dient:

Una vegada, un jove "bien" que volia que li diguessin que era esportista i poeta, volia enamorar-me, em mandava flors i versos amorosos. Un dia, amb mirada viva i amnyagament va agafar-me les mans, va dir-me que m'estimava, que volia demanar la mà als meus pares. Al mateix dia li vaig escriure unes lletres que deien així: "En comptes de demanar la mà als meus pares val més que demaneu els meus peus, ja que als vostres versos els falta molt de peu". No era a mi a qui volia, eren els diners dels meus pares.

I ara ve l'última historieta:

Un jove de mitjana edat, ric amb duros i pobre de cervell, em festejava, em tirava amorettes, em demostrava una gran voluntat i una superior amistat, em deia que volia fer de mi la seva

esposa i al mateix temps una gran dama dintre l'alta societat. Me'l miro de reüll i amb posat altiu vaig dir-li: "Marxeu del meu davant gos tinyós i gat cendrós, encara que jove endevino els vostres negres desitjos i baixos fons; vos el que voleu és fer de mi una dona caiguda al vici i enfonsar-me dintre el brut fang social".

Marxà més de pressa que un gos llebrer bastonejat i amb la cua tombada al mig de les cames.

(Vaig donar-li les gràcies per parlar-me d'una manera tan franca).

* * *

definir que no és altra cosa que una mirada de caritat i compassió.

A uns altres, la fantasia els desclou la porta gran i a tot arreu, amb posat conqueridor, expliquen que han obtingut de moltes dones grans favors carnals quan no s'han emportat altres coses que despreci i esgarrapades. També diuen que amb els ulls clucs coneixen la part dèbil de la dona, quan no són capaços de conèixer la seva. Diuen que les dones som porugues, ximpls i totes, quan, ja des de la creació, si Déu donà a l'home una super força, que ells se n'alaben i entonen, a nosaltres ens donà una lucidesa amb

mà. Nosaltres més (dit sense orgull femení), sentim espiritualment una distinció de goig i alegria de guardar i alimentar dintre nostres entranyes un novell ser, que un prop demà formarà les esdevenidores generacions.

Pocs d'ells saben la gran importància que tenia la dona, en segles passats, en aspecte d'administració i domini de pensament en literatura i política, a més d'èsser metges, arquitectes, advocats i altres títols. La decadència vingué per l'enveja dels homes l'any 1590 per manament decretat per la universitat de Paris.

Crec tot això dit, va dir-me; però jo vull anar més enllà. Avui la dona té una febre d'un millor millorament, quan ja per si sola amb capacitat i voluntat i llestesa ha conquerit un lloc dintre la societat, no vull ni puc veurem atropellada ni rebaixada per uns homenots que si són vius és degut als sacrificis i cures d'una dona (la seva santa mare) i, per premi volen mofarse d'una decent damisela que després d'èsser bona està disposada a ésser model d'esposa i mare. Per comptes de reganyar-los mereixerien un gros càstig, però els perdono, sóc cristiana, jo vaig defensar la meua dignitat personal i espiritual i vaig demostrar que amb una dona no s'hi juga, sóc tan digna de respecte com el millor d'ells. Per amagar i defensar el seu mal comportament diuen que el que fan és demostració d'amor a la dona; i jo dic que l'amor que senten és desig carnal, i a més, asseguro que el veritable amor és sempre consolidat, i va acompanyat d'un sentiment espiritual; i si no és així, és fals amor o dolenteria.

Així pensa una damisela de 18 anys que encara que francesa, corre per les seves venes una ruenta sang catalana. (Els meus pares són catalans).

Vaig repetir-li les gràcies pels seus sentiments humans i cristians. Aquí i així acaba una assolellada tarda d'un mes de...

Al matí següent medito i aquesta és la meua conclusió: Jo, no em despullaré de la faldilla que porto, ni la tiraré, ni renegaré d'èsser dona, i dic amb veu alta i remarcada que sóc tan útil, digna i necessària com el millor dels homes.

Adéu. En dir-te adéu, hi va una clara mirada nascuda en mi per a tu, pensa que quedo amb l'esperança i sa desig de rebre una fogosa abraçada.

Margarida del Cabo

Jo vaig dir-li que molts d'homes confonien la A amb la Z. Si alguna vegada una dona els dona una curta i simple mirada, per a ells és una petició que fem amb desig carnal i no saben

tanta claretat que dominem totes les forces del món inclòs l'home. No capissen que quan ajuntades les nostres carns som un sol cos, sentim i ens repartim el mateix dolç plaer carnal hu-

entrevista

Antoni Zanini

INTRODUCCIÓ

Els dies 17, 18 i 19 de febrer es celebrà a les nostres comarques gironines l'edició del "Rally Costa Brava" puntuable per al Campionat d'Espanya de "Rally".

Abans de què es donés inici a la sortida del divendres dia 17, a Lloret de Mar, vam voler saber les impressions que mereixia aquest "Rally" al campió d'Espanya d'aquesta modalitat: L'Antoni Zanini.

—Com és en realitat l'Antoni Zanini?

—És un home que es pren les coses seriosament; té un objectiu, que és fer competició; i llavors, en conseqüència, lluita per aconseguir aquest objectiu; intenta fer-ho el millor que pot, però cadascú té les seves limitacions. És un home sense gaires complicacions, que té un equip i intenta que tothom funcioni el millor que pugui.

—A què aspira l'Antoni Zanini en aquests moments?

—A poder resoldre tots els problemes que tinc. Primer els pneumàtics (encara no sé el tipus que faré servir), i després quedar dels primers espanyols; és la meua il·lusió.

—Quin significat professional té per a tu aquest "Rally" Costa Brava?

—Hem de defensar els colors de TALBOT el millor que puguem... jo estaria satisfet fent un bon resultat perquè aquí comença el Campionat d'Europa de "rallys" o sigui que, a part de la batalla, tenim una sèrie d'objectius a complir.

—Segons tu, ¿quin és el teu màxim rival en el "Costa Brava 83"?

—Jo penso que en aquests moments hi ha una gran revolució amb els cotxes, els de la nova generació ja ho van demostrar a Montecarlo quedant davant dels, no diguem antics però sí clàssics, els cotxes de sempre. Pensa que aquests autos són els que estaran davant. De totes maneres, penso que el nostre TALBOT tindrà bastant a dir, perquè, amb aquestes condicions,

els cotxes fàcils de conduir tenen, a la meua manera de veure, més possibilitats; penso que hauríem d'ésser, almenys, els primers espanyols.

—I amb aquest mal estat del terreny ¿quines possibilitats tens, tant tu com el teu cotxe?

—El meu cotxe és més fàcil de conduir en aquestes condicions que altres... normalment el meu cotxe es guia amb menys preocupacions, menys dificultats... tècnicament és més senzill que altres.

—El mal estat del terreny influirà d'alguna manera en el transcurs de la competició?

—Per descomptat que donarà preocupacions a tothom; serà un "rally" molt ferm. A veure qui aconsegueix no sortir de la carretera i arribar al final. És un problema pels pneumàtics i, de la manera que estan les coses, tingues en compte que serà més difícil que el Montecarlo d'aquest any.

—Quin serà el tram, la prova més dura i difícil d'aquest "Costa Brava 83"?

—L'etapa d'asfalt Collsaplana, per l'estat actual en què es troba, junt amb Usó, i després, de terra, el Subirach s'emporta el deus.

—Tu que ets un pilot professional i competent ¿què sents quan agafes el volant i apretes l'accelerador del teu cotxe? La tensió d'aquells moments, els nervis, ¿què és el que més influeix en el pilot?

—La responsabilitat... ets conscient de la confiança que en tu han dipositat, dels mitjans que estàs llogant, dels objectius que has de complir... és una posició molt incòmoda i d'alguna manera influeix.

—Has tingut por alguna vegada?

—Més que por, preocupació: arribarem allà?, els pneumàtics estaran a punt?, passarem aquella placa de glaç?

En un "rally" tan complex com aquests, totes les preparacions són poques.

-*Què opines del cotxe campió aquest any del "Rally Montecarlo"; els Lancia-Rally?*

-Mira, són uns cotxes molt ràpids, molt moderns, molt actuals... No tenen res que veure amb els cotxes que els "payos" fan córrer pels carrers. És una espècie de fórmula. Són uns aparells de laboratori que han fet per fer carreres. Nosaltres correm amb un cotxe més pròxim al normal... el nostre cotxe existeix com a normal... jo penso que són dues classificacions molt diferents.

-*Segons els entesos, l'Antoni Zanini parteix com a favorit i més ara degut a l'estat del terreny. ¿A què és degut això?*

-Agraeixo a la gent que em posi tanta confiança, però això també vol dir que no coneixen suficient els altres cotxes; són d'un nivell superior i per més confiança i apreci que em tinguin, miracles tampoc se'n poden esperar, en unes condicions normals aquests cotxes nous estaran al davant. Ho han demostrat a Montecarlo.

-*Per acabar d'enrodonir l'entrevista, et demanariem que formuléssis un desig.*

-Arribar al final del "rally". Penseu que pel que s'ha treballat, ens ho mereixem.

Deixant a part la pregunta, voldria des d'aquí donar les gràcies a tots els qui amb mi han col·laborat, especialment al Concessionari TALBOT, de l'Emili Roget a Llagostera.

Gràcies a tots, amb ells les coses més difícils han pogut ésser fàcils. Gràcies.

FINAL

El diumenge dia 20, amb l'última prova puntuable a Lloret de Mar, es donà per finalitzada la present edició del "Rally Costa Brava".

Com cada any aquest "Rally" ha arrossegat milers de seguidors fins als punts més diversos de les nostres comarques.

La classificació va ésser:

- 1.- M. Biason-Siviero (Lancia Abarth) a 7.06.03
- 2.- A. Zanini-Sabater (Talbot Lotus) a 9.07
- 3.- Fernández-Sala (Porsche 911) a 26.53

- 4.- Cat-Flores (Citroen Visa) a 51.49
- 5.- Sarrazín-Neyron (Renault Turbo) a 54.52
- 6.- Santacreu-Santacreu (Opel Ascona) a 56.14
- 7.- Frigola-Bou (Renault Alpine) a 1.24.41
- 8.- Ravenel-Boulay (Citroen Visa) a 1.29.03
- 9.- Candela-Arbós (VW Golf) a 1.37.27
- 10.- Xufre-Molina (VW Golf) a 1.40.04
- 11.- Truchet-Carreiron (Talbot Lotus) a 1.44.31
- 12.- Alsina-Alsina (Tambot Samba) a 1.48.40
- 13.- Rius-Ortiz (Seat 2000) a 1.58.09
- 14.- Boada-Vilà (Talbot Rally) a 2.12.27
- 15.- Falguera-Ros (Ford Escort) a 2.16.20

Fins a 20 classificats

Col·lectiu de Redacció

TEL. 83 09 61

TV - HI-FI - VIDEO

Exposició - Venda - Reparació

ESTRENEM LOCAL!!

C/. Barcelona, 12

LLAGOSTERA

ESPORTS

BÀSQUET

HOQUEI SOBRE PATINS

Ha finalitzat el Campionat Provincial de l'any 1982, organitzat per la Federació Provincial de Patinatge. Els equips del Club d'Hoquei "Lacustària" han assolit la següent classificació: els Juvenils el setè lloc (hi participaven 10 equips), els Infantils el cinquè lloc (participant-hi 8 clubs) i els Benjamins han ocupat la sisena plaça, empatats amb els cinquens (participaren 10 equips). Amb aquests resultats es clou l'esmentat campionat. Però no tot s'acaba aquí, tot seguit s'inicia la "Copa Primavera" de la qual anirem informant.

Els darrers resultats han estat els següents:

Juvenils:

- Lacustària - Lloret, 4 - 3
- Lacustària - SHUM B, 3 - 6
- Blanes - Lacustària, 10 - 3
- Lacustària - Cassà, 1 - 8
- Farners - Lacustària, 3 - 4

Infantils:

- Lacustària - Palafrugell, 4 - 4
- SHUM - Lacustària, 10 - 2
- Lloret A - Lacustària, 12 - 1
- Lacustària - GEiEG, 3 - 2
- Riudellots - Lacustària, 2 - 5

Benjamins:

- Lacustària - Palafrugell A, 7 - 0
- SHUM - Lacustària, 11 - 1
- Lacustària - Farners, 1 - 3
- Lloret - Lacustària, 7 - 2
- Lacustària - GEiEG, 4 - 1

S'ha acabat la lliga de bàsquet, i els equips locals ja s'entrenen per al proper torneig de primavera, on esperen aconseguir millors classificacions que les assolides fins ara.

Els resultats obtinguts han estat els següents:

Senior Femení

2.ª Categoria Regional

- C.B. Palafrugell, 76 -
- C.B. Llagostera, 34
- U.E. Sarrià, 41 - C.B. Llagostera, 30
- C.B. Llagostera, 49 -
- E.U. Sant Pau, 58
- B.C.J. Palamós, 63 -
- C.B. Llagostera, 41
- C.B. Sils, 64 - C.B. Llagostera, 30

Classificació: Lloret 36 punts, Sils 27, Palafrugell i Palamós 23, Sarrià 22, Sant Pau 19, Puma 11, Guixols 10, Llagostera. 5, Calonge 0 punts.

Júnior Femení

- C.B. Llagostera, 11 -
- Montessori, 73
- U.E. Sarrià, 65 -
- C.B. Llagostera, 25
- C.B. Llagostera, 20 - C.B. Olot, 59
- Grifeu Llançà, 57 -
- C.B. Llagostera, 32
- C.B. Llagostera, 7 - C.B. Apepaf, 65
- B.C.J. Palamós, 66 -
- C.B. Llagostera, 35
- C.B.J. Anglès, 71 -
- C.B. Llagostera, 16
- C.B. Llagostera, 33 -
- C.B.F. Lloret, 35

Classificació: Adepaf 44 punts, Montessori 40, Salt 34, Anglès 30, Sarrià 24, Olot 22, Palamós 18, Lloret 14, Grifeu Llançà 12, Amer i Hostalric 10, Llagostera 0 punts.

Infantil Femení

- C.B. Llagostera, 8 - A.E. Blanes, 85
- C.B. Sils, 31 - C.B. Llagostera, 14
- C.B. Llagostera, 7 - C.B. Caldes, 71
- C.B. Hostalric, 25 -
- C.B. Llagostera, 10
- C.B. Llagostera, 28 -
- Sta. Cristina, 23

FUTBOL

Al nostre equip, les coses se li han posat molt bé per aconseguir l'esperat ascens a segona regional.

Els darrers resultats obtinguts als diferents terrenys de joc han estat els següents:

- Osor, 0 - Llagostera, 2
- Llagostera, 9 - San Ponio, 1
- Blandense, 0 - Llagostera, 2
- Llagostera - Coma Cros Suspès
- Riudarenes, 1 - Llagostera, 3
- Llagostera, 6 - Bonmatí, 1
- Banyoles, 0 - Llagostera 4

Equip temporada 82/83

Al moment de tancar aquesta redacció, la classificació dels 5 primers quedava així:

	J	G	E	P	GF	GC
Llagostera	25	22	1	2	99	18 45+23
Massanet	26	21	3	2	77	22 45+19
Riudarenes	26	20	1	5	82	32 41+13
Breda	26	16	5	5	66	31 37+11
St. Gregori	26	17	3	6	53	36 37+12

Quan hagi sortit aquest Butlletí ja s'haurà jugat l'encontre atrassat amb el Coma Cros i el Massanet haurà vingut a jugar aquí; esperem que els resultats hagin estat favorables.

Per altra banda, l'equip ha estrenat noves camisetes amb propaganda de la firma Hunter Douglas, fàbrica que fa poc s'ha instal·lat al nostre poble. Aquesta firma s'ha mostrat com a bons col·laboradors de l'esport local, en aquest cas el futbol.

mots ENCREUATS

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2						■					
3				■				■			
4	■					■					■
5					■		■				
6		■								■	
7						■					
8				■				■			
9	■						■				■
10				■							
11					■			■			

HORITZONTALS: 1.— Que està present a tot arreu. 2.— Plena de nusos. Arbust de jardí. 3.— Aparell de pesca. Cos prim i punxegut. Pua d'una carda. 4.— Enderroc menuts. Cançó popular relacionada amb el temps de Nadal. 5.— Famós pintor català. Lloc d'una casa preparat per fer-hi foc. 6.— Planta medicinal. 7.— Passat pel colador. Para, dent. 8.— Individu d'un poble primitiu del centre de l'Àssia. Greix animal. Afluent del Miño. 9.— Element primer de la composició dels cossos (plural). Empra. 10.— Composició poètica. Sala gran. 11.— Mamífer rossegador. Interjecció. Tallat arran.

VERTICALS: 1.— Onada. Petita porció d'una cosa. Metall preciós. 2.— De mala intenció, sagaç. Peix de la família dels esparids. 3.— Característica de natural. 4.— Quatre-cents noranta nou. Muller del fill. 5.— Cap de l'Església. Llenca de terra que uneix dos continents. 6.— Antiga nota musical. Nom de lletra. 7.— Forma del verb ésser. Està estés al llit. Símbol del Titani. 8.— Sensació que excita l'òrgan auditori mitjançant ones vibratòries. Capital de la Garrotxa. Antiga ciutat de Caldea. 9.— Treure la pell. 10.— Tub prim de pasta de farina torrada. Riuada. 11.— Espetec del llampec. Vertader. Campió.

SOLUCIO
 HORIZONTALS: 1.— Omnipresent. 2.— Nuada. Roser. 3.— Art. Pua. 4.— Runa. Noel. 5.— Miró. U. Llar. 6.— I. Artillo. E. 7.— Colat. 8.— Atrera. 9.— Atrera. 10.— Oda. Estrada.
 VERTICALS: 1.— Ona. Mica. Or. 2.— Murri. Orada. 3.— Naturallitat. 4.— Rata. 5.— Rata. 6.— Rata. 7.— Rata. 8.— Rata. 9.— Rata. 10.— Rata. 11.— Rata.
 Reel. As.
 Tl. 8.— So. Olot. Ur. 9.— Espelussar. 10.— Neula. Riada. 11.— Tro.

SOLEDA D

*En un triste rincón de esta habitación,
escribo poesía...
Sus lúgubres paredes son mis testigos,
mi mano, su autor.
Tal vez pienso que en este rincón,
encontraré mi dulzura; que en este rincón
daré el mejor de mis recuerdos.*

*La soledad penetra en mí,
su frialdad en mi sangre,
su vida, mi fuente de inspiración.
En el silencio encuentro mi destino,
el cual, rebelde de tormento,
nace en mi corazón.*

*Pienso en el amor que te profeso.
Es como una ventana,
por la cual, cuando la abro,
su dolor penetra en mis sentidos.*

*Es sin duda mi gran pasión,
más cuando contemplo el frío rincón
en el que me hallo,
más pienso en tu corazón.*

J.Riera

ODA A LLAGOSTERA

*Llagostera-teva i meva,
Llagostera de tots dos;
campanar muntanya i terra,
poble dels nostres amors.*

*La teva història comença
ja de molts anys anteriors
i la Prehistòria arrenca
al Paleolític confós.*

*En els camps de "La Bruguera"
l'home i era caçador
bregant entre els de La Selva
contra feres de debò.*

*El Neolític fa via
a la muntanya i el bosc;
Can Crispins, Les Cadiretes
a Montagut i Montllor.*

*Entre Monòlits i Coves
Silos i Dolmens i tot
es troven arreu les proves
dels nostres antecessors;
els que forjaren la Història
Ibers, Ligurs..., invasors.*

*A Sant Llorenç i a Maiena
els trobem amb abundor
i baixant de la muntanya
al castell es ferent forts.*

*Així la Història es perfila
amb estrangers de per tot;
Grecs, Romans, Cartaginesos,
Celts, Fenicis i Gots.*

*L'Edat mitjana comença...
Castells feudals...gent d'honor.
La Catalunya es fa viva
contra els moros invasors.*

*I ja som a casa nostra
amb el Gran Jofre el Pilòs.*

*Na Garsendis, compra el poble
(Si és que Lacustària hi fos)
amb les seves rodalies
a una família dels Gots.*

*Muralls de Llagostera
torres mostrant son valor
als comtes, ducs o marquesos
i a enemics batalladors.*

*Privilegis de Don Jaume
en despertar del son
i els terrenys foren d'uns altres
que tenien ambicions.*

*Guerres civils... de conquesta
el poble fou triunfador,
els francesos i els Remences
congueren tot esforç.*

*Mentrestant vingué la indústria
els primers tapers del món
amb comerç i amb els francesos
Llagostera aixecà el vol.*

.....

*Ara que la pau ens guia
que a Llagostera hi som tots
entusiasta jo voldria
cantar un cant de germanor.*

Josep Calvet

A l'amic Calvet:

Sovint aquell que treballa per
als altres arriba a la gent. A voltes
aquesta mateixa gent no disposa
de la veu per parlar a l'amic.

Des d'aquí volem acompanyar-
vos en la tristesa per la mort de
la vostra companya.

Sapigueu-nos amb vos!

RADIOGRAFIA D'UN VIATGE A ROMA

Divendres, dia 9

“Diana” i esmorzar mitja hora més tard. Tinguérem tot el matí lliure per anar de compres; per cert, tot tant o més car que aquí —excepte potser els paraigües—. Almenys un tipus de tabac negra: car i racionat, sols dos paquets per persona. Fruita cara i dolenta. Algunes botigues no massa amables, els venedors ambulants molt gitanos en els preus, etc. Dinem i a les 3 en punt de la tarda sortida de la residència cap al poble de Sant Francesc d'Asís. Arribem potser a les 5 i entrem a la Basílica a guanyar el Jubileu per complir-se aquest any el vuitè centenari del seu naixement. Diu que quan Sant Francesc va dir al seu pare —que era comerciant— que volia fer-se frare el va desposseir de tot, inclús del vestit. Si no ho recordo malament és el que implantà el pessebre tal com el coneixem avui. Vam poder veure el lloc on dormia —un racó a terra—. El cos incorrupte de Santa Clara i la seva tomba —descoberta, crec, per allà el 1850—. Una germana darrera una doble reixa i tapada amb un vel, ens mostrà uns rissos de la Santa, el saial de Sant Francesc, el Sant Crist que diu li va parlar, dien-li que l'església queia. Ell apuntalà la destartallada capella que havia construït, però el que realment volia dir-li era que la fe se n'anava per terra. Vam travessar el poble —ple de botigues— que guarda tota la fisonomia de quan vivia Sant Francesc i altra volta en camí. Al cap d'una llarga estona passàrem pel poble de Passignano; hi ha un grandíol llac: el Trasimeno —la seva superfície és el doble de tot el terme de Llagostera—. Aquí el cartaginès Aníbal va guanyar una batalla als romans. En Joan —conductor de l'autocar— com que sempre estava de broma, no ens va dir si es tractava d'un gran llac o bé ens trobàvem vora el mar; per la manca de cultura i havent fet tant quilòmetres, a la llarga no saps on et trobes —arribant a casa ho vaig consultar en un Atlas—. Fosquejant ja, prop de Florència,

vam sopar —era on el dilluns havíem dinat. De nou en ruta. Per cert hi havia bastant tràfic degut a què molts italians venien d'Espanya a animar llur equip de futbol, en la gran final del Campionat del Món, el diumenge, dia 11, a Madrid.

Dissabte, dia 10.

No recordo si vam parar enlloc per estirar les cames —potser sobre Montecarlo?— Sí ho férem a l'àrea de Montpelier per esmorzar —aquí he d'indignar-me amb els francesos, que són uns veritables estúpids, ja que als espanyols no els van voler servir res; qui va voler un cafè va haver d'agafar-lo a la màquina automàtica —per cert molt dolent— i no és pas que no fessin cafès a la barra, però es veu que sols eren per als que no parlaven espanyol —desgraciats, es podrà aguantar això?— No sé si eren les 8 que pugem per darrera vegada a l'autocar i fins a la frontera —a la duana cap problema—. A Figueres baixen tots els que el diumenge abans s'ajuntaren a nosaltres —mossèn Pere Travessa també—. Seguim cap a Llagostera manca gent i a les 12 en punt del migdia l'autocar és parava al lloc mateix on vam pujar.

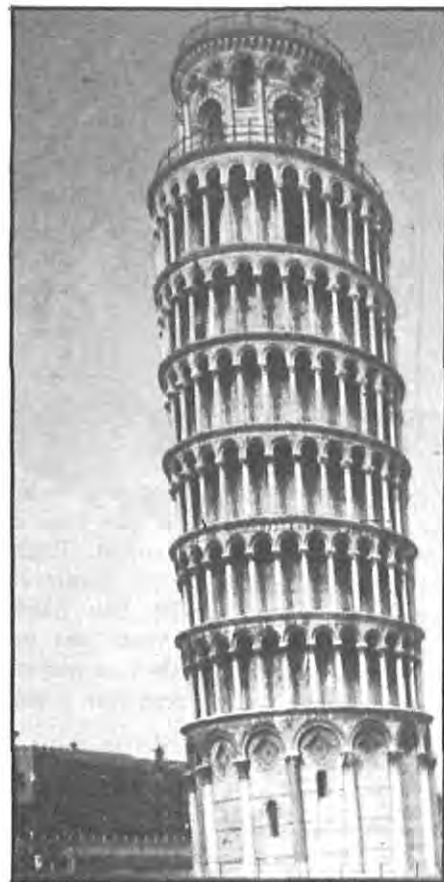
Creç que és bó deixar constància que en tot el viatge d'anada i tornada ningú es marejà, això que, segons tinc entès, d'aquí a Roma hi ha uns 1.500 quilòmetres —ja està bé, no?—. En honor a la veritat, val a dir que l'autocar anava suauíssim... suauíssim.

Poso punt final al relat, contant que haurà pogut registrar-me fins aquí. Espero haver aconseguit reflexar, sinó tot, almenys una bona part del que va ésser aquest interessant i inoblidable viatge a Roma. Amén.

* * *

Ara permeteu-me fer unes petites observacions.

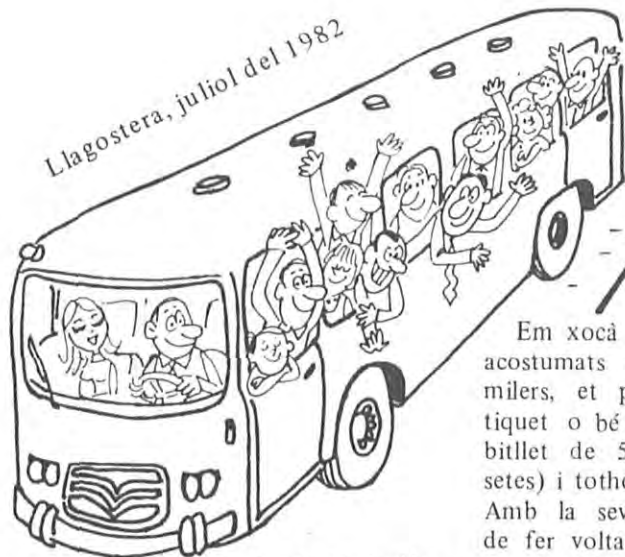
A Itàlia em cridà fort l'atenció no veure enlloc edificis alts i apilats, sinó que tot estava en una harmoniosa i equilibrada altura. A Roma vaig quedar parat dels llocs on es pot dir que hi ha bosc en mig de la ciutat, i no parlem dels arbres que hi ha quasi

a cada carrer, quan no són plàtans, són pins, roures, etc. Magnífic! —A les immobiliàries d'aquí no els iria pas malament si anessin a donar un tomb podrien aprendre-hi moltíssim—. No recordo haver vist cap bosc cremat —això que allà cremen els rostolls—; sembla aquí, que un bosc sí i l'altre també. Vaig fixar-me que quasi no hi ha cap valla publicitària enlloc —aquí no veus res més—.

Les coses tal com siguin: Roma és força bruta —són cosins nostres en moltes coses— però també crec que molta brutícia li posa el turista; com que no és a casa seva, ja es pot embrotir. De fet les façanes també són brutes, però no de pintades —n'hi ha molt poques amb lletres, no com aquí que és un fàstig—. Són negres i no sé a què és degut, perquè de pol·lució jo no en vaig veure. Tampoc vaig veure cap façana pintada en color baladrer, sinó que ho eren en colors pàlids.

Això sí, vaig deduir que tener una bona xarxa d'autopistes; potser no més bon estat que les nostres. Ara, del que és millor no aprendre-hi res és del tràfic; a Roma es salten

El que tampoc em passà per alt és l'extrema vigilància, en totes les esglésies, barrant el pas al que no anava degudament vestit.

Em xocà molt que tot i no estar acostumats a remenar les lires a milers, et presentaves a treure un tiquet o bé en un estanc, amb un bitllet de 50.000 lires (4.250 pesetes) i tothom de cul. No te'l volien. Amb la seva característica manera de fer voltar la mà, posant els dits com una pinya, et deien si pensaves que ells eren el Banc d'Itàlia —noi jo no m'ho explicava—. Ah, a propòsit de banc, els empleats anaven de pressa com un cargol. No t'escotaven pas; ells seguien fent la xerrada amb el qui tenien a prop —suposo parlaven de futbol; cosins, ja ho he dit més endavant—. Ull no s'ofen-

totes les normes de circulació; inclús un dia vam veure'n un que tenia el diari estès sobre el volant; llegia, conduïa i fumava —li mancaven mans i ulls—. Insòlit! Són hàbils conductors; sols vaig veure una petita patacada de res. De tota manera no hi ha un tràfic intens com a Barcelona.

gui cap banquer que no va pas per ell, eh? Un cop vaig trobar-me un alemany davant meu i picava de peus —ja us imagineu l'escena, no?—.

Malgrat aquest defectes, tot m'agradà moltíssim perquè és un país riquíssim en art, és a dir, no es pot pas pair així com així. És o era terra d'autèntics artistes. Mentre tinguin cura d'aquells monuments, allà el turisme no podrà fracassar mai. Amb això sol tenen una infraestructura fabulosa per fer-hi bitllets a punta de pala —els que hi heu estat i ho heu vist, no sou del mateix parer?—. El que els envejo —també— és aquella aigua tan fresquíssima i bona.

Per acabar el "rotllo" diré que hi va haver un gran companyerisme per part de tots. Crec que va quedar-nos un bon gust per tornar-hi i si no és a Roma potser serà a un altre lloc. Tant de bo, dintre un temps no molt llunyà, poguem dir: mira, som els mateixos que aquella vegada vam anar a Itàlia.

Així ho desitja:

Llorenç Ventura i Sabarí

FINQUES GALOBARDES

Fivaller, 20 - Tel. 83.00.47

LLAGOSTERA

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

VENDA DE VIVENDES DE PROTECCIÓ OFICIAL

C/. Constància, 4 - Llagostera

Veniu a informar-vos, US INTERESSA!

construcció de xalets
pressupostos
adobs

Telèfon 83 04 22

LLAGOSTERA

Passeig Romeu, 2 - Telèfon 83 01 41

COMERCIAL 26

PLÀSTICS PER A LA CONSTRUCCIÓ

C. Nou, 26 - Telèfon 83 02 16 (provisional)

LLAGOSTERA (Girona)

**CASAS
MASCRAU
SA**

SEAT

SERVICIO OFICIAL Núm. 05258
TALLER DE REPARACIONES
COCHES NUEVOS Y USADOS
TOTALMENTE REVISADOS

HUMET

RIEGOS Y BOMBAS

C/. Camprodón, 49
LLAGOSTERA

Tels. 83.02.25
83.02.37

**garden center
costa brava**

Tel. 83 04 62 - Cta. Comarcal K. 25.7
de Girona a S. Feliu Guixóis

LLAGOSTERA
(Girona)

Mobles i Fusteria

Koyba

J. Bagudanch - J. Rodriguez

C/. Barcelona, 5

LLAGOSTERA

Els hi ofereix els seus serveis de

Fontaneria

Electricitat

Calefacció

INSTAL·LACIONS

FEC

FONTANERIA - ELECTRICITAT - CALEFACCIÓ

Carrer Cristòfol Colom, 14 - Tel. 83 04 96

LLAGOSTERA

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ LOCAL

Apartat 54
LLAGOSTERA

En/Na
(nom i cognoms)

amb domicili a carrer

núm. pis porta Telèfon

desitja ésser inscrit com a subscriptor, pel període de mig any (tres números) mitjançant el pagament d'una quota de 325' ptes.

(Signatura)

....., a de del 1983

ALDI

Esta primavera
ahorrar en **ALDI**
es como
un
juego.

ALDI
el estilo diferente y
los precios más bajos